ION MOTA

si

VASILE MARIN

25 ani dela moarte

EDITURA «CARPATII»
Calle Villanueva, 43, 4.º
MADRID
1 9 6 3

ION MOTA

si

VASILE MARIN

25 ani dela moarte

EDITURA «CARPATII»
Calle Villanueva, 43, 4.º
MADRID
1 9 6 2

Gráficas Marsiega, S. A., Acebo, 54, Madrid, 16

Depósito legal: M. 5.916-1963.

IN MEMORIA
LUI
ION MOTA SI VASILE MARIN
CU PRILEJUL COMEMORARII
A DOUAZECISICINCI ANI DELA MOARTE
13 IANUARIE 1937 - 13 IANUARIE 1962

Moța și Marin la Casa Verde.

"Nu am făcut acest gest din disperare sau aventură, ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generaţiei noastre. Am facut-o cu aceaş dragoste ca şi cum ar fi fost vorba de Patria mea."

Vasile Marin.

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e oare o binefacere sufletească pentru viaţa viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos?"

Ion Moţa.—22 Noembrie 1936.

Echipa legionară în momentul plecării spre Spania.

CUVANT INAINTE

Au trecut douăzeci şi cinci de ani de când —prin jertfa lor senin acceptată— Moţa şi Marin au arătat tuturor în ce spirit trebuie dusă lupta împotriva comunismului pornit să cucerească întreg pământul.

Prea puţini au înţeles sensul profetic al morţii lor "cu moartea pre moarte călcând". Lumea întreagă a continuat să contribuie —din nepăsare, din laşitate sau datorită corupţiei— la realizarea tragediei al cărui prolog s'a jucat la Teheran, Yalta şi Postdam şi a cărui acte continuă să se desfăşoare metodic, aşa cum le-au scris autorii lor dela Moscova, subliniate de suferinţele şi moartea a zeci de milioane de oameni, fără ca să se poată încă întrevedea desnodământul.

A contribuit lumea întreagă, cu excepţia Spaniei.

Dacă, în 1934, comuniştii au ales Spania pentru a începe lupta de cucerire a întregii lumi, împlinind astfel testamentul politic al lui Lenin, Dumnezeu a ales Spania, ţară tare în credinţă, bogată în sfinţi şi plină de oameni gata de jertfă, pentru a înfrânge comunismul. A aşezat Spania în fruntea luptei împotriva Antichristului comunist, dându-i nu numai gloria de a-l învinge, dar şi meritul de a-l fi arătat lumii în adevărata lui lumină satanică.

Venind să moară aici, Moţa şi Marin au avut viziunea misiunii rezervate de Dumnezeire Spaniei, au intuit spiritul de cruciată al luptei angajate, şi au căzut bucuroşi luptând, ştiind că niciodată nu poate fi nici măcar vorba de convieţuire cu puterile întunericului, ci numai de luptă dârză şi îndărătnică, dusă până la nimicirea lor.

Alături de ei, au căzut mii de alţi tineri europeni, din ţările pe atunci naţionaliste. Dar la ce-a folosit jertfa lor, dacă aceiaşi conducători care îi îndemnaseră la luptă

s'au coborât până la a pacta cu Kremninul, abia trei ani mai târziu, pregătind astfel, fie şi pe căi piezişe pe care n'au ştiut să le prevadă, victoria comunistă din 1945.

Astăzi alţi conducători, tot atât de "anticomunişti", dar apologeţi ai politicei de "pace cu orice preţ" repetă greşeala din 1939, când s'a deschis de fapt comunismului poarta Europei centrale, şi prin ea calea cuceririi lumii.

Scria Corneliu Codreanu, spunea Căpitanul:

> "Păziţi-vă pe voi şi pe copii de azi şi de mâine ai neamului românesc şi oricărui neam din lume, de această racilă îngrozitoare: mişelia.
>
> "Toată inteligenţa, toată învăţătura, toată educaţia, nu ne vor servi la nimic, dacă vom fi mişei.
>
> "Invăţaţi pe copii voştrii să nu întrebuinţeze mişelia nici în contra prietenului şi nici în contra celui mai mare duşman al lor. Căci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinşi, vor fi striviţi.
>
> "Nici în contra mişeliei şi a armelor ei mişeleşti, să nu se întrebuinţeze mişelia, pentrucă de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mişelia va fi neschimbată. Mişelia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului. In esenţă mişelia va stăpâni peste lume.
>
> "Intunericul mişeliei nu poate fi alungat prin alt întuneric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului plin de caracter şi onoare."

Azi, după zeci de ani, cuvintele Căpitanului îşi confirmă înţelesul profetic, fără ca să-şi piarză nimic din actualitatea mustrărei cuprinse în ele.

Inconştienţa, ipocrizia şi corupţia politicianilor continuă furibundă.

Frenezia capitulardă inaugurată la Teheran, îşi sărbătoreşte zilele acestea ultima "victorie", acea a căror victime sunt bieţii Papuaşi din Noua Guinee, Katanga.

Fără scrupul, fără milă, fără urmă de simţ politic, milioane de oameni au fost şi sunt dăruite Molohului roşu în numele unei democraţii inexistente, sub pretextul unui drept de autodeterminare aplicat numai în favoarea şi sub controlul comunismului şi a unor ipocrite "drepturi ale omului", recunoscute numai evreilor şi oamenilor de

culoare. Totul la adăpostul, sub oblăduirea şi cu concursul făţiş al Naţiunilor Unite, cioclul pregătit din vreme pentru înmormântarea Civilizaţiei Creştine.

Dacă Spania, naţionalistă şi creştină, a rezistat un sfert de veac, în ciuda neîncetatelor atacuri ale comunismului în marş, şi ale democraţiilor materialiste care îl favorizează, este datorită tocmai conştiinţei misiunii ei divine, prezente în sufletul oricărui spaniol. Spania a dobândit dreptul la această cinste prin jertfă milionului de morţi cari stau azi la temelia păcei, a liniştei şi a progresului neîncetat de care se bucură ţara lor. Intrigilor din afară li se opune dârzenia patriotismului reînviat şi mândria naţională redobândită pe câmpul de bătaie.

Pentru Spanioli, ca şi pentru ceilalţi reprezentanţi ai adevăratei Europe, participarea la comemorarea anuală a jertfei dela Majadahonda ia caracterul unui pelerinaj, prilej de reîmprospătare a forţelor combative, de reînoire a hotărârei nestrămutate de a sta gata de jertfă, luptând pentru Dumnezeu şi întru apărarea civilizaţiei creştine până la moarte, aşa cum au făcut-o cei doi Români, căzuţi acolo.

* * *

Umblând pe căile Domnului, cele mari şi minunate, împlinind voia Lui, la 13 Ianuarie 1937, în viscolul unei zile de luptă grea, s'a născut prin jertfă simbolul Europei de mâine.

Piatra de temelie a unei Europe renăscute întru Hristos, gata să reia cârma spirituală a omenirei, a unei lumi în care într'un spirit de înfrătire să se înalţe pentru fiecare neam în parte si pentru toate laolaltă o vreme "ca soarele sfânt de pe cer", în care neamuri "temătoare de Dumnezeu să trăiască "în pace şi întru bună învoire", va fi poate jertfa celor doi tineri români: Ion Moţa şi Vasile Marin.

CARPAŢII

EFECTUL REVOLUTIEI NATIONALE SPANIOLE IN ROMANIA

LA 13 Ianuarie 1962, se împlinesc douăzeci şi cinci de ani de la moartea glorioasă la Majadahonda a lui Ion Mota şi Vasile Marin.

Inainte de a vorbi de aceşti iluştrii martiri ai idealului creştin şi ai concepţiei de Patrie, trebuie să arunc o privire înapoi în istoria acelui nobil popor român, în mijlocul căruia am trăit mai mult de zece ani din viaţa mea.

Către sfârşitul anului 1933 Preşedintele Consiliului de Miniştrii al Regatului României era unul dintre cei mai străluciţi şefi ai Partidului Liberal, Dl. Ion Duca, cu care eram legat printr'o cordială prietenie. Printr'un decret disolvase "Garda de Fier", provocând câteva incidente violente între poliţie şi membrii ei, în cursul cărora au căzut victime vreo douăzeci de legionari —denumirea derivând din primul nume al organizaţiei care fusese "Legiunea Arhanghelul Mihail"— şi ale căror cadavre au fost găsite plutind în apele lacurilor şi râurilor care înconjoară Bucureştiul.

Eram în ajunul Crăciunului în pline negocieri pentru incheerea unui important tratat comercial cu România şi în ultimul moment se produsese o dificultate neaşteptată care nu putea fi soluţionată decât prin ordinul categoric al şefului Guvernului.

M'am dus imediat să vizitez pe Dl. Duca şi acesta amabil a dat ordinele necesare. După aceia am rămas conversând despre diverse cheştiuni politice interne şi internaţionale şi l'am intrebat căror raţiuni răspundea decretul de dizolvare a "Gărzii de Fier", ale cărei idealuri nu mi-au apărut niciodată periculoase pentru siguranţa statului. Preşedintele mi-a dat dreptate şi mi-a afirmat că dela întemeiera acestei mişcări tinereşti, ale cărui

idealuri de cinste, spiritualitate, religiozitate şi patriotism admira, i-a acordat toată simpatia ba chiar în anumite momente sprijinul său material, dar că; “în ultimul Consiliu de Miniştrii Dl. Titulescu a cerut, la exigenţele Franţei, imediata dizolvare a partidului şi dat fiind alianţa noastră cu această ţară n'am avut ce face şi a trebuit să procedăm la această disolvare, în timp ce ziua următoare Ministrul nostru de Externe pleca spre Geneva... “mă dor mult incidentele provocate şi moartea acestor tineri, căci după cum dumneatale ştii, suntem un popor paşnic şi în viaţa noastră politică rare ori a curs sânge”.

Am reamintit Preşedintelui că, pentru a celebra semnarea Tratatului de Comerţ, al cărui ultim obstacul îl înlăturase el, va avea loc la Legaţia Spaniei în ziua de 3 Ianuarie, un prânz oficial la care el era oaspete de onoare. Preşedintele mi-a mulţumit pentru invitaţie, şi ne-am despărţit felicitându-ne reciproc Sărbătorile Crăciulului.

In noaptea de 29 Decembrie către orele 10 seara Ion Duca, care fară nicio protecţie poliţistă se dusese cu trenul să lucreze cu Regele, a fost asasinat în gara Sinaia de către un membru al “Gărzii de Fier”.

Din motive care ar fi lung de povestit, soţia mea, Dl. Serrat, secretarul Ambasadei şi cu mine am fost printre primii care am ajuns în modestul apartament în care trăia Preşedintele şi soţia lui. Acolo am rămas aproape toată noaptea ba mai mult, în lipsa unicei servitoare pe care o avea familia Duca şi care ieşise să caute la o farmacie de serviciu medicamente pentru Doamna Duca leşinată, am fost eu cel care am deschis uşa când au sosit membrii guvernului.

Trebuie să adaug că, în casa Preşedintelui Consiliului, în ziua asasinării nu se găseau mai mult de o mie cinci sute de lei, circa 700,00 pst. actuale, şi că prieteni au trebuit să ajute văduva până când Parlamentul i-a fixat o pensie.

Tragica moarte a unui om, a cărei cinste era nepătată, care simpatiza cu mişcarea legionară şi care a trebuit ca şef al guvernului să semneze la presiuni externe disolvarea ei, au răcit, credeam că pentru totdeauna, admira-

ţia pe care o merita doctrina curată a Legiunei Arhanghelul Mihail.

* * *

Sosi însă 18 Iulie 1936 când cu întregul personal diplomatic, comercial şi consular aflat sub ordinele mele am aderat la glorioasa revoluţie naţională, şi mi-am dat seama de efectul formidabil produs în naţiunea română de gestul nostru. Guvernatorul Băncii Naţionale Române, colonia Sefardită Spaniolă şi prieteni personali printre care pot cita pe Dl. Max Auşnit, au pus la dispoziţia mea sumele necesare pentru menţinerea, serviciilor diplomatice şi cele de informaţii militare şi navale pe care a trebuit să le inprovizăm, datorită vecinătăţii Uniunei Sovietice, pe toată peninsula balcanică şi în Turcia.

Zilnic voluntarii se prezentau cu sutele la reprezentanţa noastră diplomatică, însă nu dispuneam de mijloacele necesare pentru a-i trimite în Spania. Autorităţile oficiale, inclusiv Direcţiunea Generală a Siguranţei s'au pus la ordinele mele pentru a colabora cu serviciile noastre împotriva agenţilor roşii şi a contrabandei de război, interpretând astfel sentimentul simpatiei populare.

Presa deasemenea, cu excepţia celei de stânga, a fost în întregime cu Spania naţionalistă. Pamfil Şeicaru dezinteresat a pus în serviciul cauzei noastre pana lui măeastră, ziarul de mare tiraj Curentul şi alte două ziare mai mici, propietatea lui. Stelian Popescu deasemenea ziarul său Universul, cotidian de tiraj important.

Operaţiunile militare erau urmărite de popor cu un interes extraordinar, în special eroica rezistenţă din Alcazarul din Toledo.

In a doua jumătate a lunei August, din motive de natură politică şi sfătuit de către un înalt demnitar al Curţii Regale, m'am retras din Bucureşti în Bucovina împreună cu familia şi parte din personalul legaţiei, la o moşie situată numai la 50 Km. de Nistru, râul frontieră cu Uniunea Sovietică şi în care de obicei petreceam vacanţele.

La două zile după sosirea noastră, am observat că pe

un teren din faţa grădinei casei mele se ridicase un fel de cabană, în care se instalaseră o duzină de tineri şi un om mai în vârstă. Câteva nopţi după aceia trebuind să ies pantru a face o vizită unor prieteni la o moşie vecină, am observat că grădina noastră era înconjurată cu sârmă ghimpată şi păzită în exterior de două sau trei santinele, cabana transformându-se în post de gardă.

Am întrebat pe vecinul meu, Baronul de Flondor ce înseamna asta şi acesta îmi răspunse; “Cum ştii sunt Seful Provincial al Gărzii de Fier care, cu toate că este dizolvată, trăeşte legal sub numele partidul “Totul pentru Tară. Cabana a fost construită în mod spontan de legionarii mei, care voluntar veghează zi şi noapte pentru siguranţa ta şi a familiei tale; seara pun sârmele ghimpate, iar dimineaţa le ridică pentru a evita astfel, dat fiind apropierea frontierei, un eventual raid sovietic.

O caldă îmbrăţişare Baronului de Flondor şi după aceia şefului echipei, a fost răspunsul meu. Mi-a trebuit mult să-i fac să accepte câteva sticle de vin de Jerez, îşi făceau datoria spuneau ei şi nu meritau nicium fel de recompensă.

Câteva săptămâni după aceia Alcazarul a fost eliberat şi am primit o scrisoare dela Generalul Principe Cantacuzino, şeful partidului “Totul pentru Tară”, anunţându-mă că Legiunea a decis să ofere o sabie de onoare gloriosului General Moscardó, sabie al cărui mâner va fi lucrat de meşteri legionari şi cu al cărei tăiş de oţel de Toledo el însuşi luptase în timpul primului răsboi mondial.

Sosi luna Octombrie şi schimbările produse în cabinetul ministerial au făcut să dispară motivele politice care ne-au îndepărtat din Bucureşti şi ne-am intors în capitală.

M'a vizitat Generalul comunicându-mi că partidul a cerut şi Căpitanul Codreanu a acceptat, ca sabia de onoare să fie transportată în Spania de o comisie prezidată de el şi complectată de Vice-Preşedintele Legiunei şi cumnat cu Codreanu, Ion Moţa, doctor în drept şi distins avocat al Baroului din Bucureşti; de către şe-

Generalul Cantacuzino Granicerul.

GRUPUL EXPEDITIONAR IN SPANIA

General Cantacuzino Granicerul Ion Moţa, Ing. Gh. Clime, N. Totu, Preot Dumitrescu Borsa, Banica Dobre, Vasile Marin şi Alexandru Cantacuzino.

A B C. MARTES 8 DE DICIEMBRE DE 1936.

ENTREGA DE UN SABLE DE HONOR AL GENERAL MOSCARDO

Soria 7. A las once de la mañana llegaron los legionarios rumanos Guardias de Hierro que, presididos por el general príncipe George Cantacurino, entregaron al heroico general Moscardó un sable de honor, de gran valor artístico, usado durante la Gran Guerra por el príncipe George.

Se pronunciaron discursos patrióticos, vitoreándose a Rumania y a España.

El príncipe George y el general Moscardó se expresaron en términos de emocionante cariño hacia los dos pueblos.

Los legionarios rumanos visitaron el local de la Falange, donde volvieron a hacer uso de la palabra el príncipe, el comandante Villalva y el periodista rumano J. Mora, que fueron aplaudidísimos.

El paso de lo sexpedicionarios por las calles de la población fué recibido por el público con grandes muestras de entusiasmo.

ful provincial al Bucureştiului Vasile Marin, şi cinci legionari aleşi după activitatea fiecăruia în viaţa ţărei; un preot Sfinţitul Părinte Dumitrescu Borşa, un Diplomat, secretarul de ambasală Principele Alexandru Cantacuzino (care ca şi unchiul său Generalul, erau rudele mele); un avocat Bănică Dobre; un inginer Gheorghe Clime şi un agricultor de asemenea avocat Nicolae Totu. După predarea săbiei Generalului Moscardó doreau să se încadreze şi să lupte în armata spaniolă ca simbol al sentimentelor unanime ale Legiunii şi ale poporului român.

Am comunicat Guvernului nostru toate acestea şi mi s'a răspuns din ordinul Excelenţei Sale Generalisimul Franco că vor fi admişi cu gradul pe care îl aveau în armata română.

La şase spre şapte Noembrie s'a lansat ştirea că forţele naţionaliste au intrat în Madrid. In ziua de şapte Noembrie avea loc în Bucureşti adunarea Partidului Naţional Creştin (cămăşile albastre) prezidat de marele poet Octavian Goga. Acesta mi-a comunicat că peste 200.000 de cămăraşi albastre vor defila prin faţa legaţiei Spaniei strigând "Trăiască Spania Naţionalistă" şi mi-a cerut steaguri spaniole şi prezenţa câtorva dintre colaboratorii mei în tribuna de unde el va primi defilarea.

Aceştia au fost Agustín de Foxá şi Luis Beneyto.

Defilarea a durat câteva ore prin faţa rezidenţei mele Din păcate la Madrid intrau în lupte în aceiaş zi brigăzile internaţionale.

Câtva timp şi mai ales pentru organizarea voiajului, am păstrat contact zilnic cu Generalul Cantacuzino şi delgaţia lui. Infârşit data plecării sosi pe la mijlocul lui Noembrie 1936. I-am invitat la o masă frugală, dar frăţească şi înduioşatoare şi ziua următoare au pornit prin Polonia spre Hamburg, iar dela Hamburg cu vaporul spre Lisabona şi după aceia în zona Spaniei Naţionale.

Trebuie să amintesc deasemenea, gestul altui legionar Principele Mihail T. Sturza în acel moment Ministrul României la Riga care şi-a dat demisia din post şi a plecat în Spania pentru a se înrola să lupte.

Onor vagonului mortuar.

Ingenunchiati pe tot parcusul trenului mortuar.

Din păcate la câteva zile după sosirea la Burgos a suferit o hemoragie care l'a obligat să stea o lună în spitalul provincial din Burgos, fiind respins apoi de către autoritățile militare din cauza sănătății șubrede. Sosind la Salamanca și prezentându-se Excelenței Sale Șeful Statului Generalisimul Franco, Generalul Cantacuzino nu a fost admis ca luptător trecând în vârstă peste 70 de ani. Ceilalți refuzară să intre cu gradele de Căpitan, Locotenent sau Sub-locotenent pe care le aveau în armata română și s'au înrolat ca simplii soldați în Tercio, Batalionul 6, Compania 21 și au plecat pe front.

Detaliile morții lui Ion Moța și Vasile Marin sunt destul de cunoscute pentru a nu mai lungi această povestire, voi adăuga numai că Alexandru Cantacuzino cu o pușcă mitralieră defectuoasă pe care izbutise s'o facă să funcționeze, a pus pe fugă tancul rusesc ale cărui granade omorâseră pe cei doi eroi, faptă pentru care a fost înaintat la gradul de Caporal.

Moartea lui Moța și Marin la 13 Ianuarie 1937 a cauzat o adevărată comoție în toată România, o furtună în care durerea se amesteca cu orgoliul că doi fii iluștrii și-au dat viața pentru Dumnezeu și pentru o cauză care dacă în acel moment era a Spaniei, Românii o considerau ca proprie, pentrucă instinctul îi făcea să simtă că războiul din Spania era o cruciadă înpotriva primului pas făcut de Moscova pentru cucerirea lumii prin comunism, în executarea testamentului lui Lenin care indica prim obiectiv peninsula noastră.

Această comoție nu era numai sentimentală și patriotică, din potrivă a provocat o mărire și a dat o forță politică de necrezut legionarismului, făcând să tremure vechile partide democratice.

Când sicriile înfășurate în cele două drapele au sosit la frontiera română, au fost purtate întrun tren special aproape prin tot teritoriul național.

In marile orașe, în sate și în cătune, trenul era obligat să se oprească din mersul lui triunfal pentru ca sicriele să fie acoperite de flori și de ramuri de brad.

In fiecare gară clerul psalmodia rugăciunile morților, și când trenul s'a apropiat de București, Guvernul tre-

mura şi îi era frică că "Garda de Fier" ar putea prelua puterea numai cu aceste două coşciuge.

Situaţia reprezentanţilor glorioasei noastre Revoluţii Naţionale era destul de delicată. Regele şi Guvernul ne ajutau în oarecare măsură, dar pe de altă parte atitudinea noastră putea să încline cu o greutate de necrezut balanţa politică în favoarea Legiunei.

Pentru a evita manifestări violente şi eventuale ciocniri cu poliţia, am rugat pe Codreanu şi pe Generalul Cantacuzino ca să nu dea înmormântării caracterul politic pe care îl temea Guvernul şi amândoi mi-au dat cuvântul că ordinea publică nu va fii deranjată, adăugând că poliţia nu este necesară să apară pe străzi, pentrucă se vor ocupa de menţinerea ordinei, cămăşile verzi.

Probabil pentru a reduce aglomerarea publicului pe străzi, Guvernul a fixat primul parcurs al cortegiului dela Gara de Nord, la Biserica Sfântul Ilie Gorgani, la cra două după amiază, oră în care în mod obişnuit populaţia Capitalei lua masa de prânz. Cu toate aceasta, dintr'o populaţie de opt sute şi ceva de mii de locuitori, peste şase sute de mii de persoane acopereau până la refuz trotuarele străzilor pe unde urma să treacă cortegiul, şi cari la trecerea camionului, acoperit de brad şi transformat în car mortuar, tras de patruzeci de legionari în formaţie de cruce, acopereau zăpada cu ramuri de brad şi flori.

Am prezidat înmormântarea, Corneliu Codreanu, Generalul Cantacuzino şi eu, urmat de colaboratorii mei în uniforme falangiste şi de cei cinci legionari din Tercio, supravieţuitori, printre care apărea uriaşul Nicolae Totu cu braţul în eşarfă din cauza rănilor primite în luptele dela Las Rozas.

Poliţia s'a retras după cum se convenise şi serviciul de ordine era asigurat de batalioane de "Cămăşi Verzi", fără a se înregistra nici cel mai mic incident. Liniştea era întreruptă numai de plansetele femeilor şi când poporul

*Ambasadorul Spaniei **Marchiz Prat de Nantoillet**, Căpitanul şi Generalul în gara de Nord.*

recunoştea grupul de falangişti şi legionari, de strigătul "Trăiască Spania".

Am observat şi îngăduiţi-mi să dau acest mărunt detaliu personal, că Alexandru Cantacuzino tremura de febră şi frig, sfârşit de oboseala voiajului; mi-am scos pelerina de uniformă şi i-am puso pe spate.

Timp de 48 de ore sicriele au rămas depuse pe catafalc în biserica Sfântul Ilie Gorgani, unde garda de onoare compusă din spanioli, români precum şi personalităţi din alte naţiuni, se schimba din oră, în oră. Inaintea acestor sicrie a defilat toată populaţia capitalei române şi multă lume sosită din provincie.

După un ultim serviciu funebru, cortegiul a pornit în drum spre Casa Verde, în inprejurimile Bucureştiului unde era sediul Legiunei.

Din nou am prezidat înmormântarea şi am mers prin zăpadă mai mult de 8 Km.; din nou mulţimea a acoperit

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu și Ambasadorul Spaniei, Marchizul de Prat y Nantouillet, asteptand trenul mortuar în gara de Nord.

Multimea asteptand în fată garii de Nord din București, sosirea trenului mortuar.

Cu noi este Dumnezeu.

Banica Dobre, Alex. Cantacuzino, Preot Dumitrescu Borsa, Ing. Clime N. Totu.

Chemarea cea mare.

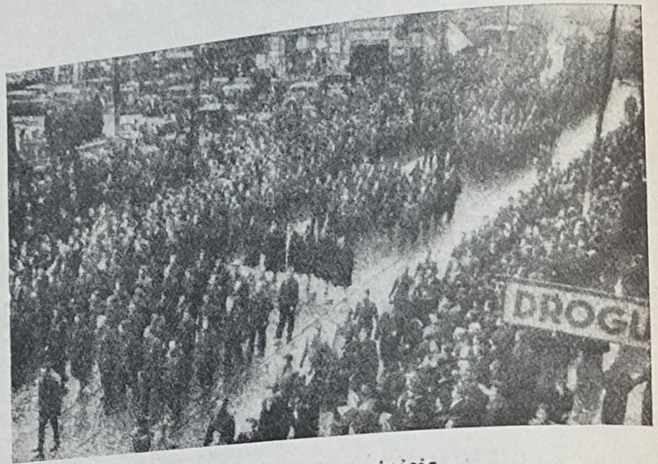
Cortegiul mortuar coborind Calea Victoriei spre Biserica Ilie Ghorghani.

Ultim popas in drumul spre vesnicie.

Prin Moarte, spre inviere.

Drumul spre vecinicie.

Cruce vie...

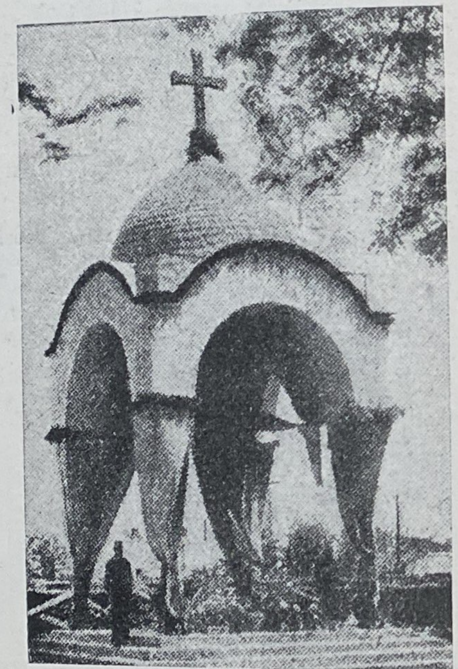
Supravietuitorii echipei din Spania.

Elita Legionară.

Ion Moța, Vasile Marin... Prezent!

Mausoleul Moța-Marin de la Casa Verde.

Mausoleul Moța-Marin de la Casa Verde.

până la refuz parcursul, exact că în ziua sosirei sicrielor. Intre delegaţiile mişcărilor politice asemănătoare îmi aduc aminte de colonelul polonez, mai târziu general şi eroic apărător al Varşoviei-Bor Komarowski.

Trebuia să traversăm cartierul muncitorilor dela căile ferate române printre ai cărui locuitori erau mulţi socialişti şi comunişti. Toţi erau pe stradă cu capetele descoperite şi nici un strigăt discordant nu a rupt tăcerea procesiunei.

Ajunşi la Casa Verde, după o scurtă slujbă religioasă, Codreanu a pronunţat un scurt discurs de despărţire preamărind fapta lui Moţa şi Marin.

La rândul meu, am rostit câteva cuvinte evidenţiând eroicul sacrificiu al acestor doi români generoşi căzuţi sub steagul nostru pentru Dumnezeu şi Spania şi am dat strigătele de rigoare la care au răspuns zeci de mii de guri. S'au cântat imnurile respective şi s'a defilat în coloană de onoare prin faţa sicrielor, deschizând defilarea falangiştii şi cei cinci legionari din Tercio.

Câteva săptămâni după ceremoniile înmormântării lui Moţa şi Marin, în mijlocul atmosferei de intensă nervozitate politică produsă de brusca demonstraţie de forţă a Legiunei şi de extraordinara simpaţie a majorităţii poporului, m'a vizitat Dl. Jean Pangal, preşedintele consiliului suprem al masoneriei de rit scoţian, bun prieten al meu, declarându-mi că dat fiind atitudinea organizaţiilor masonice spaniole şi a majorităţii celor din ţările democratice cu privire la Cruciada Spaniei, s'a gândit să propună supremului consiliu disolvarea lui. Mi'a cerut părerea, care a fost de bunăseamă afirmativă.

In Mai sau Iunie 1937, în prezenţa Regelui, a Patriarhului bisericii ortodoxe şi Arhiepiscopilor mitropoliţi, catolic latin şi catolic unit, Dl. Pangal a pronunţat solemn disolvarea masoneriei pe care o prezida şi a scos în vânzare "lojile", lucru pentru care a fost anatemizat de fraţii săi din alte ţări.

Nu s'a întâmplat acelaş lucru, bine înţeles, cu masoneria Marelui Orient, în "lojile" căruia dominau elemente de stânga şi evreieşti şi la care poate că au aderat transfugii de rit scoţian, în desacord cu disolvarea şi cari camuflaţi în ele aşteptau să le "sosească ceasul" şi sprijinul lojilor străine care nu le-a lipsit mai târziu.

Tensiunea politică era în continuă creştere, popularitatea "Gărzii de Fier", şi acţiunea de pătrundere în masa ţărănească într'o ţară 90 % agricolă, luase proporţii neaşteptate care păreau că cresc în raport cu victoriile care încoronau steagurile noastre.

Parlamentul era în plină furtună, interpelările liberalilor de stânga şi socialiştilor, împotriva prezenţei la înmormântarea lui Moţa şi Marin, a Miniştrilor Germaniei, Italiei şi al Insărcinatului de Afaceri al Portugalei, continuau violente.

Am avut onoarea ca un senator aristocrat, dar simpatizant al Frontului Popular Francez, să prezinte o moţiune de neîncredere în guvern pentrucă a autorizat defilarea pe străzile Bucureştiului a reprezentanţilor unei puteri răzvrătite purtând uniforme totalitare (al cărui şef utilizează la automobil steguleţ cu culorile rebele şi a refuzat să predea Legaţia legitimului reprezentant al guvernului republican) înconjuraţi de români deasemenea purtând uniforme străine şi rebele, şi a terminat discursul cerând expulsarea mea şi a colaboratorilor mei din România.

Guvernul Liberal prezidat de Tărărăscu terminându-şi legislatura de patru ani, a convocat noi alegeri parlamentare în luna Decembrie, în care "Garda de Fier" a câştigat multe locuri, fără a avea însă o majoritate care să-i permită a guverna şi se credea că Regele Carol II va oferi puterea lui Codreanu sau unei alianţe Goga-Codreanu. Ultimul lăsă însă să se înţeleagă şi mie mi-a mărturisito, că nu sosise momentul pentru el, Mişcarea lui nu era încă preparată pentru preluarea puterei şi cadrele ei nu erau suficient de mature.

Cu toate acestea după înpăcarea cu Naţional-Creştinii (în care am insistat energic), a oferit lui Goga sprijinul lui şi acesta a format Guvernul la începutul lui Ianuarie 1938, cerând disolvarea Camerelor a căror alcătuire nu-i da posibilitate de guvernare.

Goga decise s'o ia înaintea celorlalte puteri balcanice cu care eu tratam recunoaşterea "de facto" a Guvernului nostru, obţinută deja din partea Yugoslaviei în Octombrie 1937 şi îmi declară, când l'am felicitat după depunerea jurământului ca Preşedinte al Consiliului de Miniştrii, că unul din primele acte în politica externă va fi

recunoaşterea "de jure" a Guvernului din Burgos şi ruperea relaţiilor cu cel din Valencia.

Cabinetul Goga dură numai o lună, fiind atacat de partidele liberal, naţional ţărănesc şi mai ales de masonerie şi de finanţa judeo-română şi internatională, sprijinită de camarila Doamnei Lupescu, pe motivul caracterului rasist al partidului lui şi al sprijinului dat Guvernului de către Mişcarea Legionară.

La 11 Februarie când era redactat şi gata de a fi semnat promisul decret de recunoaştere, Regele a cerut demisia lui Goga.

In urma acestei neprevăzute demisiuni s'a format revoluţionarul cabinet "naţional" presidat de bătrânul Patriarch al bisericii ortodoxe, Miron Cristea, cu vice-preşedinţi fără portofoliu, toţi foştii Preşedinţi de Consiliu, mai puţin Maniu şi Goga care s'au recuzat. A fost însărcinat din nou cu Ministerul Internelor Armand Călinescu, naţional ţărănist de stânga, credincios al camarilei favoritei Regelui, chior, cu ochiul mascat de un monoclu negru; Educaţia Naţională a fost încredinţată profesorului de limbi romanice dela Universitatea din Iaşi, al cărui nume nu mi-l amintesc, socialist de extrema stângă, iar la Muncă a fost numit cripto-comunistul Ralea, care şi-a scos masca după ocupaţia sovietică şi este astăzi un proeminent al guvernului comunist.

Acest conglomerat trebuia, în principiu, să prezideze noile alegeri parlamentare, dar atacat de toate partidele, în forma lui primitivă a durat puţin; vice-preşedinţii şi câţiva miniştrii şi-au dat demisia, formându-se alt guvern mai omogen către sfârşitul lui Februarie şi prezidat tot de Patriarch.

Trebuie să mă intorc puţin înapoi şi să fac aluzie la un capitol anecdotic care este o dovadă în plus a consecinţelor Cruciadei noastre, în politica internă românească.

La puţine zile după formarea ministerului Goga au sosit decoraţiile, Crucile roşii ale Meritului Militar şi Crucile de Răsboi acordate postum lui Moţa şi Marin, medaliile Suferinţei pentru Patrie, pentru părinţii şi văduvele lor, precum şi Decoraţiile acordate legionarilor supravieţuitori.

Atmosfera era atât de încărcată de violenţa propagan-

dei electorale, încât am considerat că este mai potrivit să amân predarea lor solemnă până după alegeri, contând cum era corect cu înţelegerea Regelui Carol.

Intr'o dimineaţă, nu îmi mai aduc aminte dacă la sfârşitul lui Ianuarie sau în primele zile ale lui Februarie, Dl. Călinescu m'a rugat sa mă duc să-l vizitez la Ministerul de Interne, şi cu cea mai mare sinceritate mi-a expus gravitatea situaţii interne în ajunul alegerilor şi mi-a cerut politicos, dar hotărât, să nu fac nimic ceace ar putea da victoria "Gărzii de Fier". Am răspuns că "rugămintea sa mă surprinde deoarece ca diplomat de carieră ştiu că prima noastră datorie este de a nu ne amesteca în politica internă a ţării unde suntem acreditaţi şi că simpatia mea pentru legionarii care au luptat pentru Patria mea era naturală şi că prietenia mea cu unii dintre ei, nu poate deranja cu nimic Guvernul şi nici avea caracter politic electoral".

Mi-a replicat, "Dumneata o crezi aşa şi respect sentimentele dumneatale naturale, dar ca Ministru de Interne pot să vă spun că un gest, sau câteva vorbe din partea dumneatale ar da o majoritate de 200 până la 400 de mii de voturi legionarilor şi Camera Deputaţilor va fi "verde".

—"Domnule Ministru, i-am răspuns surâzând, nu-mi spune că aş fi un Warvick şi că pot decide soarta alegerilor. Dumneavoastră glumiţi.

—"Nu glumesc, niciodată n'am fost mai serios ca acum, nimeni mai bine decât dumneatale nu şi-a putut de seama că războiul din Spania a avut în ţara noastră o repercusiune extraordinară, ca şi moartea lui Moţa şi Marin şi îmi pare rău că sunt obligat să vă spun, acuma când studiem recunoaşterea Guvernului dumneavoastră, că dacă dumneavoastră nu-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi interveni în alegeri în favoarea Legiunei, privilegiile şi stima pe care Majestatea Sa vi le-a păstrat din August 1936, vor înceta şi ne vom vedea obligaţi să vă rugăm a abandona România, ceace cred că nu ar fi avantajos cauzei pe care o apăraţi... şi nu fac caz de svonurile care ajung la urechile mele, că în Legaţia dumneavoastră vin legionarii pentru a primi dispoziţiile şi fondurile pe care le trimite Generalul Franco."

Am râs din nou şi i-am spus:

—"Pentru Dumnezeu, Domnule Ministru nimeni nu a venit în casa mea pentru a primi ordine şi cu atât mai puţin bani. Generalisimul Franco are alte preocupări actualmente decât politica internă românească. Cât despre fonduri, sunt câteva luni abia de când am putut primii din Spania strictul necesar pentru a trăi modest, aşa că puteţi fi liniştit. Niciodată nu am făcut şi nu voi face nimic care pote să fie considerat ca un act de inimiciţie pentru Guvernul unei ţări de a cărei ospitalitate mă bucur."

In continuare i-am comunicat că nu am predat decoraţiile amintite. Mi-a mulţumit şi aceasta a fost ultima convorbire oarecum prietenească pe care am avut-o cu Călinescu.

Când l'am întrebat pe Goga de semnificaţia întrevederii mele cu Călinescu —casa lui era la patruzeci de metrii de Legaţie şi ne vedeam aproape zilnic— s'a arătat surprins, ceace m'a făcut să cred că Ministrul de Interne intervenise fără ştiinţa şefului guvernului, sau din ordinul Regelui.

Dat fiind gravitatea situaţiei, alegerile au fost suspendete şi printr'un decret au fost dizolvate la începutul lui Aprilie, toate partidele politice. S'a redactat o constituţie, aprobată printr'un referendum lipsit de entusiasm, care acorda Regelui o dictatură totală. S'a format un partid unic denumit "Renaşterea Naţională" purtând uniforme pitoreşti şi nu ne-a plăcut ca au adoptat cămaşa albastră.

Codreanu şi cei mai importanţi şefi ai Gărzii de Fier, bineînţeles între ei cei cinci fosti combatanţi in Tercio; au fost deţinuţi împreună cu alte sute de membrii ai grupării.

In luna Mai Codreanu şi ceilalţi şefi au fost acuzaţi de diverse delicte şi condamnaţi de către un Tribunal, "ad hoc", Codreanu la 10 ani temniţă grea, iar ceilalţi la alte pedepse.

In noaptea de 29 spre 30 Noembrie 1939, Codreanu şi camarazii lui condamnaţi trebuiau să fie mutaţi dela închisoarea Doftana, la acea din Jilava, în împrejurimile Bucureştiului. Nopţi de Noembrie predestinate pentru asasinate istorice în acel trienal 1936-1939. Noapte cu zăpadă şi ceaţă deasă.

In ziua de 30 un comunicat al Ministerului de Interne a

anunţat că Codreanu şi tovarăşii lui, profitând de stricarea camionului care îi transporta au fugit într'o pădure şi că poliţiştii care îi escortau, cu toată ceaţa şi obscuritatea nopţii, au deschis focul cu atâta precizie, încât au fost toţi omorîţi.

Aşa au căzut cu Căpitanul, treisprezece dintre şefii importanţi ai Gărzii de Fier.

Vestea a consternat Bucureştiul! Nimeni n'a crezut în fuga condamnaţilor şi nici nu putea să explice măcelul, când Regele Carol abia se intorsesse din vizita oficială făcută în Germania hitleristă, cunoscută fiind de toţi simpatia Fuhrerului pentru Codreanu.

A voit Călinescu să pună pe Suveran în faţa unui fapt împlinit — ascultând ordinele lojilor masonice şi aplicând atât de cunoscuta în Spania roşie "lege a fugii"?

Intâlnindu-l la o recepţie, m'a întrebat cinic ce impresie mi-a făcut moartea prietenilor mei legionari, la care i-am replicat rece inăbuşindu-mi cu greutate indignarea.

"Ca crestin şi spaniol mă înclin cu respect înaintea cadavrelor lor, dar ca vânător şi maestru-de vânătoare, trebue să vă felicit pentru preciziunea ochitului poliţiştilor dumneavoastră; mie imi este imposibil să nimeresc ţinta în pădure, noaptea şi cu obiective care aleargă învăluite în ceaţă". I-am întors spatele şi acestea au fost ultimile cuvinte schimbate cu el.

Unii pretind că marele Mareşal al Curţii, Domnul Urdăreanu în numele Regelui, a dat lui Călinescu telefonic dela München — mână liberă. Personal, n'am crezut-o niciodată.

Acest masacru a deschis poarta la o serie de întâmplări sângeroase, care au culminat cu asasinarea lui Călinescu la 20 Septembrie 1939 şi cu înspăimântătorul măcel efectuat de poliţie în ziua următoare, a sute de legionari pe străzile Bucureştiului şi ale oraşelor importante din România, între ei şi foştii voluntari în Tercio — Principele A l e x a n d r u Cantacuzino, Bănică Dobre, Gheorghe Clime şi Nicolae Totu, ale căror cadavre au fost lăsate trei zile pe străzi şi profanate ruşinos de evrei cruzi şi elemente comuniste. Generalul Cantacuzino murise de moarte naturală în Octombrie 1937, iar Sfântul Părinte Dumitrescu Borşa era refugiat în Germania, de unde s'a întors în 1940 iar astăzi condamnat la 25 ani temniţă grea de către tribunalele comuniste, nu se ştie dacă mai trăeşte.

După căderea lui Carol al II-lea, aceasta a dat loc la grele represalii ale legionarilor împotriva autorităţilor şi autorilor responsabili de măcelărirea camarazilor lor.

* * *

Dar să ne întoarcem câteva clipe la 1 Aprilie 1939.

Unanim Poporul român, a sărbătorit Victoria Naţională în Tedeum-uri şi alte manifestări-crezând că prin această victorie primejdia secerei şi ciocanului a fost înlăturată pentru multă vreme din Europa.

Imprumutând Puterilor occidentale propiai sensibilitate şi inteligenţă, a crezut că însfârşit acestea au luat asupra lor adevăratul sens al revoluţiei naţionale spaniole.

Gravă greşală a acestui drept şi nobil popor creştin, care cinci ani mai târziu, împreună cu jumătate din Europa s'a văzut predat jugului Moscovei, împotriva armatelor căreia a luptat eroic, urmând exemplul lui Moţa şi Marin, dela Nistru şi până la Stalingrad şi apoi în propiul teritoriu ca demni urmaşi ai legionarilor lui Traian.

Pedro de Prat y Soutzo
Marqués de Prat de Nantouillet

Madrid, Ianuarie 1962.

Blas Piñar

SANGE ROMANESC

PE PAMANT SPANIOL

CONFERINTĂ PRONUNTATĂ IN ZIUA DE 13 IANUARIE 1962 IN SALA CAMEREI DE COMERȚ DIN MADRID

Domnul Blas Piñar in timpul conferinței.

DOMNULE GENERAL, PRIETENI SI CAMARAZI ROMANI SI SPANIOLI

SOLEMNITATEA care ne reuneşte aici are fără îndoială un aspect profund politic.

Acei care au convocato şi acei care am venit să participăm la reuniune am făcuto ştiind cu certitudine complectă şi absolută, că nu ne strângem a asculta un pur şi simplu discurs necrologic, plin de laude îndulcite şi de sentimentalism pentru nişte prieteni cari părăsind ţări îndepărtate au venit în ţara noastră pentru a lupta şi oferi supremul tribut al dragostei, murind exact acuma 25 de ani pe câmpia Majadahondei.

Ne-am reunit aici pentrucă ceace are importanţă pentru noi şi ceace este necesar să evidenţiem, este vigoarea, enorma forţă vitală a acestui fapt sublim care-se actualizează încontinuu; se pare că vremea în loc să dea uitărei acest fapt plin de adâncă semnificaţie in loc să-l ascundă, să-i ia din strălucire cu trecerea timpului, parcă l'a frământat, parcă l'a modelat, parcă a smuls faptului, care era piatra informă, nuanţele cele mai adânci, până acolo încât să-l prezinte oamenilor de astăzi, spaniolilor din 1962, ca pe o statue care cu gestul şi atitudinea să ne împingă a-i continua drumul.

Când revoluţia naţională spaniolă a înplinit pătrarul ei de veac, Castellana, din Madrid s'a transformat în marele bulevard al Victoriei. A avut loc o mare defilare militară în care participau noile promoţii spaniole înbrăcate în uniforme militare şi purtate de moderne care de luptă, părea că un nou Rubén înviase şi pe ton de salut semnala cortegiul.

"Vine cortegiul,
Se aud deja limpede sunetele trompetelor!
Sabia se anunţă prin vii reflexe.
Se aude, aur şi mătase, cortegiul Paladinilor!"

Dar înapoia acelei defilări militare demnă de profeţia lui Ruben, venea altă defilare mult mai importantă, defilarea politică a celor 50.000 de camarazi cu bascurile lor roşii şi cămăşi albastre sau hainele civile de astăzi acei care după douăzecişicinci de ani veneau să justifice efortul militar şi politic al cruciadei noastre, nu numai al revoluţiei din 18 Julie, ci al întregei mişcări născută din acel 18 Julie precum şi Statul politic pe care l'a consacrat.

Acel tineret deacuma douăzecişicinci de ani, pe tâmplele căruia sclipeau argintii primele fire albe, continua defilând şi confirmând printr'un autentic şi categoric plebiscit popular, un sistem politic, care chiar dacă face şi va continua să facă greşeli—cea mai mare imperfecţiune ar fi să ne speriem de propriile noastre greşeli—n'a împiedecat cu toate aceste greşeli, măreţia celor înfăptuite şi bucuria de a fi şi de a ne şti definitiv spanioli.

In acea defilare politică erau prezenţi nu numai cei vii —supravieţuitorii, acei care depăşind furia luptei încoronaseră cruciada, trăind—. Ca creştini credem în nemurirea sufletului, în sensul providenţial al istoriei şi în rolul morţitor salvaţi alături de tronul Atotputernicului. Ei bine, noi aveam certitudinea, convingerea, credinţa absolută, că în acea defilare militară şi politică erau prezenţi şi morţii, căzuţii în luptă, acei care dăruiseră totul, acei care muriseră în Brunete, în Belchite, in Alcázar, în Oviedo şi bineînţeles morţii români dela Majadahonda.

Erau prezenţi Ion Moţa şi Vasile Marin, erau acolo împlinind ceace pentru veşnicie ei înşăşi profetizaseră în crezul lor legionar, ceace Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu spunea în acel prolog care prefaţează cartea lui "Pentru Legionari".

"Legionarii nu mor. Drepţi, nemişcaţi, neînvinşi şi nemuritori, privesc pururea biruitori la toate svârcolirile urii neputincioase...

Eu vreau ca voi, soldaţi ai unor alte orizonturi româneşti, citind aceste amintiri să recunoaşteţi în ele pro-

priul vostru trecut şi să vă aduceţi aminte de luptele voastre. Să retrăiţi suferinţele îndurate şi loviturile primite pentru neam. Să vă umpleţi inimile de foc şi de hotărîre în lupta grea şi dreaptă, în care v'aţi încleştat şi din care avem cu toţii porunca de a ieşi: biruitori sau morţi.

La voi mă gândesc când scriu. La voi acei care va trebui să muriţi, primind cu seninătatea strămoşilor Traci, botezul morţii. Şi la voi acei ce veţi trebui să păşiţi peste morţi şi mormintele lor, ducând în mâinile voastre, steagurile triumfătoare ale Romaniei.”

Aşadar Ion Moţa şi Vasile Marin fără adăpostul fizic al corpurilor lor, erau prezenţi cu sufletul şi cu spiritul lor în acea mulţime compactă şi pestriţă defilând alaturi de camarazii care validau pentru totdeauna sistemul politic spaniol. Spiritul şi sufletele nemuritoare ale dragilor noştrii români Ion Moţa şi Vasile Marin erau prezente acolo purtând două drapele — drapelul verde en zăbrele negre, simbol al suferinţei şi al speranţei, insignă a bătrânei voastre Mişcări Legionare şi drapelul tricolor evocând pe Mihai Viteazul şi pe Ştefan cel Mare, emblemă a României Mari.

Uneori sunt îmbrăcate în mister schemele providenţiale ale Istoriei, conţinând mari capitole pe care le vom desvălui în cursul acestei reuniuni, privind relaţiile şi prietenia dintre Spania şi România.

Prima întâlnire a Spaniei cu România s'a produs chiar în faza întemeerii.

Ramon Bastera a scris că Spania a fost unica provincie creată de Roma, care mai târziu a lărgit hotarele imperiului roman. Tocmai această Spanie provinciană este acea care într'o zi în mâinile Impăratului Traian, născut în Italica, ajunge cu trupele ei, cu legiunile Imperiului, până în Dacia şi acolo cucerind poporul dac —după acel epic episod al Regelui Decebal, care văzându-se învins se sinucide cu toţi răsboinicii lui într'un suprem şi patriotic gest, —intemeiază pentru totdeauna acea provincie latină pe malurile Dunării, în estul european.

Aceaş patrie spaniolă născută din Imperiu şi din Roma, trimite mândră mai târziu Traianii Occidentului—Pizarro, Almagro, Jiménez de Quesada, Hernán Cortés, pentru a da viaţă noilor state ale Americei spaniole şi aşa

prin această Spanie născută din Roma s'a produs şi desvoltat o vastă comunitate umană cu aceleaşi afinităţi spirituale şi de limbă dela ţărmurile Pacificului şi până la malurile Dunării.

Această operă a Spaniei înfăptuită de acel străvechi Impărat Traian nu este uitată de Români care venind în Spania merg în pelerinaj la Italica sau la Sarmisegetuza spaniolă Numancia.

Dar acest mare şi fericit împărat Traian, trăsnet de moarte, ilustru fiu al patriei, onoare a Spaniei, în faţa căruia se cutremura mut pământul în răsărit, scrie abia primul capitol istoric al prieteniei dintre România şi Spania.

Au trecut ani, au trecut secole, şi iată că în Provensa franceză apare un curent de renaştere şi interes pentru limbile latine. Frederic Mistral convoacă într'o mare adunare scriitorii şi poeţii poporului său şi pe ai celorlalte popoare de limbi latine, reunindu-i în a doua jumătate a lunii Mai 1878, la jocurile florale din Montpellier, la care Cataluña participase anticipat prin fenomenul cunoscut ca “renacencia” catalană.

Ca în atâtea alte ocazii oferite de istorie, servind ca punte de legătură între Spania şi rasa latină, Cataluña prin poetul spaniol Quintana, oferă o cupă de argint care este dăruită ca premiu unui mare poet român, Vasile Alexandri pentru poema intitulată “Cântecul gintei latine”, care începe cu versurile:

Latina gintă e regină
Intre-ale lumei ginte mari;
Ea poartă'n frunte-o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Şi continuă convocând în faţa tribunalului istoriei şi al judecăţii lui Dunurezeu, toate rasele din lume, terminând:

In ziua cea de judecată
Când, faţă'n cer cu Domnul sfânt,
Latina gintă ar fi întrebată
Ce a făcut pe-acest pământ,
Ea va răspunde sus şi tare:
“Oh! Doamne'n lume cât am stat,

In ochii săi plini de-admirare
Pe tine te-am reprezentat".

Această rasă latină care dispune de poeţi excepţionali ca Vasile Alexandri, era firesc să-i aibe în România, deoarece acolo conştiinta originei se identifică cu noţiunea Patriei.

Presedintele şi Comitetul de conducere al Asociatiei "Amicii Majadahondei" presidând conferinta Dlui. Blas Piñar.

Vasile Alexandri nu a fost numai un mare poet, ci şi un mare om politic, pătruns de iubirea de patrie. Participă activ la frământările unificării Principatelor, la lupta pentru independenţă şi crearea Regatului fiind convins de necesitatea întregirii naţionale care mai târziu a făcut posibilă înfăptuirea României Mari.

In acest spirit dominat de efervescenţa conştiinţei naţionale, Vasile Alexandri poetul decorat şi premiat la

Montpellier de către un poet spaniol, se adresează colegilor săi de Senat spunându-le:

"Patria română este o moştenire de cultură şi onoare lăsată nouă de părinţii noştrii şi avem datoria s'o lăsăm nepătată şi întreagă fiilor şi nepoţilor noştrii.

Astăzi Istoria României se prezintă cu paginile cărţii sale desfăcute; există pagini josnice dar multe alte de

Aspectul salii Camerei de Comert din Madrid, cu prilejul conferintii domnului Blas Piñar.

măreţie şi demnitate. Ca senator român în numele patriei mele, smulg pentru veşnicie foile josniciei şi incep să scriu pentru eternitate paginile măreţiei şi demnităţii naţionale."

In acest spirit al marelui poet Vasile Alexandri —José Antonio spunea că poeţii sunt acei care răscoală popoarele, a crescut acel adolescent care se numea Corneliu Zelea Codreanu, născut la Iaşi, în Capitala Moldovei.

La terminarea răsboiului din 1914/18 s'au realipit pa-

triei mame: Basarabia, Bucovina, Transilvania şi Dobrogea, dar paralel cu această restaurare a unităţii geografice, s'au smuls poporului român sufletul şi spiritul, lăsându-l în mâinile politicienilor demagogo-democraţi, făcând ca evreii care soseau din afară, să-şi însuşească bogăţiile ţarii, supunând şi dominând autenticul neam creştin românesc.

Fiu al unui profesor de liceu, văzuse pe tatăl său mobilizat în răsboiul dela 1914-1918 şi simţise nevoia să lupte alături, cum au făcut-o ofiţerii provizorii din Cruciada noastră naţională,

In contactul intim cu poporul său, el simte profund acea stare de răsvrătire revoluţionară şi natională a neamului lui si chiar din adolescenţă şi mai târziu ca tânar, începe a milita în mişcările naţionaliste şi anticomuniste, în acele mişcări care încearcă să restaureze cu unitatea geografică a ţării, unitatea naţională şi politică a neamului său.

El se înscrie în micul grup politic al lui Constantin Pancu din Iaşi —Moldova, grupul acelui modest meseriaş reparator de ţevi şi robinete, care pătruns de spiritul tradiţional al patriei, chemase la luptă tinerii muncitori şi studenţi din oraşul său, formând gruparea "Garda Apărării Naţionale", în care adolescentul nostru Corneliu Zelea Codreanu intră ca voluntar.

In ziua când în fabricile şi atelierele Statului dela Nicolina se declară greva generală comunistă, când 5.000 de adversari înarmaţi până în dinţi, crispaţi de ură se concentrează în fabricile deasupra cărora ridicaseră drapelul secerii şi ciocanului urlând împotriva spiritualităţii şi istoriei României, tinerii Gărzii Apărării Naţionale, curagioşi, trecând peste sfaturile celor prudenţi, se prezintă la administraţia căilor ferate, pun în mers o locomotivă şi înaintează, pătrunzând în ateliere. Văzând drapelul roşu cu secera şi ciocanul fâlfâind deasupra lor —ca şi cum ar aminti un episod care mai târziu urma să se repete în Alcazarul din Toledo, Corneliu Zelea Codreanu înaintează şi se urcă pe scara de fier fixată pe zidul fabricii şi ajuns pe acoperiş smulge şi asvârlă jos drapelul comunist înălţând pentru totdeauna drapelul tricolor al României.

S'a produs un moment de stupoare. In masa comunistă

vociferândă până atunci se produce o tăcere înspăimântătoare. Corneliu Zelea Codreanu, acela care va fi mai târziu Căpitanul şi fondatorul Legiunii Arhanghelul Mi-Mihail, coboară liniştit şi solemn ca un semizeu mitologic traversează cu revolverul în mână acea masă tăcută de duşmani stăpânită de ură, de frică şi de admiraţie.

Acesta era Corneliu Zelea Codreanu, care mai târziu întemeiază Asociaţia Studenţilor Creştini şi străbate cu ei străzile Iaşului cântând acel imn de neuitat-Studenţi creştini din Romania Mare. Acesta este tânărul care intră în Liga Naţională Creştină a profesorului A. C. Cuza şi el este însfârşit acela care după ce este închis în inchisoarea Văcăreşti din Bucureşti, în urma unei viziuni la icoana venerată în mânăstirea închisorii, consideră că a sosit momentul de a întemeia o mişcare politică proprie —Legiunea Arhanghelului Mihail— care, din icoana unde apare sfârtecând balaurul, îl inspiră şi parcă zice tinerilor studenţi ai României că numai în bătălii, în lupte şi în răsboi poate triumfa spiritul naţional asupra teribililor duşmani ai patriei.

Acesta este Corneliu Zelea Codreanu, omul care în momentul când îşi propune initierea acestei mişcări politice spune: un şef trebue să aibă înainte de toate o mare credinţă, imensă credinţă şi o atracţie magnetică care să fie capabilă să sugestioneze masele, cărora trebue să se dedice cu un spirit ca acel formulat de el însuşi la sfârşitul unui proces, într'o publică şi solemnă declaraţie:

"Domnilor Juraţi, onorat Tribunal, popor al patriei mele, am jurat să servesc Neamul meu şi-l voi servi până la sfârşit" şi aşa a facut-o şi-a servit Neamul până la sfârşit, atunci când a înfiinţat Legiunea Arhanghelul Mihail şi atunci când a desprins acel grup numit "Garda de Fier" şi atunci când cu tinerii văcăreşteni apare în viaţa publică a Bucureştiului şi a Romaniei cu personalitate politică definită şi atunci când plănueşte contactul cu masele, când pleacă în Transilvania şi cucereşte masele de ţărani şi oameni de munte, când restaurează sensul istoriei româneşti invitând populaţia creştină a Romaniei să rămână credincioasă tradiţiilor străbune.

Acest tânăr în cămaşă verde sau în costum naţional ţărănesc, electrizează masele pentrucă le serveşte un imens ideal şi grupul "Vacăreştenilor" creşte din ce în

ce mai mult, până în acea zi de neuitat, 24 Iulie, 1927 când la Iași, în căminul studențesc, la orele 10 noaptea se constitue Legiunea și ceva mai târziu în Noembrie al aceluiaș an, cu prilejul sărbătorii ortodoxe a Arhanghelului Mihail, se face, tot în cămin, depunerea jurământului. S'a adus pamânt din toate colțurile României și mai ales pământ din regiunile pe unde a trecut Mihai Viteazul, primul unificator al României. Unul câte unul apar membrii acelui restrâns grup al fondatorilor și pronunță jurământul, în primul rând să rupă și să infrâneze egoismul cărnii, să traiască în sărăcie și să lupte până la moarte pentru cauza crucii și cauza Neamului.

Jurământul din 1927 se încadrează într'un mare manifest adresat poporului român în anul 1930, când Garda de Fier era amenințată de imediata disolvare.

"Români, o Românie Nouă nu poate ieși din culisele partidelor, după cum România Mare n'a ieșit din calculele politicienilor, ci după câmpiile dela Mărășești și din fundul văilor bătute de grindina de oțel. O Românie Nouă nu poate ieși decât din luptă. Din jertfa fiilor săi. De aceia nu politicianismului mă adresez astăzi. Ci ție Soldat. Inalță-te. Istoria te cheamă din nou! Așa cum ești. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit. Lăsați-i pe neputincioși și imbecili să tremure. Voi dați lupta cu bărbăție.

In clipa când dușmanii ne copleșesc și politicianii ne vând, Români strigați cu înfrigurare ca pe potecile munților în ceasurile de furtună: Patria! Patria! Patria!"

Și cu acest triplu strigăt oamenii lui Codreanu se asvârlă în cea mai teribilă luptă politică pe care a cunoscut-o istoria română și sunt persecutați, inchiși în închisori, ferecați și asasinați.

Acel grup de trei ori disolvat, reapare în viața publică sub diverse denumiri.

Grupul Corneliu Zelea Codreanu, care are ca steag și simbol drapelul verde cu gratiile negre și căruia după disolvare i se substitue celălalt grup politic "Totul pentru Tara" prezidat de Generalul Cantacuzino. Insă Garda de Fier, Legiunea Arhanghelului Mihail, nu e numai un grup de oameni care ei inșăși se denumesc "nebuni". Este o operă serioasă bazată pe o doctrină și cu un țel bine definit de realizat, acțiunea și doctrina mișcării po-

litice pe care Codreanu o conduce și al cărei șef suprem este.

Are la bază câteva principii fundamentale dintre care primul este credința.

"Credem cu toată țăria în Dumnezeu și în Isus Christos și cu cât dușmanii ne vor isbi mai greu, cu atât va fi mai cunoscută credința noastra nestrămutată în salvarea oamenilor. Noi suntem gata de a suferi pentru Christos și pentru Neam. Suntem gata a lupta pentru cruce. Credem că Dumnezeu este alături de noi și că luptăm pentru dreptatea României."

De acea mai târciu, când Codreanu a fost închis la Jilava și scrie impresionantul Jurnal, în care zi de zi notează încercările lui, când sosește săptamâna Patimilor și noaptea Invierii, el care se găsea singur într'o hrubă întunecoasă, cu oasele pătrunse de umezeală cu șira spinării înțepenită de durere și abia putând întredeschide ochii, roagă pentru prima dată pe șeful închisorii să-i trimită o lumânare, pentrucă dorea ca în noaptea sfântă a Invierii spiritul lui să fie alături de cel al Bisericii... și așa când bărbații și femeile din România erau strânși în jurul lumânării care anunța lumii Ivierea lui Christos. la fel în întunericul închisorii, în celula umedă și neagră a ars o mică lumânare care-l unea de soarta camarazilor lui români.

Acesta era Corneliu Zelea Codreanu, omul credinței, omul care apără Biserica și altarele ei, omul care vorbind de mișcarea lui politică spune: "noi cei din Mișcarea Legionară credem că satisfacțiile pe care șefii politici trebue să le dea sprijinitorilor lor nu trebue să fie numai satisfacții pompoase și pământești, ci mai presus de toate satisfacții sufletești. Trebue să facem ca poruncile Sfântului Duh să se suprapună și să domine poftele cărnii și dacă miscările politice din lume se mulțumesc să dea sprijinitorilor simple satisfacții pământești, Mișcarea Legionară își propune să creeze un om nou, omul unei mari și profunde vieți interioară".

Aceasta este Mișcarea Legionară pătrunsă de credință, care-și începe legămîntele invocând numele și prezența Domnului Dumnezeul nostru. Insă alături de această încredere și credință în Dumnezeu și de această radicală vocație creștină, spirit de austeritate, de sacrificiu per-

manent, de post şi infrânare a poftelor cărnii, stă şi încrederea în Neam. Mişcarea lui Codreanu are un sens teologic al noţiunei de neam; neamul nu este ca la alte mişcări naţionaliste din Europa, exaltarea mândriei de rasă, de sânge, de culoarea pielii; pentru Codreanu, care are un sens teologic al materiei, rasa, neamul, descendenţa sunt creaţii ale lui Dumnezeu fiind răspunzătoare în faţa Creatorului; crede în neam şi prin acesta în, pământul pe care s'a născut şi pe care l'a moştenit". Istoria marchează data sosirii turcilor sau a bulgarilor.

"Niciodată n'a fost însă marcată în Istorie data când au venit, pe acest pământ sfânt, românii. Noi suntem de aci, este pământul nostru, moştenirea noastră sfîntă."

El simte chemarea pământului, care nu este numai aspectul fizic şi vegetal al acestuia, ci pământul plămădit cu sângele tuturor acelora care au făurit grandoarea României. In pagini sublime care merg la inimă şi suflet el ne destăinueşte, ca în poveşti magice, cum adeseori în miez de noapte, în momente decisive pentru Neam, a simţit chemarea pământului care îl împingea fără întârziere la luptă. De acea prima gazetă publicată de Legiunea Arhanghelul Mihail, ca organ oficial al Mişcarii, s'a numit "Pământul Strămoşesc". Dar numai credinţa nestrămutată în Dumnezeu, în destinul etern şi supranatural al Neamului nu sunt suficiente pentru salvarea lui, trebue să ai încredere şi în munca proprie depusă în acest sens. Scrie "mergând la cârciumi, cafenele sau cabarete, jucând biliard sau cărţi, plimbundu-vă sau în aventuri de Don Juan, Români, astfel nu veţi putea salva România; ea nu poate fi salvată decât prin munca fructuoasă a fiecărei zi. Noi nu avem nicium program aşa cum mai târziu cu multă c l a r v i z i u n e spune la fel José Antonio Primo de Rivera. Suntem sătui de programe, ceace ne lipsesc sunt oamenii care să le realizeze. Reuniunea de întemeere a Mişcării noastre a durat numai un minut, pentrucă important nu era programul, ci starea de spirit în care ne găseam, acea stare de spirit care ne învăluia ca o aripă de mister pe noi fondatorii pentrucă simţiam în acea clipă chemarea religioasă pentru o mare înfăptuire românească".

Deacea el nu vrea program ci o mare şcoală, şcoala Legiunii.

José Antonio spunea după acea: "Nu ne intereseazà un partid nou, care să constitue un Guvern nou şi care să guverneze în alt fel; e nevoe să reînviem tradiţiile naţionale şi să punem virtuţi eroice în oamenii care vor trebui să conducă ţara şi patria noastră".

Alături de credinţa în Dumnezeu, în Neam, în virtuţile muncii şi starea de spirit pe care ţi-o crează o evoluată conştiinţă naţională Capitanul Corneliu Zelea Codreanu spune Văcăreştenilor şi prin ei poporului său, că din moment ce nu au program şi că totul este numai curăţenie sufletească, sacrificiu, virtuţi şi în special o nemărginită dragoste, singura prin care se poate concepe autoritatea şi libertatea, să pornească la drum cântând, aşa cum au mers şi au cântat Apostolii, oamenii posedaţi de spiritul profetic.

Căci ce altceva ar putea fi un om politic, decât un profet?

Este acel om, aşa cum scrie Horia Sima care ne onorează astăzi cu prezenţa, care are simţul itinerarului istoric al patriei lui, îl intueşte, îl adulmecă, îl precede şi prin actiunea interioară a sufletului se incălzeşte cu torente de energie pe care, gata de luptă le transmite poporului său în fruntea căruia se aşează şi îl animă.

"Cel ce poate cânta nu a comis păcate, nu a făcut faptele rele; cel ce cânta reflectă în faţa lumii starea lui de curăţenie şi puritate sufletească, deaceia legionarii au cântat şi vor cânta totdeauna: Studenţi creştini din România Mare, Ştefan Vodă al Moldovei, Dealul Negru, Deşteaptă-te Române şi cântecul şi marşul vor deveni simbol şi manifestarea spiritului apostolic de cucerire al propriei Mişcări Legionare.

Aceasta este Mişcarea Legionară care are deasemeni preocupări sociale şi în aceasta coincid José Antonio şi Codreanu, privind ţările lor din puncte deosebite de vedere.

Aici José Antonio şi acolo Codreanu invoacă patria în special în sensul naţional şi spune lucrătorilor: "Nu vom tolera ca dreptatea ta să se facă în dauna dreptăţii Patriei; nu există revendicare muncitorească posibilă şi dreaptă, dacă se face pe deasupra dreptăţii propriei patrii. Revendicările tale prin Patrie nu în contra Patriei, deaceia vom face organizaţii muncitoreşti care să fie în

stare să satisfacă drepturile muncitorilor prin Stat şi nu contra Statului".

In acelaş timp Codreanu spune capitaliştilor şi dreptei ultraconservatoare:

"Deasemeni nu vom tolera ca voi sub devize tricolore să creaţi o castă oligarhică şi capitalistă care să despoaie toate categoriile de muncitori. Credem că nu aveţi dreptul să invocaţi unele principii ca, Dumnezeu pe care nu-l iubiţi, Christ în care nu credeţi, Biserica în care nu intraţi şi Armata pe care o trimiteţi la răsboi fără arme. Noi vom face dreptatea socială cu dreptatea Patriei".

Deasemenea Horia Sima scrie: "Disputa socială ca şi scumpirea traiului nu sunt chestiuni strict sociale, sunt mai mult decât atât, sunt probleme naţionale dat fiind că sufletul şi caracterul unei naţiuni nu pot fi puse la indoială sau la incercări atâta timp cât n'au fost smulse din ignoranţă şi mizerie, clasele lipsite şi muncitorimea ţărilor noastre.

Cu această conştiinţă socială Codreanu spune muncitorilor din ţara sa:

"Nu vă dăm niciun program. Vă vom da mai mult decât o pâine albă, decât o locuinţă mai bună, vă vom da dreptul să vă simţiţi români şi cu aceleaşi drepturi ca toate celelalte naţionalităţi sau clase sociale din marele Stat Român".

In acest spirit Mişcarea Legionară începe lupta şi nasc cuiburile, familiile de cuiburi, garnizoanele, frăţiile de cruce, cetăţuile de fete, apare Casa Verde, Comandanţii Legionari, ora săptămânală inchinată patriei şi aşa rândurile Mişcarii cresc necontenit animate de imensul suflu naţional pe care l'a creat şi de increderea oarbă în promisiunea formulată de Codreanu la terminarea unuia din procesele lui "am jurat că voi servi neamul meu până la sfârşit".

Tot el scrie: "a vorbi frumos mi se pare perfect, a scri frumos mi se pare şi mai perfect, dar mai presus mi se par lupta şi sacrificiul; nu poţi fi legionar complect până nu te-ai pregătit de moarte, fiind dispus în orice clipă să-ţi dai viaţa pentru apărarea Crucii şi a Neamului...", şi el a fost credincios acestui program şi exigenţelor cu el însuşi.

"Dacă facem un Stat Nou, nu va servi la nimic —spune Codreanu— deoarece Statul nu e altceva decât haina naţiunii şi nu serveşte la nimic o haină nouă, luxoasă, de preţ şi bine facută, dacă la urma urmei trebue să îmbrace oameni cu păcate vechi sau o naţiune putrezită, plină de cangrenă şi de păcate morale. Avem nevoe de oameni noi, gata de sacrificiu şi aceştia vor trebui să iasă din şcoala legionară. In ea vor intra oameni şi vor eşi eroi. In ziua

"In acea defilare Moţa şi Marin erau prezenti!"

când vom realiza autentica şcoală legionară, în acea zi vom putea oferi din această rasă română şi latină, un nou tip de român care să despice în două istoria patriei noastre, care va fi cel mai frumos, cel mai viteaz, cel mai muncit şi muncitor, omul cu sprit de cuceritor care să fie în stare să preia şi să continue Istoria străluciţilor noştrii strămoşi". Acesta era omul nou, românul nou pe care el a voit să-l creeze şi fără de care totul era putregai.

Incarcerat de mai multe ori, la sfârşit e condamnat la 10 ani temniţă grea şi închis la Jilava.

Transportat la altă închisoare în noaptea de 30 Noembrie 1938-Noembrie-lună predestinată morţii, căci tot în Noembrie în ziua 20 a murit împuşcat în Alicante fondatorul Falangei spaniole, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a murit asasinat fiind strangulat de jandarmii în serviciul democraţiei şi al libertăţii.

L'au scos în plină noapte cu alţi treisprezece camarazi. Mergeau într'un camion, fiecare având un jandarm în spate. Deodată nişte ştreanguri au fost aruncate după gâtul acestor viteji luptători romani... şi aşa strangulaţi au fost împuşcaţi pe la spate, pentru a oficializa tragicomedia şi asvârliţi într'o groapă plină de var şi vitriol, sub tone de ciment, pentru a nu fi niciodată descoperiţi de camarazii lor.

Dar în anul 1940 aceştia i-au găsit şi pe umeri i-au transportat până la Casa Verde din Bucureşti unde i-au îngropat, temelie pentru România de mâine, resturile lui Corneliu Zelea Codreanu —Căpitanul— acel Arhanghel despre care scriitorul Aparicio spune "era înacelaş timp un Arhanghel mistic şi serafic şi un Arhanghel exterminator".

Cum ar fi fost oare posibil ca cest om cu această atracţie magnetică, putere de sugestie, identificat cu seva vitală a neamului său, cu conştiinţa naţională şi revoluţionară a României, să nu fie gata şi cu sufletul agitat când a isbucnit răsboiul spaniol şi pe pământul şi în văile noastre se apărau aceleaşi principii creştine care erau în joc în România?

Cum ar fi fost oare posibil ca atunci când a isbucnit revoluţia noastră naţională, o enormă comoţie să nu electrizeze poporul român, iar răsboiul nostru să fie urmărit ca un răsboi propriu, ţărani, marinari, săteni, studenţi şi intelectuali fiind dispuşi a se oferi pentru a veni să lupte în a p ă r a r e a creştinătăţii, contra inamicului comun?

Când Mişcarea Legionară ca un singur om cere un post de luptă în rândurile spaniole, Căpitanul, nu are altă soluţie decât de a face o selecţie cât mai severă, pentru a nu lipsi Mişcarea de cadre şi a respecta anumite principii internaţionale şi diplomatice.

Au fost aleşi şase şi în fruntea lor Generalul Cantacuzino şi Ion Moţa. Dar apare al saptelea, un om care nu se resemnează a nu fi alături de cei şase —Vasile Marin— care se oferă pentru ultimul sicriu, plătind din sărăcia lui 5.000 de lei voiajul pe care Mişcarea Legionară nu il poate plăti.

Sosesc pe "Monte Oliva", vapor care el însuşi era parcă un mesaj de înviere şi speranţă. Sosesc la Lisabona. Intr'un 3 Decembrie —zi de misionarism— ziua lui San Francisco Xavier, pornesc spre Spania unde sunt primiţi de —pe atunci— Colonelul Villalba care-i însoţeşte la Soria, unde se intrevăd cu Moscardó, căci Căpitanul îi spusese Generalui Cantacuzino să predea o sabie acestui erou al imensei fortăreţe din Alcazarul din Toledo, care prin vitejia şi curajul lui a ştiut să infrângă comunismul, o sabie care are lama din oţel de Toledo, iar pe mâner silueta Arhanghelului Mihail ca simbol al permanentei prietenii dintre Romania şi Spania.

In discursul lui, Generalul Cantacuzino spune: "Am urmărit, Domnule General, cu tot entuziasmul fapta măreaţă din Alcázar. Toţi vroiam să venim să luptăm. Şase şi la sfârşit un al şaptelea au fost selecţionaţi pentru luptă. Sunt aci. Toţi sunt ofiţeri de rezervă. Se vor înrola în Legiune ca simplii soldaţi şi dacă sunt sigur că prin sforţarea lor nu vor schimba cursul Istoriei pot să vă asigur insă că vor ştii să se bată şi dacă e nevoe, să moară, făcându-şi datoria către Cruce, Spania şi Neam.

La Talavera de la Reina aceşti soldaţi sunt înrolaţi în compania 21 din al 6-lea regiment al Legiunii şi primesc la 19 Decembrie în Boadilla del Monte, botezul focului şi în Majadahonda în marş spre Madrid, cad, exact la ora 5 fără un sfert a dupăamiezei zilei de 13 Ianuarie 1937, exact acuma douăzecişicinci de ani.

Cadavrele lor sunt transportate la Toledo şi apoi la Irun, unde populaţia acelui oraş martir s'a îngrămădit pe străzi pentru a saluta pe eroii români.

Cantacuzino emoţionat, spune Generalului spaniol care l'a salutat la frontieră "Domnule General, eu am crezut că aceasta este o înmormântare, dar Dumneavoastră spaniolii din Irun aţi transformat-o intr'o paradă militară. Noi, prieteni spanioli, nu plângem morţii noştrii. Astăzi îi onorăm". In faţa frontierelor indiferente şi bur-

gheze ale Franţei, Cantacuzino adaugă, plecând. "Aceste cadavre sângerânde vor duce parfumul Spaniei până în România".

Când Cantacuzino şi supravieţuitorii echipei au ajuns la Bucureşti, acolo îi aştepta Căpitanul cu întreg Statul Major al Mişcării Legionare. Cantacuzino, erou şi militar dă raportul: "Căpitane, nimic nou pe frontul nostru! Vin cu ce mi-ai dat! Sunt doi morţi, doi bolnavi, un rănit şi doi sănătoşi! Trăiască Legiunea!

Moţa şi Marin nu erau doi aventurieri nebuni, plini de pofta riscului, a războiului şi a prăzii. Nu erau doi aventurieri de teapa celor ce veniseră în cealălaltă tabără, în Brigăzile internaţionale, cu scopul de aşi crea mica lor poveste.

Ei veniseră să facă Istorie creştină, europeană şi universală. Erau doi oameni de bine, căliţi în lupta legionară din România. Amândoi avocaţi şi ofiţeri de rezervă.

Moţa se născuse în Transilvania şi avea sentimentul religios pe care il transmisese familia lui de preoţi, sentiment în acelaş timp mistic şi apărător al pământului strămoşesc. Era un luptător care întemeiase deja Actiunea Româna, integrată după acea în Liga Apărării Naţionale Creştine. Cu grupul Văcăreştenilor întemeiază în anul 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail şi înăuntrul ei Garda de Fier. Era comandant legionar, căsătorit cu sora Căpitanului, avea doi copii pe Mihai şi Gabriela şi un viitor strălucit atât pentru profesiunea lui cât şi pentru situaţia lui economică. Sacrifică însă totul pentru apărarea patriei lui şi acolo unde interesele ei o cer, chiar şi pe pământ strein.

Incarcelat de mai multe ori, conduce grupul doctrinar al intelectualilor din Mişcarea Legionară. Continuă publicarea în oraşul natal a ziarului "Libertatea", proprietate de familie, care continuă să apară şi după moartea lui. Acest om unit Miscării Legionare, bătaios, nerăbdător şi generos vine în Spania şi scrie: "Această ţară nu e o ţară streină, simbolul sacrificiului nostru nu e altceva decât simbolul clar al dragostei care leagă inimile popoarelor noastre. N'aş cere nimănui să mă substitue în acest serviciu în momentul când se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos, în momentul când se clatină temelia creştină a lumii noastre. Noi nu putem rămâne

nepăsători, vom merge în Spania pentrucă nu există chemare mai mare şi mai mare semn de alegere a cerului decât acel de a fi destinat apărării lui Christos şi al descendenţii creştine.

Moţa venind aici scrie soţiei şi părinţilor lui: "Vă rog din inimă şi pentru mine ar fi o imensă bucurie să ştiu că voi nu tremuraţi de teamă ştiind că vin în Spania ca să împart cu spaniolii lupta în apărarea lui Christos şi a neamului nostru. Mi-ar place să ştiu că aveţi tăria în Christos şi în Cruce pentru a împarte cu mine onoarea ce mi se face de a lupta cu camarazii spanioli", iar unuia dintre camarazii lui îi spune: "e grandios să ştii că ai o viaţă consacrată unui ideal, dar e mai grandios să-ţi dai viaţa în serviciul lui".

Acesta era Ion Moţa care a venit să lupte în Spania, omul care sacrifică totul şi care depe front scrie scrisorile adresate legionarilor din România cu prilejul sărbătorilor Crăciunului afirmând că "suntem pe drumul cel bun" şi pe drumul bun au fost atât el cât şi Vasile Marin care voluntar a cerut să fie cel de al şaptelea sicriu, care-şi plăteşte cu 5.000 de lei drumul spre Spania şi scrie soţiei: "nu am luat această hotărîre într'un moment de amărăciune sau de disperare, ci am facut-o perfect lucid şi cu toată seninătatea, ştiind că pe umerii generaţiei noastre apasă enorma răspundere de a conserva credinţa în Isus Christos".

Aceştia erau Ion Moţa şi Vasile Marin, oamenii care si-au lăsat sângele să ude şi să plămădească pământul spaniol.

Aceştia sunt oamenii în jurul sângelui cărora vom rămâne uniţi pentru totdeauna într'un omagiu de ataşament, de caritate, de afecţiune şi de dragoste, atât oamenii din Spania cât şi cei din România.

Aceştia sunt oamenii a căror figură şi amintire comemorăm astăzi, dar cum vă spuneam încă dela început nu este deajuns să comemorăm oamenii care au murit într'o sublimă şi tragică dăruire a vieţii lor, pentru cea mai nobilă şi mai dreaptă cauză a umanităţii. Acest act trebue să aibă o profundă, teribilă şi radicală semnificaţie politică, pentrucă acest sânge continuă să rămână viu şi pentrucă acest sânge nu poate fi trădat, atât al

lor cât şi cel al lor noştrii, sângele luptătorilor creştini ai lumii.

Ceace trebue să afirmăm astăzi aici e că acest sânge este sfânt pentru noi şi că nu poate exista-a spus-o dealtfel Seful Statului nostru-o pace mai stupidă decât acea pace care sacrifică totul, pentrucă pacea are o valoare instrumentală, ori există valori mult mai mari decât viaţa, bunăstarea şi pacea. Aici, în acest mic cuib e necesar ca cel puţin noi să facem astăzi un act radical de afirmare şi de credinţă, atât în propiul nostru crez politic, cât şi în crezul nostru religios. Trebue să luăm act de ceace spunea Codreanu, că mişcările politice nu se prăbuşesc atât din cauza duşmanilor exteriori, cât din cauza propriilor trădători, că nu armele care trag din afară le anihilează, ci cangrena care le roade pedinăuntru şi e necesar să ne amintim şi mai ales să punem în practică spusele Capitanului: "dacă aş avea înaintea mea un tradator şi un duşman, un revolver şi un singur cartuş, aş trage mai întâi în trădător".

E absolut necesar ca acest sânge român şi spaniol, acest sânge creştin vărsat în pământul Europei, să fie respectat. Acesta trebue să ne fie un jurământ de onoare, căci s'au găsit pretinşi creştini care să dispreţuiască sângele spaniol vărsat în răsboiul nostru, care nu a fost răsboi, ci cruciadă creştină şi cruciadă naţională, în apărarea lui Isus Christos, a bisericii lui şi ale înaltelor valori ale culturii noastre comune.

Cu un cinism înspăimântător s'a putut scrie în Spania, dispreţuind sângele vărsat: "rasboiul civil a fost o catastrofă de justificare, fără justificare şi care a servit numai pentru a vărsa sânge. Dacă s'ar gândi cu calm, câtă durere, câtă inconştienţă, acest răsboi l'am pierde toţi, dacă nu l'am pierdut deja".

E absolut necesar să se răspundă acestui dispreţ pentru sângele morţilor noştrii, pentru sângele valoros şi eroic al lui Ion Moţa şi Vasile Marin, al acestor morţi ai Spaniei, al căzuţilor pentru Spania, eroiii lui Christos; e necesar să se răspundă cu versuri creştine, ca acestea ale Părintelui Ramón Cué:

"Până mai eri aţi fost eroi, sau martiri, sau căzuţi
De astăzi,

Implinind nunta de argint cu moartea,
Sunteţi morţi, morţi, numai morţi
Puţin a durat gloria voastră: douăzecişicinci de ani
Ce păcat! ....

Asta se spusese deja în franceză şi în engleză, în ruseşte şi în americană, a spus-o Hemingway, Malraux, Bernanos şi Sartre în "romanele lor înţelepte", dar astăzi, o voi muncitori, ţărani, marinari cari în gura voastră sângerândă aţi dus în lumea cealălaltă o singură limbă, vi s'a spus în spaniolă şi în insăşi Spania, în acea spaniolă tremurândă în care v'aţi şoptit ultimul cuvânt.

Muriserăţi, dar până eri trăiaţi în gloria faptei voastre, trăiaţi în amintirea transfigurată, dar împlinindu-se nunta voastră de argint cu moartea —nu vă puteţi plânge aţi avut destulă glorie— vi s'a dat definitiv şi la toţi şi pentru totdeauna lovitura de graţie. Au aruncat o lopată de bălegar în mormantul vostru... dispreţul de a fi murit pentru nimic, acoperindu-l ca pe cel al lui Christos cu o lespede de 800 de pagini.

Dormiţi în pace morţi inutili, chiar dacă simţiţi amărăciunea în gură. Intre timp noi vom face pietre pentru drumuri din granitul monumentelor voastre şi din statuile voastre. Vom destina curtea imperială a Alcazarului din Toledo pentu sală de dans. Ce am putea face altceva mai bun cu ea?

Vom smulge galoanele înstelate ale sublocotenenţilor provizorii şi le vom asvârli în mare, în noroi. Vom dinamita, asvârlindu-le în aer, mausoleul din Valea Căzuţilor şi infăţişarea acelei cruci peste măsură de uriaşe. Să fiţi mulţumiţi, morţi vulgari, cu o cruce din două beţe.

Şi dacă într'o bună zi, ca pe vremuri, ordinea şi dreptatea vor fi măturate din Spania, Christos şi Fecioara Maria vor fi din nou arşi pe rug, cei situaţi sus vor putea asasina în voe, iar vreun strein va instala "checas", promiţând fabrici, chiar dacă vor ucide 6.000 de preoţi şi infinit număr de spanioli pe la spate:

"Chiar dacă ne vom da seama că Spania
Va fi colonie de sclavi pentru Rusia
Şi va inceta de a mai fi Spania,
Dormiţi în pace, am invăţat lecţia la perfecţie, fiţi siguri.

Nu vom face nimic.
Nici copii voştrii, nici nepoţii voştrii, nici soţiile voastre,
[nici surorile voastre.
No să mai fie încăodată alte văduve, alţi orfani, alte lo-
[godnice părăsite,
E un lux prea scump, trebuesc economisite lacrimile,
Fiţi siguri: vom lăsa lucrurile în voia lor, nu vom face
[nimic.
Dece am face-o? dacă e nebunie, dacă e lipsă de raţiune
[a salva Spania
Şi dece am face-o dacă după duoăzecişicinci de ani
Dela o masă confortabilă, fără tranşee, nici bombe şi mul-
[ţumită
Unei păci câştigată de cei morţi,
Se strigă lumii în optsute de pagini,
Că durerea, sângele şi moartea n'au servit la nimic.
Dormiţi în pace, dragi morţi, dormiţi în glorie iubiţi mor-
[ţi ai celor două Spanii.
In pace şi glorie sub oblânduirea lui Christos care des-
[chide pentru toţi braţele lui crucificate,
Prin moartea voastră aţi intrat în misterul lui Christos,
Sângele şi moartea voastră vor fi deapururi glorificate şi
[nimeni nu vă poate fura acest drept
Moarte şi sânge incorporate morţii lui Christos pe Cruce
[şi prin Cruce glorificate.
Vă mulţimim milion de morţi pentru şansa voastră, va
[mulţumim
Fraţi morţi ai celor două Spanii,
Vă mulţumim, milion de visători, vă mulţumim."

Deaceia noi nu credem în anticomunismul Kerensky-lor. Un romând care trăeşte între noi, George Uscătescu, a scris-o categoric.

Nu ne interesează noii Kerensky ai tuturor ţărilor din lume, acei care doresc să se ridice astăzi ca apostoli şi portdrapel ai mişcării anticomuniste în lume.

Noi, prieteni dragi, nu suntem anticomunişti pentrucă comunismul pretinde o totală transformare economică şi socială. "Noi —a scris José Antonio— suntem anticomunişti pentrucă comunismul vrea să răpească patria şi s'o predea unei clase închise ostilă şi brutală."

Noi luptăm împotriva comunismului pentrucă vrea să

smulgă semnificaţia lui Dumnezeu şi semnificaţia spirituală a vieţii, să ucidă sufletul, să ucidă omul şi să reducă oamenii la un imens furnicar în care Statul, tiranic şi dictatorial, dirijează administraţia, munca şi odihna noastră. Suntem anticomunişti pentrucă suntem creştini convinşi. Suntem pentru libertatea omului şi nu pentru libertăţile politice şi în numele acestei libertăţi umane, în numele Istoriei popoarelor, în numele Bisericii şi al lui Christos, noi ridicăm steagul anticomunist şi respingem pe toţi Kerensky din lume, pe toţi aceia care cu moliciuni democratice şi politice au predat patriile lor, oamenii, femeile şi copii lor, sclaviei comuniste, au lasat fii fără Patrie şi fii fără Dumnezeu şi acuma în exil şi în emigraţe, işi spală mâinile comod, spunând că n'au dorit aceasta. Pentru a dirija o mişcare creştină radical anticomunistă, e absolut necesar ca cineva să aibe e enormă catégarie morală şi nu pot s'o aibă aceia cari primii au predat popoarele lor comunismului.

Nu suntem cu Kerenskii. Suntem cu Christos şi cu Biserica lui, suntem cu sângele morţilor care ne transmit într'o transfusie, fără oprire, energia vitală necesară pentru a continua să luptăm în numele LUI şi pentru viitorul Patriei şi copiilor noştrii. Suntem pe o linie creştina şi deaceasta anticomunistă. Nu suntem dispuşi a contemporiza. Noi —am spus-o de atâtea ori— recunoaştem patriile pe care voi le reprezentaţi emigranţi în spirit — în timp ce patria pământească şi geografică e subjugată de comunism, voi care ati putut scăpa operatiei, continuati să reprezentati Patriile voastre.

Noi, oamenii din Spania, moştenitori ai sangelui sfânt vărsat, nu putem recunoaşte guvernele de marionete manevrate de comunism şi de Moscova.

Vom continua să vă recunoaştem pe voi, aşteptând ca într'o zi, într'o seară de cuib, să fiţi pe frontiera Romaniei aşteptând clipa luptei.

In acele dupăamiezi de sâmbătă în "cuiburile" legionare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acuma, în numele şi amintirea lui Ion Moţa şi Vasile Marin, vom ridica mâna dreptă la inimă, pentru a simţi toată greutatea entusiasmului şi a dragostei, vom ridica braţul nostru în dreaptă provocare a lumii, după stilul legionar, ro-

man, imperial, care o creat Spania şi România Mare şı vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, şi înaintea sacrificiului vostru Ion Moţa şi Vasile Marin, să înfrânez poftele cărnii, să trăesc în sfântă sărăcie şi să servesc până la moarte, dacă este nevoe şi să-mi dau viaţa, pentru cauza Crucii şi a Neamului."

ECOUL MORTII LUI
MOTA SI MARIN
IN
PRESA SPANIOLA DIN 1937

El Alcázar

26. I. 1937 DIARIO TRADICIONALISTA

El heroico comportamiento de siete oficiales rumanos

Son los que trajeron la espada de honor al general Moscardó

Hace próximamente mes y medio que vino a España el príncipe Cantacucino, portador de una espada de homenaje al general Moscardó. Le acompañaban siete oficiales del Ejército rumano, los cuales no sólo eran mensajeros de adhesión espiritual y viva simpatía del pueblo patriota rumano a la causa nacionalista española, sino que quisieron demostrar más entrañablemente su solidaridad con nuestro movimiento.

Los siete oficiales rumanos no volvieron a su país; se alistaron como simples legionarios en el Tercio Extranjero, y, en prueba de su espíritu heroico, baste decir que sólo quedan en la línea de fuego tres de los siete gloriosos oficiales que vinieron a luchar junto a sus hermanos de armas españoles.

Dos muertos y dos heridos. De los primeros uno es Join I. Mota, doctor en Derecho, comandante de la Garde de Fer, vicepresidente del partido nacionalista rumano «Todo por la Patria». El otro es Basilio Marín, teniente del Ejército rumano. Los dos oficiales heridos son Benika Dobre y Nicolás Toto, a los que fervorosamente deseamos su pronto restablecimiento.

Con gran emoción damos a la publicidad esta noticia. La abnegada conducta de estos oficiales del Ejército rumano sirve para estrechar, aún más, los lazos de estrecha amistad y cordial simpatía que nos une al noble pueblo de Rumania, del que tan generosas pruebas de solidaridad moral está recibiendo constantemente la causa salvadora de España.

Nuestro homenaje a los dos héroes caídos gloriosamente, lo hacemos extensivo a sus cinco compatriotas que luchan con nosotros en defensa de un común ideal.

Viernes 15 de enero de 1937 — HERALDO DE ARAGON — Página 5

EL MOVIMIENTO PATRIÓTICO SALVADOR DE ESPAÑA

INFORMACIÓN GENERAL DEL MOVIMIENTO PATRIÓTICO

EL DIA, CERRADO EN NIEBLA, DIFICULTO LAS OPERACIONES; PERO EL ENEMIGO FUÉ RECHAZADO VIGOROSAMENTE EN UN CONTRAATAQUE FRENTE A LAS ROZAS

LOS PRISIONEROS HECHOS A LOS ROJOS CUENTAN QUE TODOS LOS MILICIANOS SE PASARIAN A NUESTRAS FILAS SI NO LES DIJESEN SUS JEFES QUE LOS QUE SE PASEN MORIRAN

EL EX MINISTRO GIRAL HA HECHO SABER A SU HIJO, QUE SE ENCUENTRA EN PARIS, QUE LA DESASTROSA SITUACION POR QUE ATRAVIESA LA ESPAÑA ROJA NO DURARA YA MUCHO

EL CERCO A LA CAPITAL ROJA

TODOS LOS ATAQUES MARXISTAS A NUESTRAS LINEAS DE LAS ROZAS Y MAJADAHONDA SE HAN ESTRELLADO EN LA BRAVURA DE NUESTROS SOLDADOS

TODAS LAS RECTIFICACIONES DE NUESTROS SECTORES SE HAN HECHO OBLIGANDO A LOS COMUNISTAS A BATIRSE EN RETIRADA — NUEVE CARROS DE ASALTO ROJOS INUTILIZADOS EN DOS DIAS

(Crónica telegráfica especial para HERALDO DE ARAGON)

17 de Enero de 1937 *La Voz de España*

Los tanques rojos tenían la consigna inexorable de entrar en Majadahonda

En Valencia, la Diputación Permanente levantó la inmunidad parlamentaria del diputado cedista señor Arizcun, prisionero de los marxistas

LA "JOTA" TRAGICA DE LAS COLUMNAS ROJAS

AVILA. — Los intentos de los rojos de Madrid, se han llevado a cabo estos últimos días cerca de El Plantío, si bien la mayor presión trataron de ejercer en el sector de Majadahonda.

Los marxistas se acercaron protegidos por un buen número de carros de asalto. Calculaban que sus famosos tanques, dispuestos con cañón y ametralladoras, constituirían barrera, tras de la cual podría seguir su infantería. Pero una vez más se equivocaron. Los tanques avanzaron hasta las proximidades del pueblo y allí, a las mismas puertas, quedaron siete, como monumentos del valor y el heroísmo de esa infantería española, que no hay soldado que pueda superarla.

Los atacantes rojos han perdido muchos hombres. Los prisioneros y heridos confiesan que se les mandaba avanzar en grandes masas y en *forma de jota*, por lo que nuestra artillería los diezmaba a discreción. Los jefes comunistas habían dado severísimas órdenes para que en ningún caso se retrocediese y se avanzase siempre, aunque se hubiese de pasar por encima de una muralla de cadáveres. Los tanques tenían la consigna de entrar en el pueblo, aunque al llegar a éste no quedase con vida ninguno de sus servidores.

LOS ROJOS SIGUEN ESCARNECIENDO SU REGIMEN PARLAMENTARIO

PARIS. — Noticias de Valencia dan cuenta de haberse reunido los restos de la Diputación Permanente de las Cortes. Esa reunión ha venido a escarnecer, una vez más, el régimen parlamentario, que ya está demasiado desacreditado en todas partes.

Su presidente Martínez Barrio, a la terminación, manifestó que no había aprobado la prórroga del estado de alarma por un mes. También se ha aprobado el proyecto de amnistía presentado por el ministro de Justicia, del cual se darán detalles más tarde.

Enrique de Francisco fué elegido para sustituir a Largo Caballero en la vicepresidencia de la Diputación.

Se acordó, a petición del tribunal popular de Guadalajara, levantar la inmunidad parlamentaria al diputado de la C. E. D. A. Ariscun, que ante aquel tribunal tiene que responder de delito de rebelión.

UN ARTICULO DE BARCIA

GINEBRA. — En varios periódicos londinenses y checoeslovacos ha aparecido un artículo de Augusto Barcia, el ex ministro de Estado español en el que se pretende señalar una pauta a Inglaterra y Francia sobre la forma en que deben intervenir en los asuntos de España.

Dice que tanto Londres como París deben tener muy presente el peligro de que en España se implante un Estado fascista, pues si este llegara a implantarse, Inglaterra perdería su imperio colonial y Francia no tardaría mucho en perder sus Colonias.

Tal artículo ha causado muy mal efecto, y nadie se explica como un hombre que se llama español, procura la ruina de su país.

Se dice que el tal artículo está inspirado por Martínez Barrio y por Moisés Rosemberg.

LOS ANARCO-SINDICALISTAS DE BARCELONA SE ALZAN CONTRA TODO REGIMEN SOVIETICO

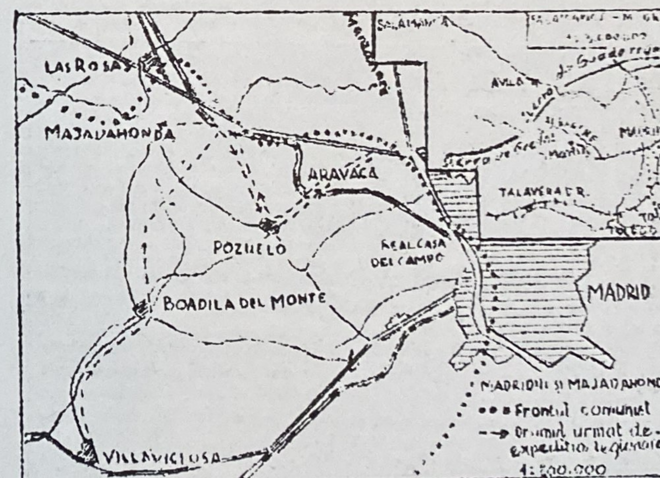
PARIS. — Las emisoras de la C. N. T. y de la F. A. I. de Barcelona así como sus periódicos, continúan combatiendo duramente los manejos a que, según ellos, están entregados los comunistas y socialistas. Y dicen que los anarco-sindicalistas, no están dispuestos a tolerarlos y que por todos los medios a su alcance, —que son muchos según afirman—, se opondrán a todo intento de implantación de un régimen soviético en Cataluña.

FRENTE DE MADRID

Un destacamento de tropas marroquíes y de legionarios en el momento de ocupar Majadahonda, después de rudos combates en los que nuestro glorioso Ejército triunfó plenamente

MAJADAHONDA OCUPAT DE NATIONALISTI

2 de Febrero — *El Alcázar* — Página 5

Al ser trasladados a su país, se tributan en Toledo honores militares a los cadáveres de los legionarios rumanos muertos por España

El domingo por la mañana se hicieron cargo de los cadáveres de los legionarios rumanos muertos en la toma de Majadahonda, para transportarlos a su país, el general del Ejército rumano príncipe Cantacuzino, y su séquito.

Los cadáveres, encerrados en magníficos féretros envueltos en la bandera de Rumania y en cintas de los colores españoles, y cubiertos de flores, se hallaban depositados en el Hospital de Sangre del Colegio de Doncellas.

Al acto concurrieron el gobernador militar de la plaza, coronel don Anatolio Fuentes; el gobernador civil, señor Cirujano; el presidente de la Diputación, señor Basarán; el alcalde, señor Aguirre; representaciones militares, Falange y Requeté y otras diversas de la capital.

En la plaza del Colegio de Doncellas formó una compañía de Infantería con banda de música para rendir honores a los cadáveres.

En el momento de aparecer los ataúdes, la compañía de Infantería rindió honores con armas al hombro, y la música y banda de cornetas de la Academia entonaron el himno nacional rumano.

Depositados los cadáveres en el camión que había de conducirlos a la frontera, el gobernador civil, señor Cirujano, adelantándose del grupo formado por las autoridades y representaciones, pronunció un discurso muy elocuente enalteciendo el heroísmo de los legionarios rumanos y evocando el motivo de su llegada a España y su rasgo generoso de alistarse a la Legión. Dijo que España no olvidaría jamás el sacrificio abnegado de sus vidas, y terminó vitoreando a Rumania, a España y al Ejército.

El príncipe Cantacuzino contestó al gobernador civil con otro discurso muy emotivo, pronunciado en francés.

Dijo que los rumanos se sentían orgullosos de sus muertos, heridos y enfermos, que han luchado por la Cruz, por la Civilización y por la Patria española, en esta guerra que sostiene la España nacionalista por tan elevados ideales.

Después la compañía de infantería, a los acordes del pasadoble «Los Voluntarios», desfilaron ante los cadáveres.

30 de Enero — *El Alcázar*

Los cadáveres de los dos oficiales rumanos muertos por España

Llega a Toledo, para trasladarlos a su país, el príncipe Cantacuceno

Ayer llegó a Toledo el general del Ejército rumano, príncipe Cantacuceno, con objeto de recoger los cadáveres de los dos oficiales de su país que le acompañaron a España para entregar el sable de honor al general Moscardó y se alistaron en la Legión, luchando heroicamente por nuestra causa hasta perder la vida.

El príncipe, a quien acompañan dos oficiales del Estado Mayor rumano, cumplimentó al gobernador militar de la plaza, y después fué recibido en el Colegio de Doncellas, donde se hallan depositados los cadáveres, por el capitán jefe del Equipo, doctor Ley, y el capitán médico señor Torrecilla.

Hoy, a las diez de la mañana, el general Cantacuceno se hará cargo de los cadáveres para transportarlos a Rumania por vía San Sebastián-Francia.

31 de Enero — *El Alcázar*

El traslado a Rumania de los dos legionarios de aquel país, muertos en Majadahonda

Detalles de la estancia del príncipe Cantacuzino en Toledo

El general rumano, príncipe Cantacuzino pernoctó anoche en el Gobierno militar, siendo delicadamente atendido por el gobernador, coronel don Anatolio Fuentes, que le prodigó toda clase de cortesías. Acompañaban a S. A. R. el comandante del Regimiento de Ingenieros de la Legión Guardia de Hierro, señor Jorge Climen, y el comandante Totu, también perteneciente a la Guardia de Hierro.

El príncipe y sus acompañantes visitaron el Hospital del Colegio de Doncellas, donde se hallaban depositados los féretros que encierran los restos de sus compatriotas muertos en las operaciones para la toma de Majadahonda, que se habían incorporado a la sextra bandera del Tercio.

Sobre los féretros fué colocada la bandera rumana y lazos de los colores españoles, cubriéndolos profusión de flores.

Ayer mañana díjose en la capilla ardiente una misa, que oyeron las personalidades rumanas y numerosos españoles.

El comandante jefe del Hospital, doctor Pelayo Lozano, así como el comandante jefe de los Servicios, doctor Torrecilla Carrión, dispensaron a los ilustres viajeros toda clase de atenciones y facilidades para que los cadáveres fueran transportados a la frontera con destino a Rumania, para donde serán llevados en la mañana de hoy.

S. A. R. y sus acompañantes marcharon ayer tarde a París.

Donación a la Cruz Roja española de los sueldos de los siete legionarios rumanos que han luchado por España

Al pasar por Salamanca el príncipe Cantacuzino, fué recibido por el generalísimo, que le dispensó una cariñosa acogida, teniendo elevados conceptos para sus compatriotas muertos en Majadahonda.

El jefe del Gabinete diplomático, señor Sangroniz, entregó la siguiente carta al ingeniero rumano, señor Climen:

«De orden de S. E. el jefe del Estado y Generalísimo de los Ejércitos nacionales me honro en acusar a Vd. recibo de su atento escrito fecha 28 del corriente, y en expresarle en su nombre y en el de toda la España nacional, la más viva gratitud por el nobilísimo y generoso rasgo de entregar a beneficio de la Cruz Roja y de los heridos de la campaña el importe de los sueldos de los siete legionarios rumanos que tan gloriosamente han luchado en el Tercio desde el mes de Diciembre último.

Este gesto, unido al recuerdo de los dos compañeros muertos y de los dos heridos en defensa de España y de la civilización cristiana, no lo olvidarán nunca los buenos españoles, que con todo fervor tributan un emocionante homenaje a la gran nación rumana, cuya Guardia de Hierro será el vínculo eterno que una a nuestras dos naciones latinas, hijas de la Roma inmortal. Dios guarde a usted muchos años.—Salamanca, 28 de enero de 1937.—*Sangroniz.*»

Unas líneas de S. A. R. el Príncipe Cantacuzino a su paso por Toledo

El prestigioso periodista canario don Domingo Navarro, corresponsal de guerra en el frente, cuya labor brillante y destacada le ha valido la simpatía y afecto de todos los compañeros que cumplen igual misión en los campos de batalla, obtuvo unas líneas autógrafas de S. A. R. el Príncipe Cantacuzino, que dicen:

«Yo me siento satisfecho de poder deciros lo agradecido que estamos y lo orgullosos que nos sentimos de nuestros muertos, heridos y enfermos que han luchado por la Cruz y por España, nosotros pensamos que nuestro gesto simbólico estrechará los lazos ya muy afianzados de la España Católica a la Rumania también Católica, y pedimos a Dios, conceda al generalísimo Franco la victoria completa que salvará, no solamente a España, sino la civilización toda entera.—*General Cantacuzino.*—Toledo, 30 de enero de 1937.»

DOUA SABII
DE
ONOARE

DIN comoara de documente cu privire la Mihai Viteazul, aflate recent într'o arhivă occidentală de istoricul român Alexandru Randa avem norocul să putem reproduce astăzi câteva fragmente. Nu e vorba de un studiu istoric —rezervat descoperitorului— ci numai de sublinierea unei minunate coincidenţe. In două ceasuri mari ale Istoriei lor, în clipa efortului suprem al românilor stăvilind calea invaziei turceşti în Europa şi în clipa încordării bărbăteşti a spaniolilor stăvilind calea invaziei comuniste, cele două neamuri dela marginile lumii latine s'au aflat sufleteşte alături, demonstrând dragostea şi admiraţia unuia pentru celălalt prin trimiterea unor săbii de onoare.

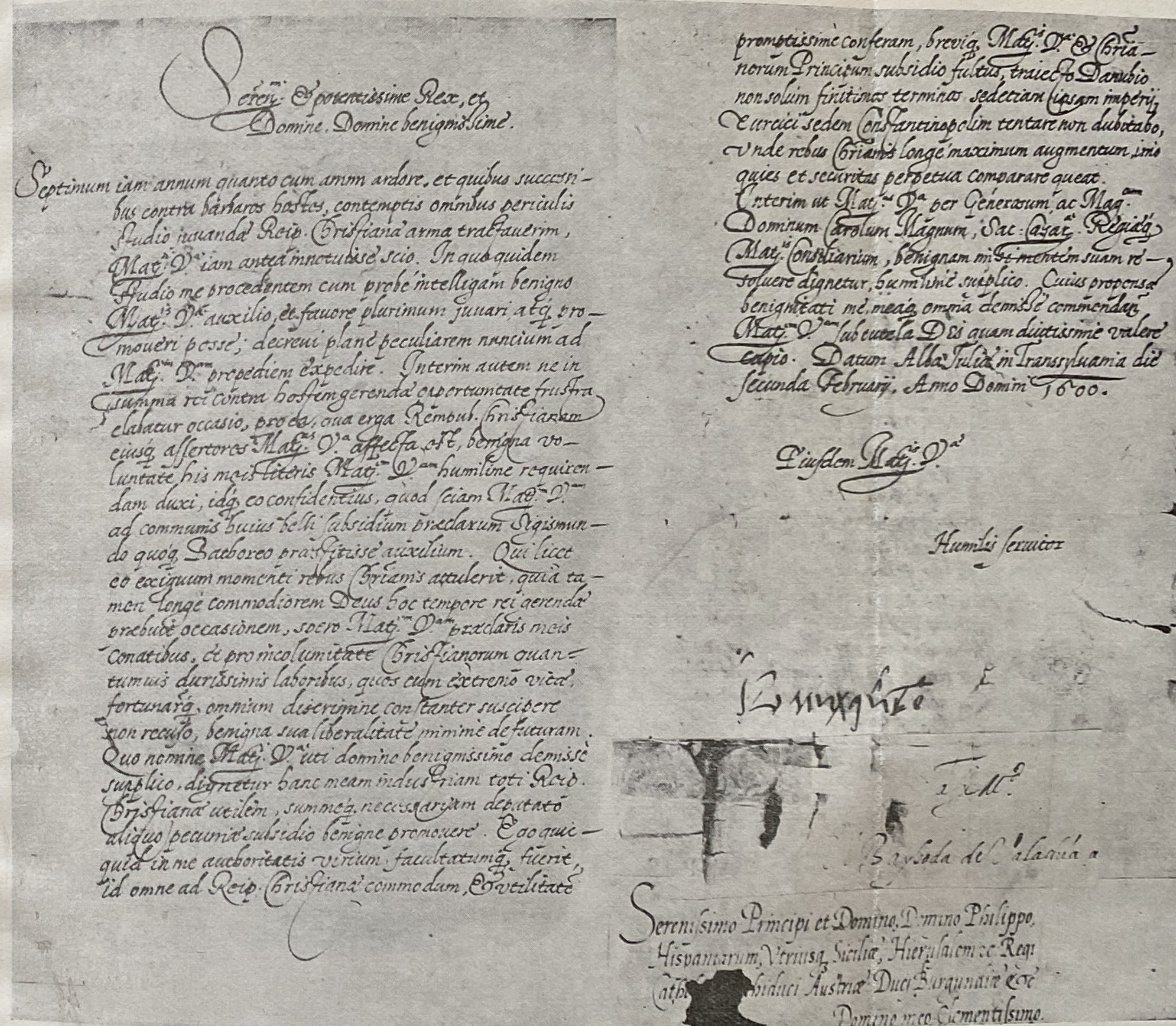
La 19 Iulie 1600, Consiliul Suprem al Regatului Spaniei propune Regelui Filip al III-lea să răspundă unei scrisori a lui Mihai Viteazul cu o scrisoare: *"lăudând frumos zelul şi curajul său"*... *"arătând marea preţuire pe care o poartă persoanei şi vitejiei sale"*, şi... *"nădăjduind că evenimentele ce vor urma să-i fie atât de favorabile încât să atingă ţelul pe care îl urmăreşte în slujba lui Dumnezeu şi pentru întărirea Sfintei Credinţe"*. Propune deasemeni să i se trimită Voevodului Valahiei o sabie de onoare *"ca dovadă cât de mult îl preţuieşte Majestatea Voastra şi pentrucă ştie cât de bine o va mânui"*.

Sabia aceasta trebue să fi fost bătută în pietre scumpe, deoarece costa şase mii de ducaţi.

După întârzieri provocate de intrigele lui Basta, la 22 Septembrie 1601, după un nou raport al Consiliului, Regele aprobă trimiterea săbiei. Nu ştim dacă Mihai Viteazul a ajuns s'o poarte, şi nici măcar dacă sabia a apucat să ia drumul Ardealului.

Mihai Viteazul și fata lui Domnita Florica la curtea Împăratului Rudolf.

Serenissime et potentissime Rex, et Domine. Domine benignissime.

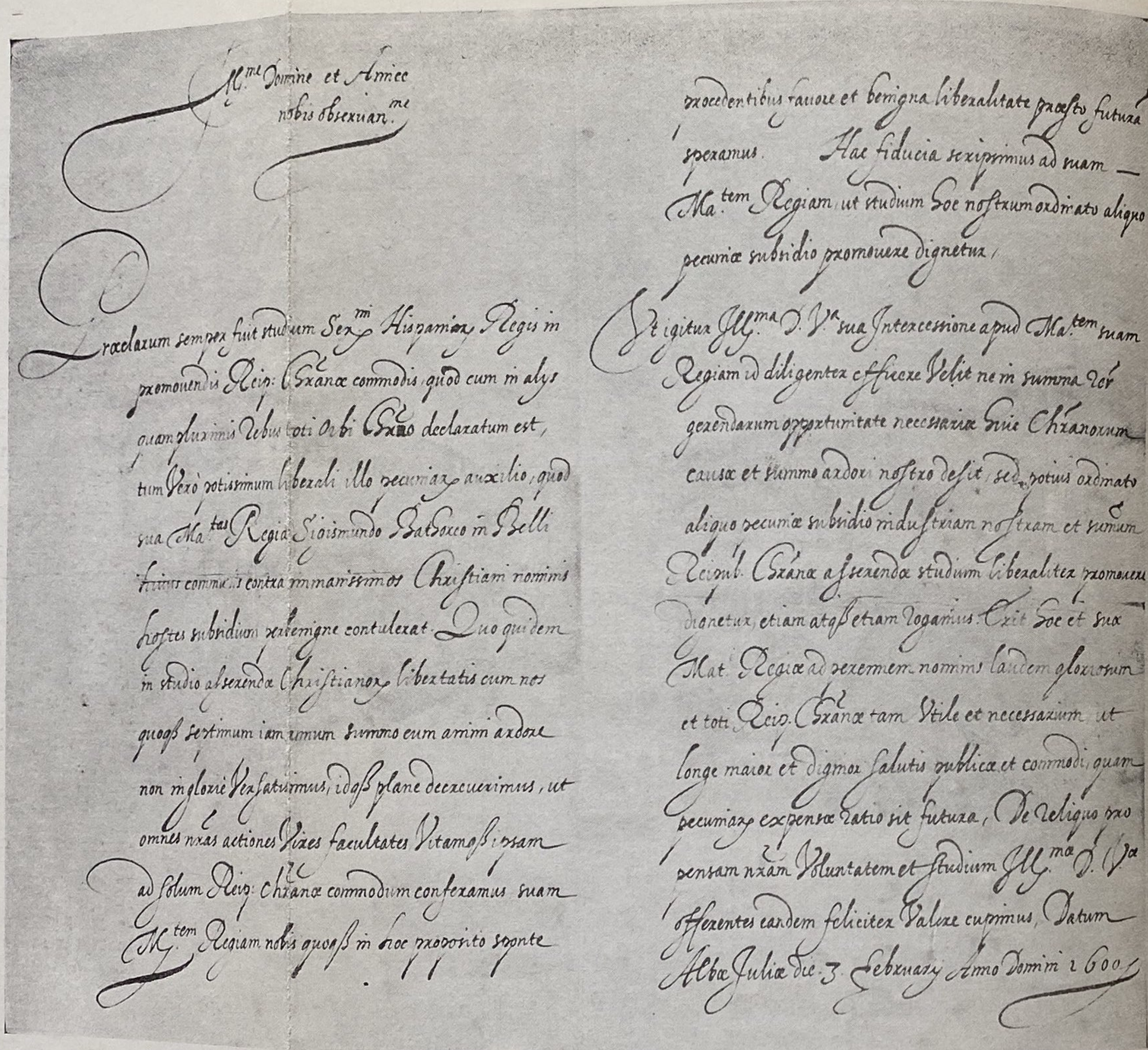
Septimum iam annum quanto cum animi ardore, et quibus successibus contra barbaros hostes, contemptis omnibus periculis studio iuvandae Reip. Christianae arma tractaverim, Mati. V.rae iam antea innotuisse scio. In quo quidem studio me procedentem cum probe intelligam benigno Matis. V.rae auxilio, et favore plurimum iuvari atque promoveri posse; decrevi plane peculiarem nuncium ad Matem. V.ram propediem expedire. Interim autem ne in summa rei contra hostem gerendae opportunitate frustra elabatur occasio, pro ea, qua erga Rempub. Christianam eiusque assertores Matis. V.rae affecta est, benigna voluntate his meis literis Matem. V.ram humiliter requirendam duxi, idque eo confidentius, quod sciam Matem. V.ram ad communis huius belli subsidium praedarum Sigismundo quoque Bathoreo praestitisse auxilium. Quod licet eo exiguum momenti rebus Christianis attulerit, quia tamen longe commodiorem Deus hoc tempore rei gerendae praebuit occasionem, spero Matem. V.ram praeclaris meis conatibus, et pro incolumitate Christianorum quantumvis durissimis laboribus, quos cum extremo vitae fortunaeque omnium discrimine constanter suscipere non recuso, benigna sua liberalitate minime defuturam. Quo nomine Matem. V.ram uti dominum benignissimum demisse supplico, dignetur hanc meam industriam toti Reip. Christianae utilem, summeque necessariam deputato aliquo pecuniae subsidio benigne promovere. Ego quicquid in me auctoritatis virium facultatumque fuerit, id omne ad Reip. Christianae commodum, et utilitatem promptissime conferam, brevique Matis. V.rae et Christianorum Principum subsidio fultus, traiecto Danubio non solum finitimos terminos sed etiam ipsam imperii Turcici sedem Constantinopolim tentare non dubitabo, unde rebus Christianis longe maximum augmentum imo quies et securitas perpetua comparari queat. Interim ut Mat.as V.ra per Generosum ac Mag.cum Dominum Carolum Magnum, Sac. Caesar. Regiaeque Mat.is Consiliarium, benignam mihi mentem suam resolvere dignetur, humiliter supplico. Cuius propensae benignitati me, meaque omnia demisse commendans, Matem. V.ram sub tutela Dei quam diutissime valere cupio. Datum Albae Iuliae in Transylvania die secunda Februarij. Anno Domini 1600.

Eiusdem Matis. V.rae

Humilis servitor

Serenissimo Principi et Domino, Domino Philippo, Hispaniarum, Utriusque Siciliae, Hierusalem etc. Regi Catholico, Archiduci Austriae, Duci Burgundiae etc. Domino meo Clementissimo.

Prima scrisoare a lui Mihai Viteazul către Regele Spaniei Filip al III-lea Alba Iulia la 2-II-1600. Semnatura lui Mihai Viteazul.

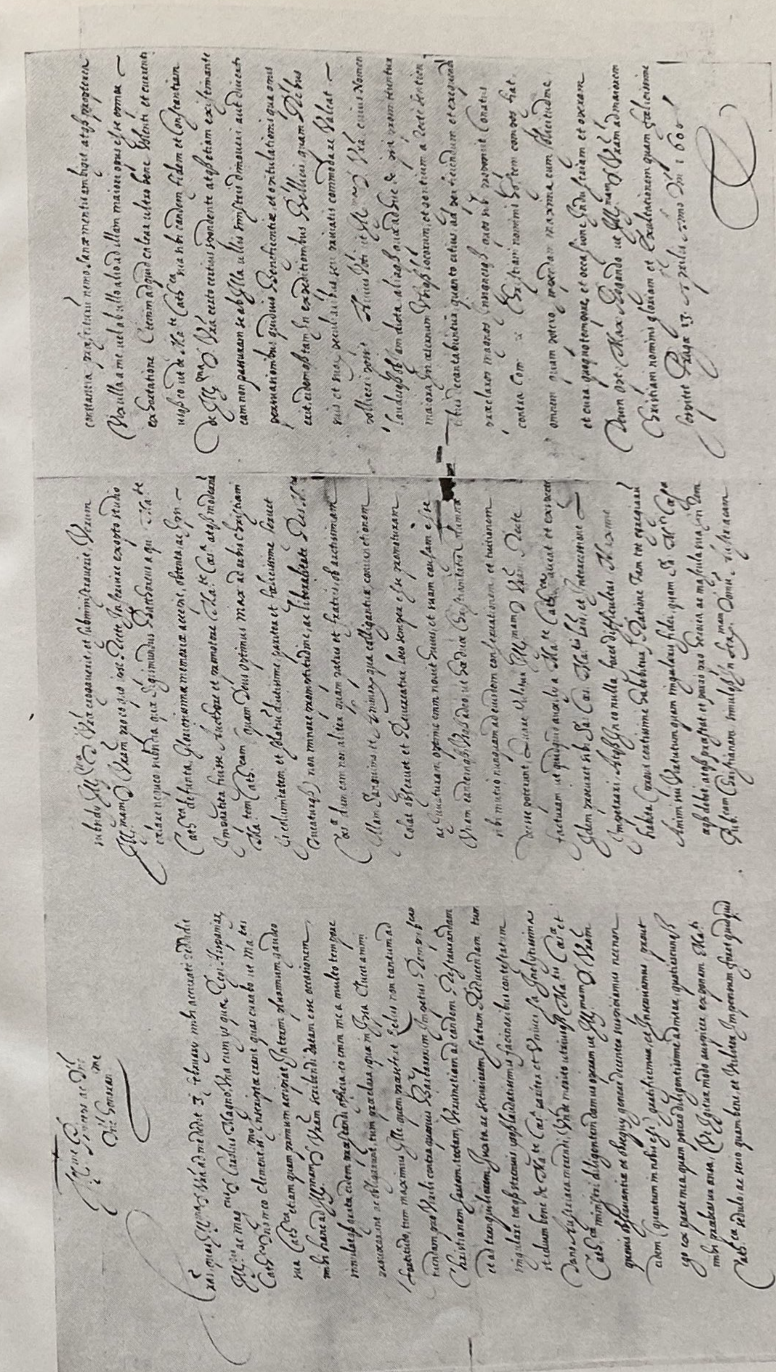

Ill.me Domine et Amice nobis observan.me

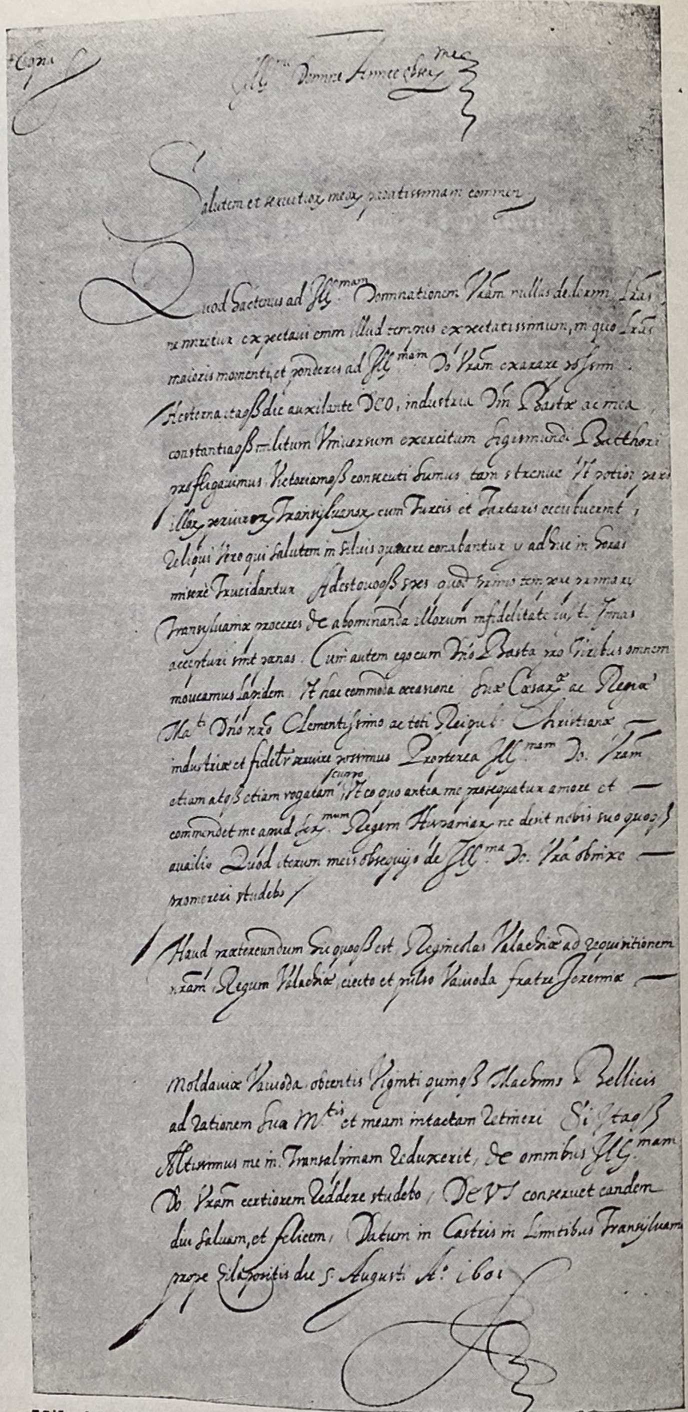
Praeclarum semper fuit studium Ser.mi Hispaniarum Regis in promouendis Reip. Chr.anae commodis, quod cum in alys quamplurimis rebus toti orbi Chr.no declaratum est, tum vero potissimum liberali illo pecuniarum auxilio, quod sua Ma.tas Regia Sigismundo Bathoreo in belli huius communis contra immanissimos Christiani nominis hostes subsidium perbenigne contulerat. Quo quidem in studio augendae Christianorum libertatis cum nos quoque septimum iam annum summo cum animi ardore non inglorie versaturimus, idque plane decreuerimus, ut omnes nostras actiones vires facultates vitamque ipsam ad solum Reip. Christianae commodum conferamus, suam Ma.tem Regiam nobis quoque in hoc proposito sponte procedentibus fauore et benigna liberalitate praesto futuram speramus. Hac fiducia scripsimus ad suam Ma.tem Regiam, ut studium hoc nostrum ordinato aliquo pecuniae subsidio promouere dignetur.

Si igitur Ill.ma D.V. sua intercessione apud Ma.tem suam Regiam id diligenter efficere velit, ne in summa rei gerendarum opportunitate necessaria huic Chr.anorum causae et summo ardori nostro desit, sed potius ordinato aliquo pecuniae subsidio industriam nostram et summum Reip. Chr.anae augendae studium liberaliter promouere dignetur, etiam atque etiam rogamus. Erit hoc et suae Mat. Regiae ad perennem nominis laudem gloriosum et toti Reip. Chr.anae tam utile et necessarium, ut longe maior et dignior salutis publicae et commodi, quam pecuniarum expensae ratio sit futura. De reliquo propensam nostram voluntatem et studium Ill.mae D.V. offerentes eandem feliciter valere cupimus. Datum Albae Juliae die 3. February Anno domini 1600.

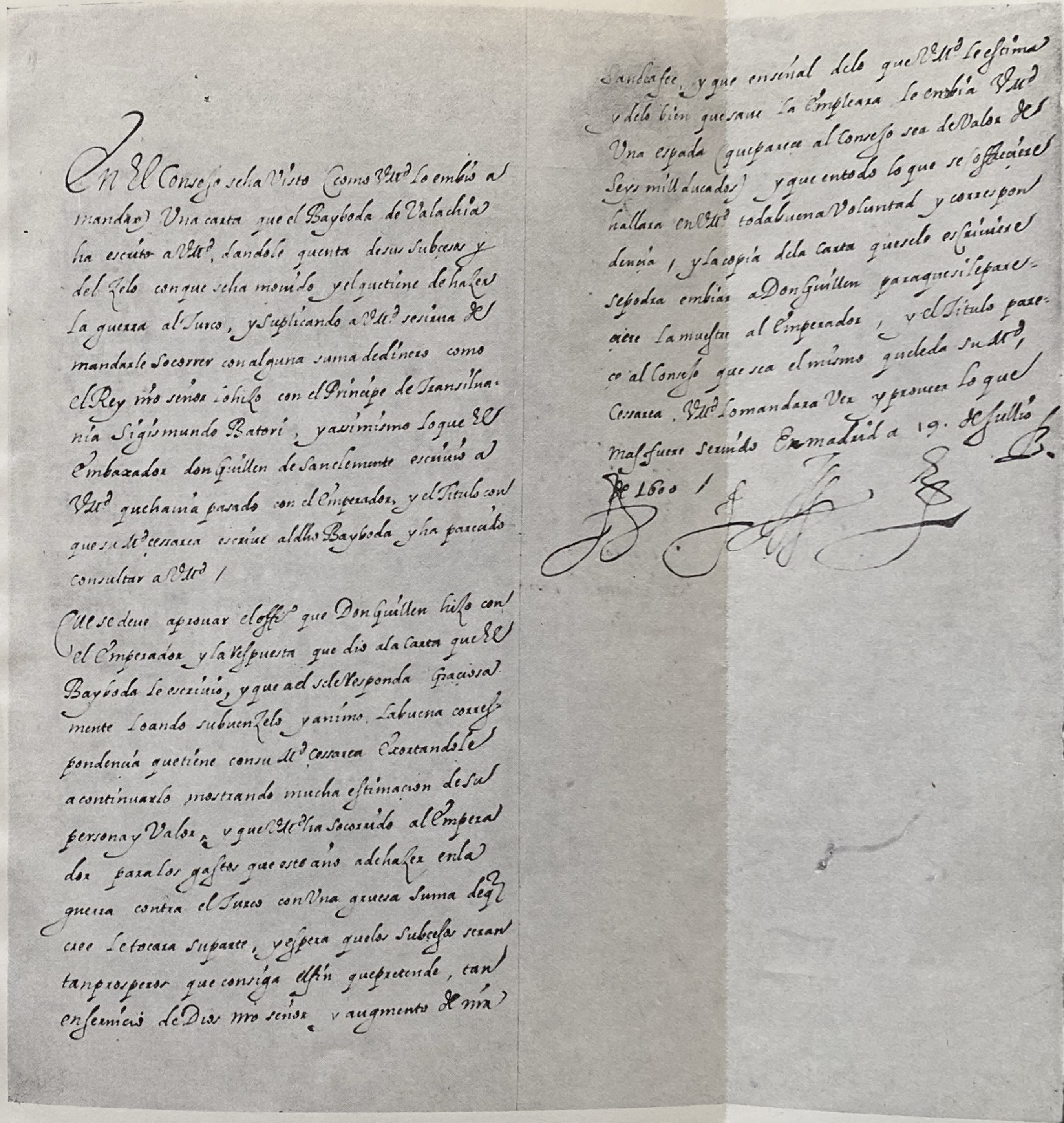
Scrisoarea lui Mihai Viteazul către Ambasadorul Spaniei la curtea lui Rudolf al III-lea —don Guillén de Santa Clemente Alba Iulia 3-II-1600.

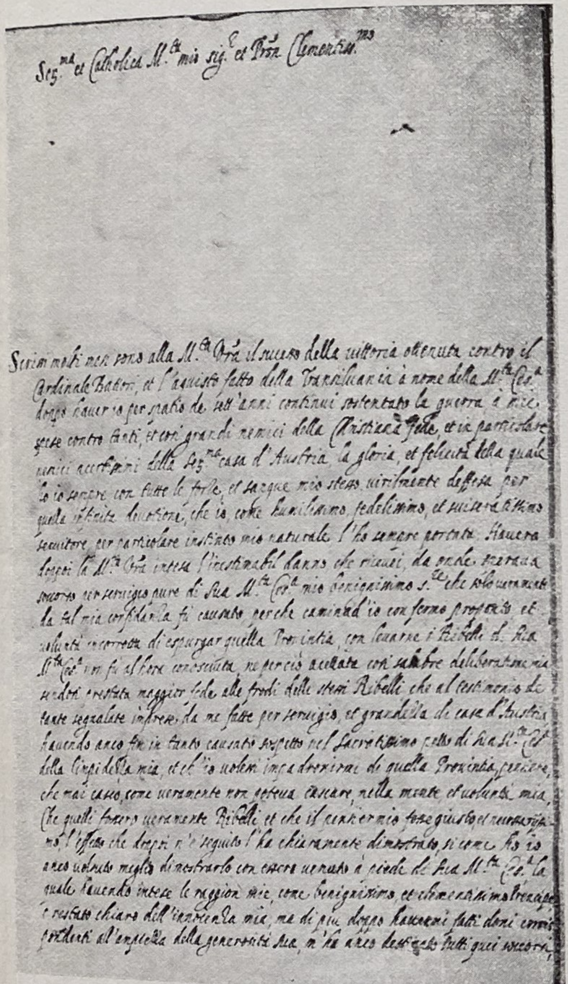
Raspunsul Ambasadorului Spaniei don Guillén de Santa Clemente la scrisoarea lui Mihai Viteazul—13 April 1600.

Mihai Viteazul comunică Ambasadorului Spaniei don Guillén de Santa Clemente victoria dela Goroslau. 5-8-1601.

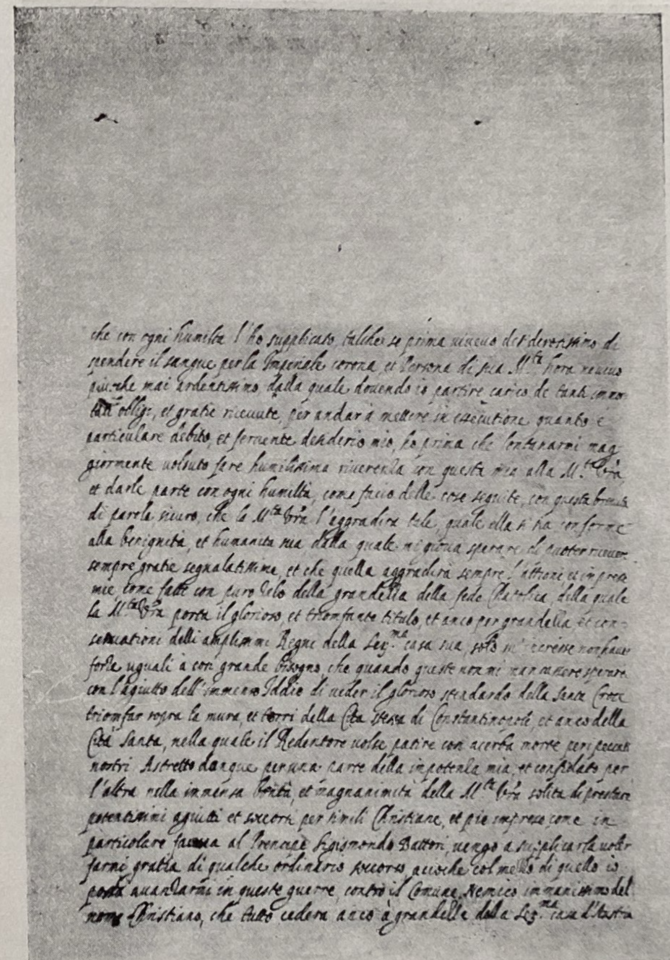

Raportul consiliului de stat aprobând trimiterea unei săbii de onoare lui Mihai Viteazul. Madrid, 19 Iulie 1600.

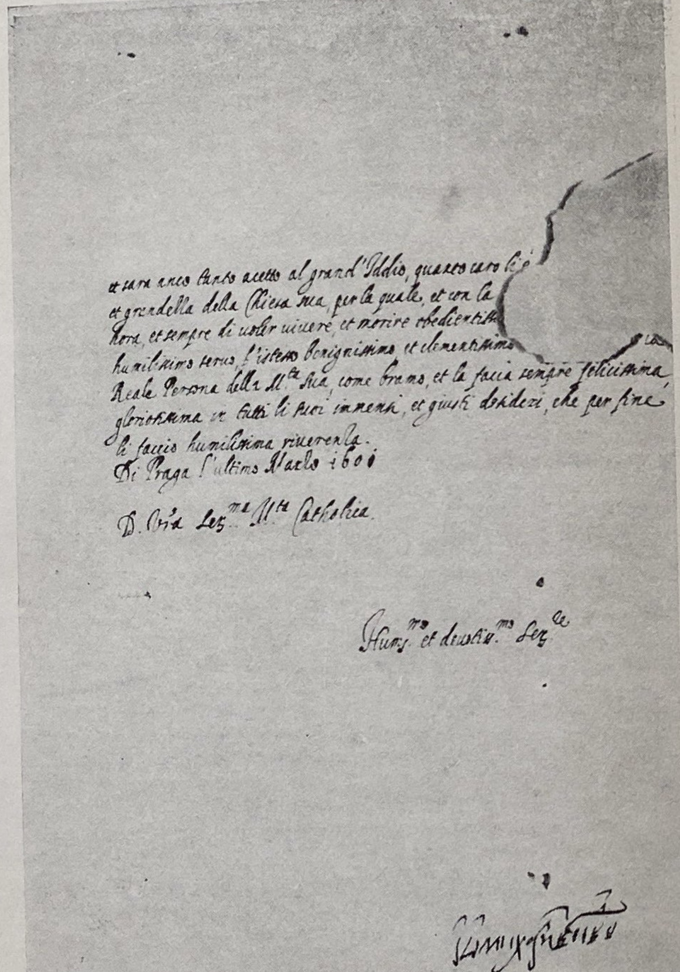

Ser.ma et Catholica M.tà mio sig.re et Pron. Clementiss.mo

Scrissi molti mesi sono alla M.tà V.ra il successo della vittoria ottenuta contro il Cardinale Battori, et l'acquisto fatto della Transilvania à nome della M.tà Ces.a dopo haver io per spatio de sett'anni continui sostentato la guerra à mie spese contro tanti, et così grandi nemici della Christiana fede, et in particolare nemici acerbissimi della Ser.ma casa d'Austria la gloria, et felicità della quale ho io sempre con tutte le forze, et sangue mio stesso virilmente diffesa per quella infinita devotione, che io, come humilissimo, fedelissimo, et sviscerat.mo servitore, per particolare instinto mio naturale l'ho sempre portata. Havera dopoi la M.tà V.ra intesa l'inestimabil danno che ricevei, da onde sperava soccorso per servigio pure di Sua M.tà Ces.a mio benignissimo S.re che solo veramente da tal mia confidanza fu causato perche caminava io con fermo proposito et volontà incorrotta di espurgar quella Provintia, con levarne i Ribelli di Sua M.tà Ces.a non fu al hora conosciuta, ne perciò accettata con salubre deliberatione mia vedendo prestata maggior fede alle frodi delli stessi Ribelli che al testimonio de tante segnalate imprese, da me fatte per servigio, et grandezza di casa d'Austria havendo anco fin in tanto causato sospetto nel Sacratissimo petto di Sua M.tà Ces.a della lingi della mia, et ch'io volessi impadronirmi di quella Provintia, pensiere, che mai casso, come veramente non poteva cascare, nella mente et volontà mia, Che quelli fossero veramente Ribelli et che il pensier mio fosse giusto et ...mo, l'effetto che dopoi n'è seguito l'ha chiaramente dimostrato, si come ho io anco voluto meglio dimostrarlo con essere venuto à piede di Sua M.tà Ces.a la quale havendo intese le raggion mie, come benignissimo, et clementissimo Prencipe è restato chiaro dell'innocenza mia, ma di più dopo havermi fatti doni corrispondenti all'altezza della generosità sua, m'ha anco destinato tutti quei soccorsi,

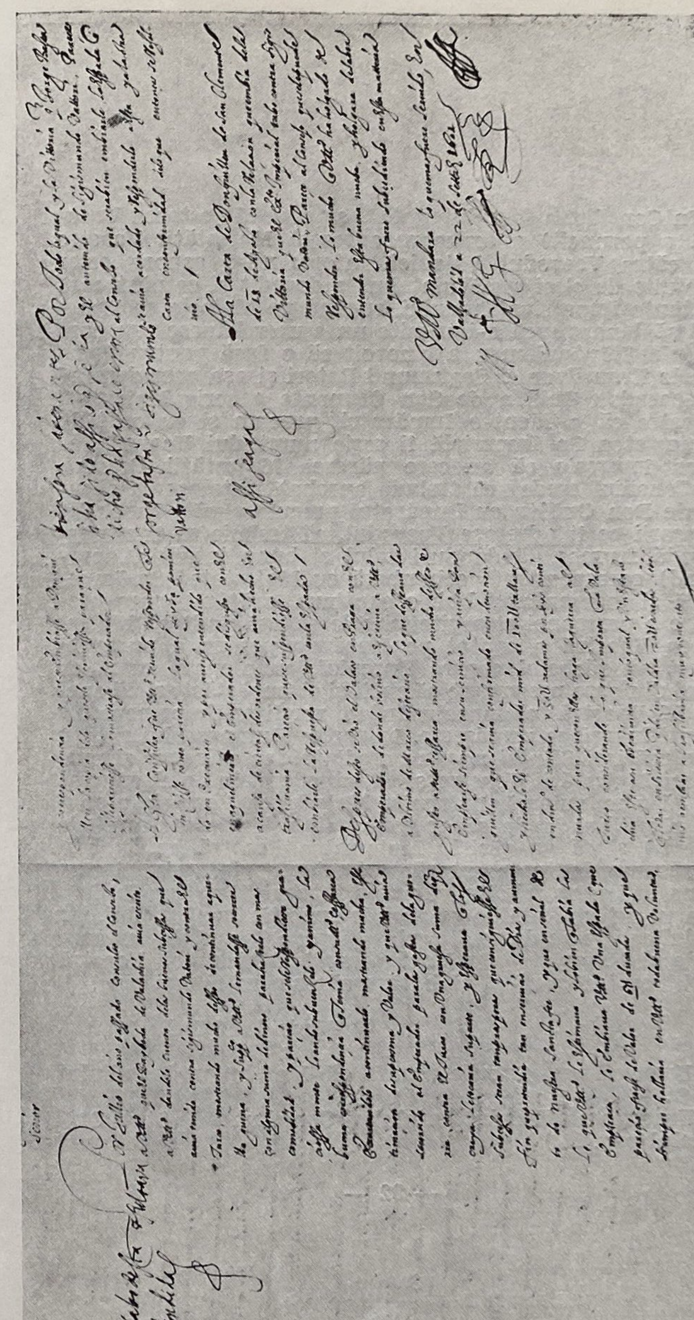

che con ogni humiltà l'ho supplicato, talche se prima viveva desiderosissimo di spendere il sangue per la Imperiale corona, et Persona di Sua M.tà hora vivevo più che mai ardentissimo dalla quale dovendo io partire carico de tanti ... obligi, et gratie ricevute, per andar à mettere in esecutione quanto è particulare debito, et fervente desiderio mio, ho prima che lontanarmi maggiormente voluto fare humilissima riverenza con questa mia alla M.tà V.ra et darle parte con ogni humiltà, come faccio delle cose seguite, con questa breve di parole sicuro, che la M.tà V.ra l'aggradirà tale, quale ella si ha conforme alla benignità, et humanità sua dalla quale mi giova sperare di haver ricevuto sempre gratie segnalatissime, et che quella aggradirà sempre l'attioni et imprese mie, come fatte con puro zelo della grandezza della fede Catholica, della quale la M.tà V.ra porta il glorioso et triomfante titolo, et anco per grandezza et conservatione delli amplissimi Regni della Ser.ma casa sua, sotto ... forse uguali à così grande bisogno, che quando queste non mi ... sperare con l'agiutto dell'immenso Iddio di veder il glorioso stendardo della Santa Croce triomfar sopra le mura, et torri della Città stessa di Constantinopoli et anco della Città Santa, nella quale il Redentore volse patire con acerba morte per i peccati nostri. Astretto dunque per una parte della impotenza mia, et consolato per l'altra nella immensa bontà, et magnanimità della M.tà V.ra solita di prestare potentissimi agiutti et soccorsi per simili Christiane, et pie imprese, come in particolare faceva al Prencipe Sigismondo Battori, vengo à supplicarla voler farmi gratia di qualche ordinario soccorso, accioche col mezzo di quello io possa avanzarmi in queste guerre, contro il Commune Nemico implacabilissimo del nome Christiano, che tutto cederà anco à grandezza della Ser.ma casa d'Austria

et sarà anco tanto accetto al grand'Iddio, quanto caro li è
et grandezza della Chiesa sua, per la quale, et con la
hora, et sempre di voler vivere, et morire obedientiss[...]
humilissimo servo, l'istesso benignissimo, et clementissimo
Reale Persona della M.tà Sua, come bramo, et la facia sempre felicissima
gloriosissima et tutti li suoi immensi, et giusti desideri, che per fine
li faccio humilissima riverenza.
Di Praga l'ultimo Marzo 1601
D. V.ra Sez.ma M.tà Catholica

Humil.mo et devotiss.mo Ser.re

Al doilea raport al consiliului de stat referitor la acordarea sabiei de onoare Voevodului Mihai Viteazul şi parafa Regelui Spaniei. Filip al III-lea, **Aşa să se facă**. Valladolid, 22 Sept. 1601.

In Consiliu, a fost discutată (aşa cum Majestatea Voastră a poruncit) o scrisoare adresată Majestăţii Voastre de către Voevodul Valahiei, informând-o asupra celor făptuite de el şi a stăruinţei ce a dovedit şi ce păstrează în lupta împotriva Turcului, rugând pe Majestatea Voastră să binevoiască a-i trimite un ajutor bănesc aşa cum Regele Stăpânul meu a binevoit să o facă pentru Principele Transilvaniei Segismund Batori şi aşa cum domnul Ambasador Guillén de San Clemente a scris Majestăţii Voastre că a făcut-o Impăratul, precum şi cu ce titlu Majestatea Sa Imperială îi scrie numitului Voevod, lăsând impresia că ar cere părerea Majestăţii Voastre, (Consiliul crede) că trebuie aprobată înţelegerea făcută de Don Guillén cu Impăratul precum şi răspunsul dat scrisorii ce îi adresase Voevodul, că trebuie să îi se răspundă frumos, lăudându-i zelul şi buna intenţie ,aprobând) corespondenţa schimbată cu Majestatea Sa Imperială şi îndemnându-l să o continue, arătând mare preţuire a persoanei şi a vitejiei sale şi (arătând) că Majestatea Voastră a ajutat pe Impărat, pentru a purta în acest an războiul contra Turcului, cu o mare sumă de bani din care presupune că va fi şi el împărtăşit şi că speră (M. Voastră) că inprejurările îi vor fi prielnice pentru a izbuti în ceiace urmăreşte, în slujba Dumnezeului nostru şi a mărirei Sfintei noastre credinţe, iar ca semn al preţuirei Majestăţii Voastre şi al încrederei în felul cum va şti să o mânuiască, îi trimite Majestatea Voastră, o spadă (Consiliul crede să ar trebui să valoreze şase mii de ducaţi) şi că va găsi la Majestatea Voastră bunăvoinţă şi răspuns la toate cererile sale, iar copia scrisorii răspuns, ce i se va trimite, va putea fi trimisă lui Don Guillén pentru a fi arătată de va găsi de cuvinţă, Impăratului, iar Titlul ce i se va da va fi acelaş —crede Consiliul— pe care il da şi Majestatea Sa Impărătească, Majestatea Voastră va binevoi să vadă şi să hotărască cum va fi mai bine.

Madrid, 19 Julie 1600.

(Urmează semnăturile parafe ale Membrilor Consiliului de Stat.)

(Traducerea textului Rezolutiei Consiliului de Stat. Originalul pag. 11.)

Intre timp a intervenit însă ceace Ambasadorul Spaniei la Veneţia, Francisco de Vera y Aragón raportează la 15 Sept. 1601 Regelui Filip al III-lea.

“Moartea bietului Mihai Voevodul Valachiei ne-a fost anunţată acuma opt zile cu poşta dela Viena şi Gratz. A fost o tragedie dintre cele mai extraordinare care s'a văzut în ultimii ani — exact cum extraordinar a fost decursul vieţii lui.”

* * *

După trei veacuri şi mai bine, la 24 Noembrie 1936, o sabie de onoare porneşte din România spre Spania. N'o trimetea regele ţării, căci regele vremii nu era al neamului, ci neamul românesc însuşi, prin unii dintre cei mai buni fii ai săi. Nu era bătută în pietre scumpe, dar era sabia purtată în lupte de unul din eroii războiului nostru de întregire naţională, iar darul ei a fost pecetluit cu sânge de mare preţ.

O aducea generalului Moscardó, generalul Cantacuzino Grănicerul:

“Entuziasmaţi de eroismul Domniei Voastre în faimoase şi legendare lupte, entuziasmaţi de rezistenţa nemaipomenită în Alcazarul din Toledo, partizanii mei, însuşindu-şi idea Comandantului Legionar al Bunei Vestiri Doctor Ion Moţa, şeful acestei echipe, am hotărât să vă oferim o sabie de onoare... M'am gândit că la aşa fapte şi la asemenea om nu poţi veni cu o jucărie. Atunci am luat propria mea sabie cu care, de bine de rău, place lumii să spue că am facut treabă în războiul cel mare... Lama este tocmai din Toledo... Nu este o jucărie, nu e o spadă inofensivă de academician, ci o armă tăioasă...”

“Intreaga populaţie creştină a României stă cu răsuflarea oprită asistând la nobilele sforţări ale nobilei Spanii, care în jurul Generalisimului Franco luptă pentru a scăpa lumea întreagă din ghiarele satanei.

Acest războiu sfânt nu este numai al Spaniei, este al tuturor şi deci şi al nostru... Dacă trăeşte Spania —şi vă trăi!— trăim şi noi. Dacă moare Spania —şi nu va muri! —murim şi noi.”

Aşa cum Spania n'a murit în 1936, nici România nu va muri, oricât de mari sunt primejdiile prin care trece astăzi. Şi in cursul veacurilor vor avea de multe ori prilejul să-şi dovedească prietenia şi preţuirea, trimiţându-si săbii de onoare... fie şi numai săbii de academicieni, dacă vor da pace vremurile.

COMEMORAREA
JERTFEI LUI MOTA SI MARIN
IN
PRESA SPANIOLA INTRE 1940 - 1962

Ion Motza, voluntario rumano caído por España

Vasile Marín, voluntario rumano caído por España

Los voluntarios rumanos caídos en Majadahonda

por TRISTÁN YUSTE

En Majadahonda, a las cuatro de la madrugada del día 13 de enero del 1937, juntóse en los rudos roquedales carpetónicos, por holocausto voluntarísimo de carne moza, la sangre que latió, hasta entonces, en dos pechos rumanos: los de Vasile Marín e Ion Motza.

La oblación genuina de estos rumanos y sus compañeros, que en Motza llega a ser el más cierto ofrecimiento a Dios, en el Grial áspero y montaraz de la Sierra madrileña es vaticinio y aurora de la Rumania de Antonescu, que lucha, ya no en tierra extraña, contra el marxismo, contra la democracia corruptora de estirpes.

Esta vanguardia de las ansias raciales y puras de la juventud rumana, al hincar su ademán magnífico en tierra española, consigue, a costa del renunciamiento de su estampa telúrica, escalar lo imperecedero, darse a lo más amado, a la esencia del mandato divino, a lo que es alma y creación del Dios del Génesis: a la Raza.

Este renunciamiento a la vida no se perderá en un voleo marcial de piltrafas humanas, sino que la gratitud de la raza de Decébalo, de Duca Voda y de Iancu Jianu, así como de la nuestra, porque para algo el sacrificio tuvo lugar en España y más cercanamente para ella (ya que Motza y Marín sólo ansiaban para Rumania el valor moral de su acción), lo madurará en un símbolo, que caminando al paso heroico de los «¡Presentes!», será elocuente lección de Historia a la vez que ejemplo palpitante señalador de nuevos rumbos a la Rumania que se aleja del hálito judaicomarxista de la Lupescu.

Y sucederá así, porque el gesto pronto de Motza, Marín y sus cinco compañeros, de venir a vivir la virilidad guerrera de la Cruzada española, no es el ofrecimiento deslavazado, inconsecuente y excéntrico, de un británico poseído por el tedio; no es el impulso circunscrito a un sujeto aburrido, sino que es conciencia y hermandad de una raza ante un problema común a todas las castas, ante la trágica agonía de un mundo puro que ve corroídos sus valores por el comunismo, por la irreligiosidad; es, en fin, la rebelión y el grito personificado en siete voluntarios, de los estudiantes, de los campesinos, del pueblo rumano en general, chupado hasta la exangüedad por judíos, marxistas, masones y ateos. Este gesto de Motza y de sus camaradas está vinculado al genio ancestral dacio que se subleva contra influencias extranjerizantes, contra dominios extraños, y es, por lo tanto, la posición más rumanísima que se puede esperar de su juventud, conmovida por la pasión y tragedia del siglo actual ante la más solapada de las infiltraciones.

Lo que animaba al Motza adolescente a trabajar por su Patria en el campo de Iassi durante la guerra europea; lo que animó al Motza estudiante a conducir y mandar condiscípulos; al Motza voluntarioso a bordar camisas nacionales ayudado por Codreanu, bajo la dirección de la mujer de este último, para licenciarse en Derecho en la Facultad de Grenoble (Francia); lo que le animó a empuñar la pistola vengadora contra el camarada traidor Vernichescu, estando preso en las mazmorras de Galata, hasta matarlo; lo que le animó después, en otra ocasión, a declararse, en esa misma cárcel, huelguista de sed y de hambre y ganar la huelga; lo que le animaba a tomar y resolver todas sus convicciones con pasión y calor, es lo mismo que lo que le animó a venir a la España de la camisa azul, a venir a luchar y a morir por ella y, al mismo tiempo, por el ideal de su raza rumana y ortodoxa; y esto no fué sino la protesta de su corazón contra los que negaban a Dios, contra los que le olvidaban, porque Motza, más que político, era creyente, y su amor y fe en Dios fué lo que le condujo, más que nada, a ser político. Su ademán de venir a España es el ademán del Cruzado, no de un Cruzado que desea defender un sepulcro muerto, sino el de un Cruzado que quiere conservar para el «Corpus Christi» el féretro más palpitante, uno que siendo sepultura, es sangre, nervio y pasión, es decir: los pechos de los que siempre han sido cristianos.

Motza vino a España porque su sentir cristianísimo, acongojado ante la iluminaria de Dios escarnecido, así se lo pidió. Ion Motza, en la carta-testamento que escribió a sus padres antes de embarcar para la Península, explica esto de la siguiente forma: «Procurad ver junto a vuestro dolor toda la belleza de nuestro gesto: ¡Se ametralla el rostro de Cristo! ¡Se bambolea el fundamento cristiano del mundo! ¿Podíamos nosotros permanecer impasibles?»

Verdaderamente, la realidad de estos ultrajes a la Cruz puede que sea indiferente a los descreídos, a los que viven la vida animal, pero no puede dejar de emocionar a espíritus como el de Ion Motza, que sentía sobre sí la conciencia ortodoxa que alimentara su alma en vida, que sentía también sobre sí el peso de sus ascendientes, que en el transcurso del tiempo no fueron sino popes o protopopes sacrificantes de la sangre del Verbo o guardadores de la Ley Divina.

Motza, cristiano verdadero, no responde a los sacrilegios y a las profanaciones con lamentos inútiles; no le amedranta lo que la multitud cree Apocalipsis irremediable; él sólo siente la injuria, y sólo por la injuria y para aplacar a Dios, ofrece, no sus lágrimas, sino su sangre moza y valiente.

Cuando Motza hace la ofrenda de su sangre piensa en la desbordante fuerza de la sangre de los mártires, y se siente mártir, un mártir de su ideal ortodoxo y anticomunista.

Quiso venir a España, y vino comprendiendo la capital importancia de su acto, y presintiendo que no regresaría a su tierra natal, sino que sería inmolado: «He amado a Cristo y he marchado feliz a la muerte por él», decía en otra carta de despedida.

El cadáver del que defendió lo más noble y puro de la raza rumana no fué honrado con el rancio ceremonial litúrgico y simbólico de los muertos rumanos; no fué velado por familiares y allegados, durante tres días con sus noches; no fué llorado con la solemnidad de los duelos, ni se plantó junto a su cabeza el abeto, ni rodó en la carreta engalanada de pinos, camino del cementerio; no oyó, en fin, con sus oídos lejanos, el canto «Ale mortului».

¡Ion Motza y Vasile Marín, caídos por Dios y por España!

¡Presentes!

Revista "Mástil". 1 Februarie 1942. Madrid.

JUVENTUD

SEMANARIO PARA TODOS LOS ESPAÑOLES

V EPOCA. — MADRID, 17 DE ENERO DE 1952. — NUM. 427. — 1,25 PESETAS
Redacción y Administración: Diego de León, 49 Teléfonos 25 78 12 (13) (14)

DOS MUERTOS RUMANOS

Por J. L. GOMEZ TELLO

¡DIOS, qué hermoso estaba el campo! El campo tiene una dulce y serena belleza cuando siente en sus entrañas la carga de los muertos, cuando se disuelven en él los cuerpos de los hombres y el latido del corazón se entierra en lo más hondo para resucitar convertido en el rezo de las espigas, en los rumores del viento en la noche, en el paso de las nubes y hasta en el canto de los pájaros. Por eso son hermosos los campos de batalla después que se han abierto en ellos las tumbas. Por eso estaba hermoso el campo de Castilla, en la mañana del domingo, en Majadahonda, donde una cruz de piedra señala el sitio en que cayeron Ion Motza y Vasile Marin, llegados desde lejos para morir por España y por Cristo.

¡Dios, qué hermoso estaba el campo! De la aldea, un poco detrás de nosotros, venía un largo cortejo de hombres y mujeres, que avanzaban llevando una corona. Grupos de campesinos les seguían. Al fondo, las montañas blancas parecen sostener el cielo azul. Todo este campo de Castilla, silencioso, amarillo, parecía convertido en el gran coliseo de los soldados muertos, en un inmenso monumento a los soldados caídos. Un sacerdote marchaba al lado de la columna de gentes silenciosas, que pisan la tierra endurecida por el frío, los surcos que ya encierran el rumor lento de las cosechas. Yo he visto otras comitivas así: he visto estos hombres de rostro impasible y endurecido sosteniendo unas coronas, y he visto estas mujeres y estos niños, siguiéndoles como en una procesión. He visto, sobre todo, estos mismos ojos clavados hacia adelante, estas cabezas inclinadas, este mismo campo convertido en copa inmensa del silencio. Era un campo de batalla o una aldea del frente, en un entierro de soldados. Nada es más hermoso que el sencillo entierro de un soldado en la tierra anónima y escoltado por campesinos. Entonces se comprende que el soldado es un campesino de uniforme, que lucha por su tierra, por la cuna del hijo mecida en la casa de piedra, por morir en la misma tierra fresca cubierta por hierbas, por ramas de árboles, respirando el dulce olor de las raíces secretas.

El domingo en Majadahonda los campesinos llenaron la iglesia, toda blanca, con el féretro negro y dorado en medio. Y el buen párroco les habló desde el púlpito, como todos los domingos. Anunció misas por los vecinos del pueblo, y les habló de las cosas sencillas de la aldea. Sólo después, como si se tratara de otros campesinos más, recordó a aquellos dos hombres de la Guardia de Hierro rumana que están enterrados bajo la «crucea» en la ladera que el 13 de enero de 1937 era frente. Casi se olvidaba, oyéndole y viendo los ojos húmedos de lágrimas de los niños, que eran hombres llegados de muy lejos. Casi se olvidaba que habían muerto en la guerra. Están ya en el censo de muertos de la aldea. Están unidos a la aldea por el misterioso llamamiento que Dios les hizo de encontrar la muerte en este rincón.

(Yo me repetía, siguiendo el cortejo de los rumanos, camino de la cruz de piedra sencilla donde figuran sus nombres, la fecha: Vinieron hasta aquí por los largos caminos flanqueados de las rosas de Castilla. Por los caminos donde las casas se apoyan en los enebros. Por entre las veredas cubiertas de hierba cuando suena el canto a la primavera. Por las montañas que han dado defensores de Occidente contra los asiáticos. Por entre los monasterios de Artes y Sanaia. Por todos los caminos de Europa, bajo el sol y bajo el viento, con el amor a Europa como una pequeña luz jamás extinguida en el horizonte del corazón. Vinieron a morir en el campo y en el combate, como murió el poeta Saulescu.)

Desde lejos la campana de la iglesia hace vibrar el silencio de la mañana. Cuando la larga columna sube un repecho, las siluetas se recortaron contra el cielo. Es una de esas imágenes bellísimas, puras, claras, inmovilizadas en mármoles. El viento agitaba las cintas de la corona; luchadores, puede leerse en una. Y la palabra casi es como un grito azul, amarillo y encarnado, los colores rumanos. Y agita las rosas y los claveles y los cabellos blancos del sacerdote.

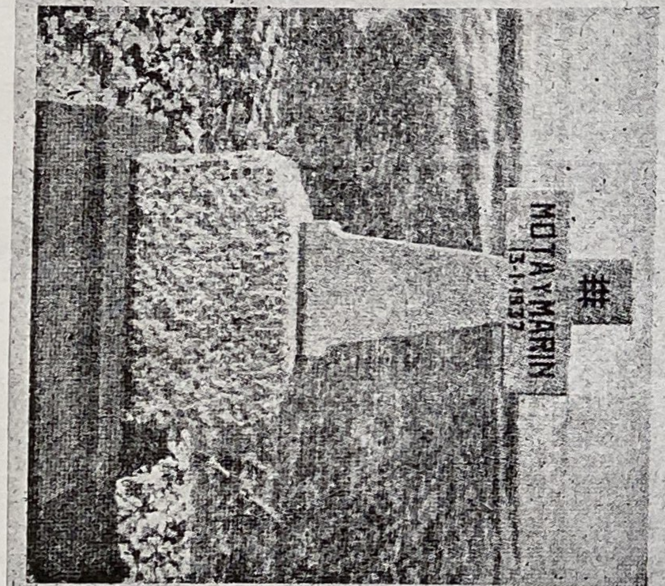
Recorrí el campo, en que todavía parecen marcarse las trincheras, como una cuerda abultada y más clara. Nada ha cambiado en estos quince años: el mismo decorado, el mismo viento que trae el olor de la tierra húmeda. Y hoy, como ayer, aquí están Ion Motza y Vasile Marin. Aquí están en la permanencia de esta cruz que tantas cosas simboliza.

Esta cruz es hoy la Rumania libre. Una Rumania muy pequeña y muy grande. Creo que no hace falta más para que me comprendáis. Veinticinco o treinta hombres rumanos rodean la «crucea»: son soldados, estudiantes, campesinos, hombres que han llegado de allí hace poco, incluso una muchacha que ha podido huir hace sólo unos meses de Bucarest. Hombres que han combatido, han sufrido y vienen a buscar en torno a la «crucea» de Majadahonda la esperanza y la fe. Y uno piensa que una patria puede ser muy grande cuando se reúne en torno a las tumbas de sus héroes.

¡Dios, que hermoso es el campo que guarda el sueño de los soldados! Y si en algún lado es misterioso y tremendo el rito, es precisamente sobre la misma tierra de las batallas. Ahora se eleva un canto como un cristal. Es el «canto de los muertos». Y entre el viento las voces solemnes se elevan y descienden cantando las viejas estrofas del himno que cantó Codreanu.

No sé por qué. Pero me parecía que el viento las recogía para llevarlas desde la «crucea» de Majadahonda a los hombres que pelean en los Cárpatos contra el comunismo. Como si la tierra cantara y las cantaran también Ion Motza y Vasile Marin.

(Y ahora, camaradas, yo sé por qué hay un alto mástil junto a esta «crucea». No es por casualidad. José Antonio Elola me comprenderá. Ese mástil está esperando que el año que viene izen en lo más alto, por manos de nuestros Falanges Juveniles, dos banderas: la de España libre y la de Rumania por liberar. Y entonces nos gustaría decirles, bajo el sol y en medio del campo de batalla, quiénes eran Ion Motza y Marin. Comenzaríamos así: «Eran dos hombres de la Guardia de Hierro, un intelectual y el hijo de un herrero, que vinieron a morir a España, defendiendo a Cristo y Europa...»)

Ion Mota y Vasile Marin

Caídos el 13 de enero de 1937 en Majadahonda

En Majadahonda se ha conmemorado el XIX aniversario de la muerte de los héroes rumanos Mota y Marín. Primero se dijo una misa en la iglesia de la localidad y después, ante la cruz que señala el lugar donde cayeron los legionarios se efectuó una ofrenda floral. Tras una oración, el grupo de legionarios rumanos en España entonó el himno «Mota-Marín», y el señor George Dimitrescu pronunció elocuentes palabras. El coro de la Escuela de Mandos José Antonio cantó el himno de la Guardia de Hierro. El Príncipe Cantacuzeno y el señor Trino lanzaron desde sus aviones banderas españolas y rumanas por encima de la cruz.

A los solemnes actos asistieron, entre otras personalidades y además de las mencionadas, el ex primer ministro rumano doctor Horia Sima, capitán general de Madrid, don Miguel Rodrigo; ministro plenipotenciario señor Castel, en representación del ministerio de Asuntos Exteriores; almirante Molins, en representación del ministerio de Marina; representantes de la Secretaría General del Movimiento, coronel Maltcheffen, en representación de la Reina de Bulgaria, y la Princesa Zoe Sturdza.

La guerra de Liberación de España produjo una profunda impresión sobre todo el pueblo rumano. Rumanía tiene la vecindad con Rusia Soviética y el pueblo rumano conocía por su propia experiencia el peligro comunista. El resultado de la guerra de España no podía dejarle indiferente. Si los comunistas hubieran ganado la guerra, el hecho hubiera tenido graves repercusiones hasta en Rumanía.

El eco de la guerra de Liberación fué aún mayor dentro de las filas de la Juventud de la Guardia de Hierro. Movimiento nacionalista dirigido por Corneliu Zelea Codreanu. Este Movimiento había logrado apartar a la juventud intelectual y obrera de la influencia y de la agitación comunista. La Guardia de Hierro no se contentó con sólo aprobar y aclamar al Generalísimo Franco y a los heroicos camaradas de la Falange, sino que tomó la decisión de participar en la lucha en las filas del Ejército nacionalista español.

Como los medios económicos dificultaban a los legionarios venir en mayor número a España, los que han tomado la iniciativa se han visto obligados a una participación reducida. Para poner mejor de manifiesto la solidaridad con la lucha y el sufrimiento del heroico pueblo español, el grupo destinado a venir a España fué formado exclusivamente por los más destacados jefes de la Guardia de Hierro y por los más brillantes elementos intelectuales de la nueva generación.

Ion Mota era abogado, doctor en Derecho de la Universidad de Grenoble (Francia). Fué uno de los fundadores del Movimiento Legionario. Nació el 5 de julio de 1902 en Orastie, en Transilvania, de una familia conocida por su lucha contra la dominación húngara. Ion Mota sobresalió dentro de la generación que siguió después de la primera guerra mundial y asimismo en la Universidad. Sufrió mucho: innumerables detenciones y encarcelamientos por los ideales nacionalistas. En 1929 publicó una obra de excepcional importancia: «La securité juridique dans la Société des Nations», en que trata sobre el ideal y los vicios, los defectos de la Sociedad de Naciones. Ion Mota pone de manifiesto los débiles fundamentos y la carencia de eficacia de este organismo.

Vasile Marín era oriundo de Bucarest. Doctor en Derecho de la Universidad de París. Entró más tarde en la Guardia de Hierro, pero llegó muy pronto a destacarse por su valentía y excepcional inteligencia. Había publicado en rumano la más documentada obra sobre el fascismo. Ejercía como abogado, llegando rápidamente a ser considerado célebre. Defendió a la Guardia de Hierro en sus más importantes procesos, logrando debido a su gran destreza la absolución en aquellas causas. Fué íntimo amigo de Ion Mota, y cuando éste decidió marcharse a España insistió para acompañarle, aunque no había sido elegido por Ion Mota. Durante toda la campaña de España, Vasile Marín estuvo siempre junto a Ion Mota, y cuando Dios aceptó su sacrificio, selló con sangre esta amistad, que ha sido la más brillante y elocuente ofrenda por los altos ideales de una vida mejor del pueblo rumano.

Los demás miembros del grupo de legionarios que lucharon en el frente español fueron el ingeniero Gheorghe Clime, presidente más tarde del partido «Todo por la Patria» («Totul pentru Tara»); el abogado Nicolae Totu, el Príncipe Alexandru Cantacuzino, el sacerdote Dumitrescu-Borsa y el gigante Banica Dobre.

Los sobrevivientes más arriba aludidos, salvo el sacerdote Dumitrescu Borsa, fueron asesinados por el Rey Carol II en el mes de septiembre de 1939.

La idea de tomar parte en la guerra de Liberación de España nació en el alma de Ion Mota. Para su conciencia aparecían dos problemas: uno de ellos de orden cristiano y otro de orden nacional. «Se amenaza el rostro de Cristo. Se bambolea el fundamento cristiano del mundo. ¿Podíamos nosotros permanecer impasibles?» Como rumano que quería a su patria, él entendía que del resultado de la lucha entre comunistas y anticomunistas dependía también la suerte del pueblo rumano: «Si cayera la Cruz al suelo en España, se bambolearían sus fundamentos igualmente en Rumanía, y el comunismo, si saliera vencedor allí, mañana se dirigirá contra nosotros.»

Con los siete legionarios vino a España el general Cantacuzeno, héroe del pueblo rumano de la primera guerra mundial, para entregar al general Moscardó una espada como homenaje por la heroica defensa del Alcázar. La entrega de la espada tuvo lugar en Soria con una ceremonia impresionante. El general Moscardó conoce y estrecha la mano de los legionarios venidos a luchar en el frente español.

El general Cantacuzeno volvió a Rumanía, y los legionarios rumanos alistados en el Tercio tomaron parte en las luchas de los alrededores de Madrid: Boadilla del Monte, Pozuelo, Las Rozas, Aravaca y Majadahonda. En esta última población cayeron bajo el mismo obús Ion Mota y Vasile Marín. Sus restos fueron transportados a Toledo para ser amortajados. El general Cantacuzeno regresó de nuevo a España, para volver después a Rumanía con los restos de Mota y Marín y los demás camaradas. Por todo el trayecto, desde Toledo hasta Irún, las autoridades españolas saludaron al grupo de los legionarios, rindiendo un muy sentido y último homenaje a los dos caídos. De los siete que vinieron a España, el general Cantacuzeno volvió a Rumanía con los caídos, dos heridos y sólo tres sanos. Al pasar por Alemania y Polonia fueron saludados con todos los honores por representantes de los respectivos Gobiernos y la oficialidad de estos países y por unidades militares.

Llegados a tierra rumana, por todo el trayecto, hasta llegar a Bucarest, centenares de millares de personas se arrodillaron para rendir a los dos héroes uno de los más conmovedores homenajes que ha conocido el pueblo rumano. El entierro tuvo lugar en una capilla especialmente construída a tal efecto para ellos. Este entierro fué presidido por Corneliu Codreanu, el general Cantacuzeno y el ministro de la España nacionalista en Bucarest, Prat y Soutzo. Asistieron asimismo los ministros plenipotenciarios de Alemania, Italia y Portugal.

"Madrid"
16-I-1956.

ARRIBA.—Domingo 13 de enero de 1957

NOTA INTERNACIONAL

MOTZA Y MARIN, VEINTE AÑOS DESPUES

DOS hombres de la 21 compañía de la VI Bandera del Tercio morían hoy hace veinte años en las trincheras de Majadahonda empuñando su ametralladora frente al enemigo. Desde el 4 de enero se había combatido en el sector Majadahonda - Villanueva del Pardillo - Las Rozas. ¿Por qué se singularizan los dos nombres que caían en un lugar donde se eleva actualmente una pequeña piedra con sus nombres y se celebrará en la mañana de hoy un acto conmemorativo? Ion Mota y Vasile Marin habían llegado a España a combatir contra el comunismo con otros cinco voluntarios: George Clime, Alecu Cantacuzeno, el Pope Dimitrescu, Banica Dobre, Nicola Totu. Eran los voluntarios de la Guardia de Hierro, gentes de Dobrogea y Ardeal, de las altas cumbres de los Cárpatos, de las tierras fecundas de Moldavia y Valaquia. Como los alemanes, los italianos, los portugueses, los irlandeses, los hispanoamericanos como tantos otros que combatieron en las trincheras de España en ellos vivía un espíritu de Cruzada.

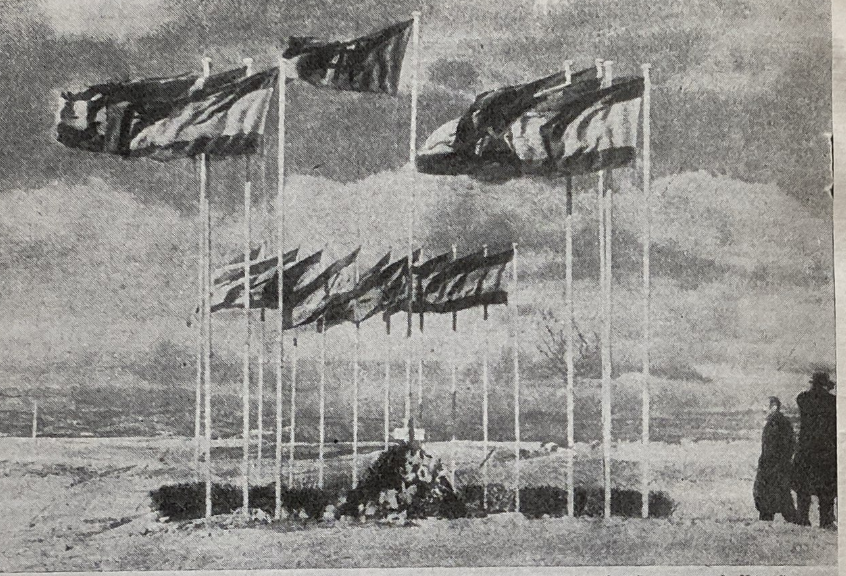
Ion Mota el dacio de Orastie; Vasile Marin, el hombre de la Transilvania, murieron cara al enemigo en nuestra Patria. Los otros cinco voluntarios cayeron más tarde asesinados en su patria. Todos querían que Europa y su patria fuera lo que Mota había escrito: «Y haz, Cornelio, de nuestra patria una tierra hermosa como el sol y poderosa y obediente a Dios.» Veinte años después la vieja y cristiana Rumania está hundida en las tinieblas del bolchevismo, media Europa yace en la esclavitud y la otra media está amenazada. Los muertos tienen razón. Los muertos rumanos Ion Mota y Vasile Marin, caídos en Majadahonda, ofrecieron su sangre para evitar esa tragedia. El mundo no quiso escucharles. ¿Cuántos Mota y Marin harían falta hoy para salvarla de verdad?

Los plazos implacables de la Historia han hecho que las dos décadas de aquella tarde del 13 de enero de 1937 coincidan con episodios y sucesos que están en la memoria de todos. La condena moral del comunismo ha sido unánime: parece que se ha descubierto, al fin, que el bolchevismo no es una doctrina política más, una ideología con la que se pueda dialogar, sino un sistema que practica el genocidio, la deportación, la esclavitud. Parece que se ha descubierto. Pero ahí ha quedado todo. Y ha quedado todo porque quienes podían y debían haber hecho algo más que condenar moralmente sólo saben ser enérgicos contra los generosos movimientos nacionales. Quienes mejor conocen esta paradoja son los propios hombres de la Legión del «Arcángel San Miguel», que bajo la dirección de Corneliu Codreanu entraron en el martirio. Los días de la cárcel de Jilava, las terribles persecuciones de diciembre de 1933, trataron de aniquilar a los patriotas rumanos. Y los autores de aquella orgía de matanzas de los legionarios rumanos fueron honestísimos y pulcrísimos liberales. De esto también sabemos algo los falangistas. Claro que en 1944 los liberales tan enérgicos contra los que amaban desesperadamente a su patria y sabían morir por ella, abrieron el paso al comunismo, y luego, tras colaborar con él y servirle de cantineras, acabaron ejecutados por sus antiguos asociados.

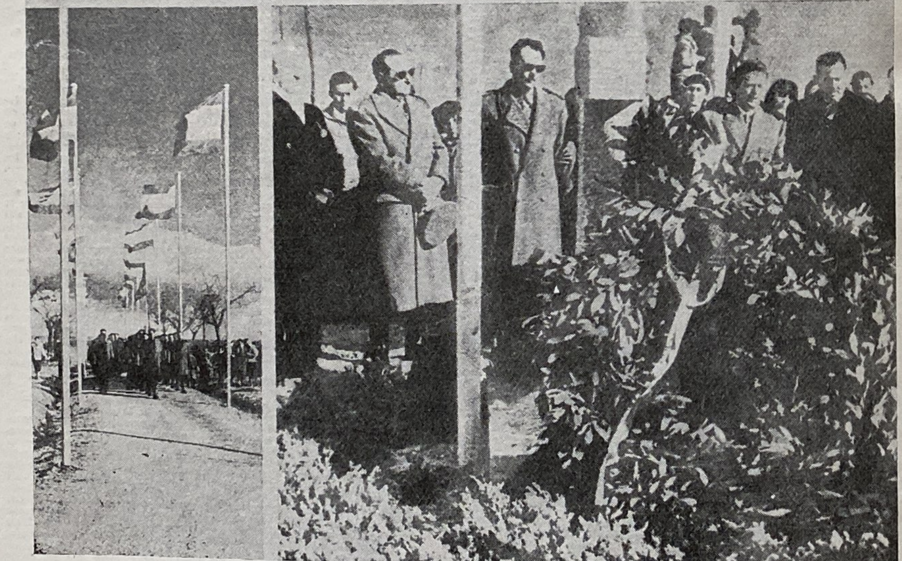
Mota y Marin enlazaron dos épocas: la de 1922, que es el tiempo de los ex combatientes en toda Europa que cierran el paso al bolchevismo: la de los Cuerpos Francos que se baten contra el Ejército rojo en las marcas del Báltico, en Riga, en Narva, contra Bela Kun y en las barricadas de Hamburgo; y la de 1936, que se maduran ideológicamente en el fuego de los combates en España. Obsérvese que en estas fechas, y sólo en estas dos fechas, el avance del comunismo fué detenido y se le obligó a retroceder hasta sus guaridas. Claro que estos hombres, Mota y Marin, como Drieu la Rochelle, Brasillach y tantos otros en Francia; como los combatientes que marcharon sobre Budapest contra los chequistas de Kun y Luckacz; como los combatientes de Hamburgo, de Munich y de Berlín, y aquellos cuyos nombres no se pueden pronunciar hoy—pero pronunciamos en silencio— no eran liberales. Quizá porque no eran liberales arrancaron gigantescas masas al bolchevismo, colocando por primera vez la revolución bajo el signo de lo nacional.

En momentos en que el comunismo aparece como una amenaza mucho más grave y salvaje y se advierten tantas complicidades, es necesario recordar, frente a la pasividad que le está abriendo paso, nombres y hombres que lucharon contra él con su inteligencia y supieron morir para aplastarlo. De ellos, Mota y Marin acudieron desde viejas tierras cristianas de Europa para quedar, como una marca en el camino de las generaciones, en un pequeño rincón de España. Por eso, precisamente por eso, queremos recordar que más que nunca, por lo que pensaban y por lo que lucharon, son dos nombres actuales.

J. L. GOMEZ TELLO

HOMENAJE A ION MOTA Y VASILE MARIN.—En Majadahonda hace veintiún años cayeron al lado de nuestras banderas, dos valientes rumanos, Ion Mota y Vasile Marín. Esas banderas que flamean se izaron de nuevo en Majadahonda, donde con oraciones y palabras se ha rendido homenaje a los dos héroes. El Delegado Nacional de ex Combatientes, Tomás García Rebull, ostentó la representación del Ministro Secretario General del Movimiento. Momentos de los actos.—(Casado.)

1959. *Majadahonda. Reportaj "Arriba".*

XXII ANIVERSARIO DE LA MUERTE DE ION MOTA Y VASILE MARIN

EL VICESECRETARIO GENERAL DEL MOVIMIENTO PRESIDIO EN MAJADAHONDA LOS ACTOS CONMEMORATIVOS

El día 13 de enero de 1937 cayeron en Majadahonda dos rumanos amigos de España que luchaban en nuestro Ejército en calidad de voluntarios y camaradas. Se llamaban Ion Mota y Vasile Marin. En el lugar donde hallaron la muerte se ha levantado una cruz, rodeada por rústica jardinería, y ante ella se conmemora todos los años la fecha de su muerte con un acto emotivo y entrañable.

El dé ayer —XXII aniversario— comenzó con un solemne funeral en la iglesia del pueblo, cuyo pórtico se hallaba adornado con banderas nacionales y rumanas, bajo las cuales formaba una Centuria de la Academia de Mandos «José Antonio». Dentro de la iglesia se había elevado un túmulo cubierto de flores y coronas, con lazos de los colores de ambas naciones.

Presidieron el acto el Vicesecretario General del Movimiento, camarada Alfredo Jiménez Millas, en representación del Ministro Secretario General; el marqués de Prat de Nantouillet, embajador de España, en nombre del Ministro de Asuntos Exteriores; el presidente del Consejo rumano, señor Horia Sima; el presidente de la Comunidad rumana, señor Demestrescu; el ministro de Rumania, señor Dimitrescu; los Delegados Nacionales de Provincias, Fernando Herrero Tejedor; del Servicio Exterior, Sergio Cifuentes, y de Deportes, José Antonio Elola; el general Lombana, representando al Capitán General de la región; don Lúis Nieto Antúnez, por la Diputación Provincial de Madrid; don Joaquín Campos Pareja, por el Ayuntamiento de la capital; don Luis Beneyto, ex cónsul de España en Rumania, y las autoridades locales.

Ante la cruz conmemorativa

Terminado el solemne funeral, los asistentes se trasladaron a las afueras del pueblo, donde se levanta la cruz conmemorativa de la muerte de Ion y Vasile, cuyo lugar se hallaba adornado también con banderas nacionales y rumanas.

Ante ella depositaron las autoridades diversas coronas, enviadas por el Ministerio de Asuntos Exteriores, el Movimiento Nacional, la Comunidad Rumana en España, el Ayuntamiento de Majadahonda, la Academia de Mandos «José Antonio», el Ejército español, el Movimiento Nacional Rumano, etcétera.

Después se entono un responso de rito oriental, que fué seguido con extraordinaria emoción por todos los asistentes, y a continuación hizo uso de la palabra el marqués de Prat de Nantouillet, que hizo historia del apoyo que encontró en el pueblo rumano durante su gestión diplomática en Bucarest y del entusiasmo y servicios prestados al Movimiento Nacional español por aquel grupo de voluntarios rumanos

PALABRAS DEL VICESECRETARIO GENERAL

Cerró los actos el Vicesecretario General del Movimiento con las siguientes palabras:

"Amigos y camaradas rumanos y españoles: La Secretaría General del Movimiento, que vengo a representar en nombre del Ministro Secretario General, a quien obligaciones ineludibles le han impedido asistir a este acto, como era su deseo, se honra y rinde culto a la gratitud viniendo a rezar una sentida oración ante el lugar donde cayeron los heroicos legionarios rumanos Ion Mota y Vasile Marin.

Ion Mota y Vasile Marin supieron caer como verdaderos cruzados de una Europa cristiana. Ya lo decía, con muy bellas frases, Mota en su testamento: "¿No es un gran beneficio espiritual para la vida futura el haber caído en defensa de Cristo?", terminaba.

Y así, de esta forma, ofrecieron al mundo —quisiera o no quisiera comprenderla— una tremenda lección humana al servicio del más abnegado desinterés. Ion Mota y Vasile Marin murieron por ayudarnos a nosotros, codo con codo lucharon a nuestro lado para hacer una España mejor. Ellos sin duda buscaban, con el regalo de su sangre generosa, conseguir un mundo cristiano también mejor.

'Con nada nos sería posible corresponder a su hermoso gesto si no es con el fraternal agradecimiento por su maravilloso sacrificio y con nuestra entrañable solidaridad para con su noble pueblo que sabe sufrir con dignidad y con hombría su lucha contra el comunismo invasor.

¡Que Dios los tenga a su lado y a nosotros nos dirija siempre en la difícil línea de su ejemplaridad!

¡Legionarios Ión Mota y Vasile Marin, caídos por Dios, por Rumania y por España! ¡Presentes!"

Terminada la breve alocución, la Centuria de Mandos cantó el himno del Movimiento rumano, entonándose a continuación el "Cara al Sol" y dando los gritos de rigor el camarada Jiménez Millas,

ABC. DOMINGO 17 DE ENERO DE 1960. EDICIÓN DE LA MAÑANA. PAG

MOTZA Y MARIN

Vengo de Majadahonda y aún me duelen los pies ateridos por la helada y me escuecen los ojos batidos por el cierzo. En la iglesia había un puñado de españoles y otro de rumanos y en el centro un túmulo que recordaba a Motza y Marín.

Después, en torno al monumento—una cruz de piedra erigida en la loma cercana—, hemos rezado y cantado. Las banderas tricolores de Rumania se enlazaban con las banderas bicolores de España. Era un cambio de rojos, amarillos y azules sobre el fondo claro de un cielo invernal. Decían los asiduos que todos los años en este día corre un viento frío sobre la loma y que el frío hace que el acto tenga siempre un aire austero y militar.

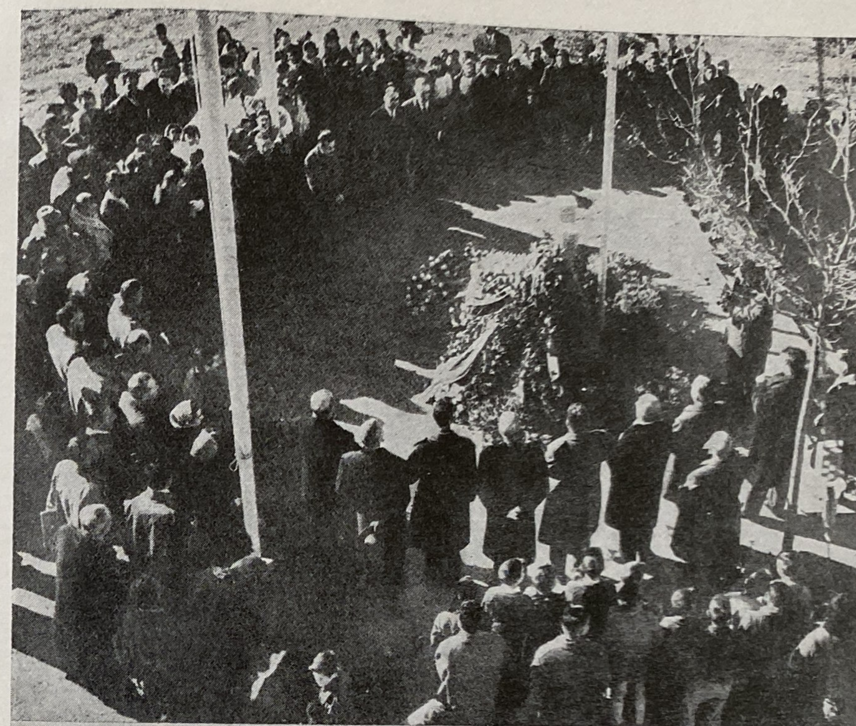
Los cordeles que mantenían en alto los pabellones golpeaban rítmicamente sobre el hierro de las finas columnas y el golpe continuo sonaba a campanillas que anunciaran el entierro de los héroes.

Más arriba aún, sólo y sin abrigo, se izaba un banderín verde enrejado en negro, símbolo del Movimiento legionario, mezcla de cárcel y de esperanza, sufrimiento y sonrisa.

Se pusieron coronas; muchas. Una de ellas iba apretada por las manos de Horia Sima. Le conozco hace tiempo. Pero esta mañana su frente tenía una arruga especial cargada de silencio y amargura: silencio respetuoso por los camaradas muertos, amargura por tanta cobardía occidental.

Pude sustraerme un segundo a la emoción del acto y miré en derredor. Lindaba la escena con Madrid, al Sur, y la sierra empenachada de hielo, hacia el Norte. Soplaba el viento. Se mecían las banderas. Los arbustos, en torno de la cruz, habían tomado un color ceniza y cárdeno. Unos chicos jugaban con blancos e ingenuos proyectiles de nieve. Había una paz inmensa. La paz que circunda a los que mueren con honor.

Trece de enero. ¡Hace ya veinticuatro años! Ellos murieron para que vosotros —niños de España— pudiérais jugar y reír y para que nosotros, los mayores, tengamos la esperanza de combatir, pagando nuestra deuda de sangre, por la libertad de Rumania.—Blas PIÑAR.

HOMENAJE A LA MEMORIA DE MOTZA Y MARIN.—En Majadahonda, a mediodía de ayer, se conmemoró el XXIV aniversario de la heroica muerte de los legionarios rumanos Motza y Marín, caídos en nuestra Cruzada. Arriba, coronas de flores en el sitio donde cayeron. Abajo, la Academia de Mandos «José Antonio», que rindió honores, y un aspecto de la presidencia, en la que figuraban jerarquías militares y del Movimiento. (Fotografías José Pastor).

1960. *Reproducerea reportajului din "Arriba".*

MEMORIA DE MOTA Y MARIN EN MAJADAHONDA.—Hace veintiún años en la tierra de Majadahonda ofrecían sus vidas a favor de España, que era entonces decir a favor de Europa, los legionarios rumanos, camaradas de Cornelio Codreanu, Ion Mota y Vasile Marin. Ayer, en recuerdo de la fecha, los hombres y las Juventudes del Movimiento, junto a representaciones del Ejército, acudieron hasta el sencillo lugar para dejar la ofrenda de unas flores en señal de buena memoria. El Vicesecretario General, Alfredo Jiménez Millas, en el momento de ofrendar una corona, y otros dos aspectos de la conmemoración.—(Fotos Pastor.)

1961. *Reproducerea reportajului din "Arriba".*

Madrid, 14 enero 1962

Este suplemento forma parte de la edición de ARRIBA de hoy, y no puede ser vendido por separado. Las dos secciones: 2 PESETAS

panorama

Suplemento dominical de "Arriba"

EN MEMORIA DE MOTA Y MARIN

Organizados por la Asociación Hispano-rumana de Amigos de Majadahonda, se celebraron ayer diversos actos en memoria de Mota y Marín, los dos heroicos rumanos caídos en nuestra Cruzada contra el comunismo. La ceremonia fue presidida por el Delegado Nacional de Organizaciones, Alberto Fernández Galar, que ostentaba la representación del Ministro Secretario General del Movimiento, y asistieron al acto, junto a diversos representantes de la colonia rumana en Madrid, los generales Villalba, Villegas, Ramírez de Cartagena y el Delegado Nacional de Ex Combatientes, García Rebull. Cuatro momentos de la ceremonia celebrada en ocasión de cumplirse el XXV aniversario de la muerte de los dos gloriosos combatientes. (Reportaje gráfico de Pastor.)

1962. *Reproducerea reportajului din "Arriba".*

MADRID, DOMINGO 14 DE ENERO DE 1962 - EJEMPLAR TRES PESETAS

ABC

DEPOSITO LEGAL - M. 13 - 1958

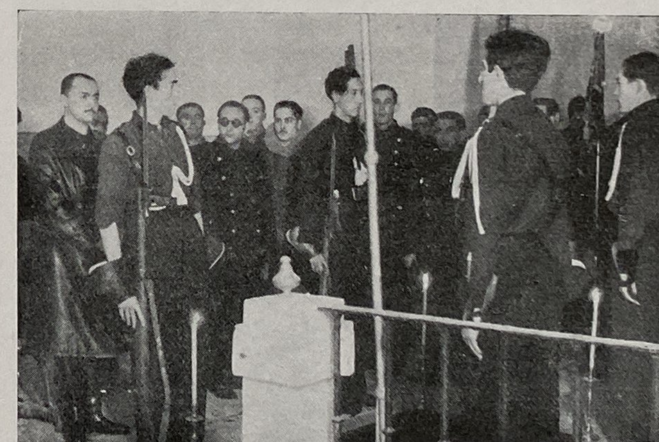

MAJADAHONDA.—Un momento de la ofrenda de flores ante la cruz erigida en las cercanías de Majadahonda, en el lugar en que cayeron los legionarios rumanos Jon Mota y Vasile Marin, de cuya heroica muerte, durante nuestra Guerra de Liberación, se cumplió ayer el XXV aniversario. (Foto Cifra.)

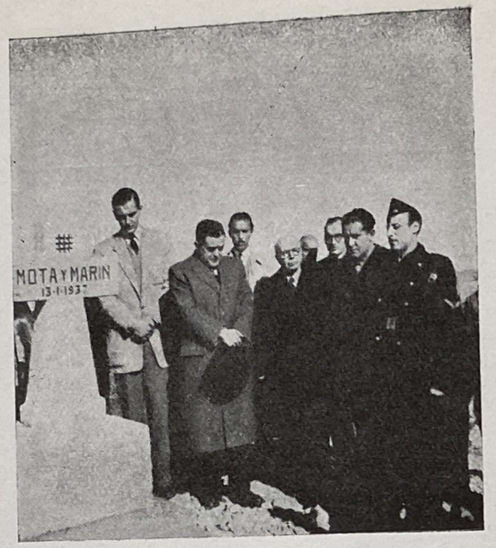
ASPECTE DELA DIVERSE ANIVERSARI
LA MAJADAHONDA
ALE MORTI LUII MOTA SI MARIN
INTRE 1940 SI 1962

1941. *Jur ca nu voi trăda niciodată.*

1941. *Parastașul de trei ani dela moarte.*

1948. *Victor de la Serna şi personalitaţi falangiste la inaugurarea monumentului.*

1948. *Inaugurarea monumentului dela Majadahonda.*

1949. *In drum spre locul jertfei.*

1950. *Slujba la locul marei jertfe.*

1950. 13 *Ianuarie Majadahonda.*

1952. *Generalul Moscardó, puntând sabia adusă de legionarii români, în reculegere la locul jertfei lui Moţa şi Marin.*

1957. *Aspectul bisericii din Majadahonda in timpul slujbei.*

1956. *Majadahonda.* 13 *Ianuarie. Multimea în pelerinaj la Cruce.*

1960. *Reprezentantii armatei spaniole depunand coroane.*

"Odihneşte Doamne pe robii ţai".

Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane.

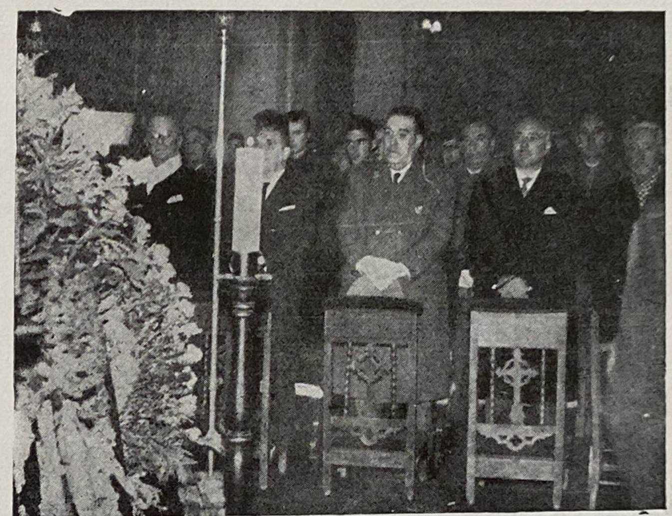
1958. *Reprezentantul Ministerului de Externe depunând coroane. Marqués de Prat de Nantouillet.*

1957. *Comunitatea românilor din Spania comemorând jertfa lui Moța și Marin.*

1960. *Depunerea coroanelor.*

1960. *Slujba în biserica satului Majadahonda.*

MAJADAHONDA DIN PERSPECTIVA UNUI SFERT DE VEAC

LA a XXV-a, aniversare a morţii eroice a lui Moţa şi Marin pe câmpiile de la Majadahonda, perspectiva anilor care s'au scurs nu adaugă nimic la adânca semnificaţie a acestui sacrificiu. Imaginea ce si-a făurit-o poporul român despre acest mareţ fapt de arme, pe când trupurile lor neinsufleţite străbăteau ţara în lung şi în lat, în pioasa reculegere a mulţimilor, n'a suferit nicio alterare cu trecerea timpului. Vorbim, fireşte de impulsurile istorice, politice, morale şi spirituale ce stau la baza acestei expediţii, de actualitatea lor stringentă, şi nu de gradul lor de trăire în conştiinţa oamenilor de astăzi. Viziunea care a călăuzit pe legionarii români în drumul lor spre Spania apare astăzi —celor ce ştiu să tâlcuiască evenimentul— chiar mai vie, mai plină de inţeles şi mai imperativă. Ceeace părea în 1937 o întreprindere eroică a mişcării legionare, isvorîtă din cele mai generoase impulsuri, frumoasă fără indoială, impunând respect chiar adversarilor, dar lipsită de orice interes naţional practic, astăzi nu mai poate fi obiect de controversă. Moţa şi camarazii lui au descrifrat clar destinul poporului român şi al întregei umanităţi. Astăzi lupta lor din Spania a luat proporţii universale, a devenit cheia de lămurire a situaţiei —limită la care a ajuns creştinătatea, intreagă.

Actualitatea şi dinamismul de care se bucură jertfa dela Majadahonda e un privilegiu, un semn de distincţie din partea istoriei şi a lui Dumnezeu. Trebue intr'adevăr să participe la o ordine mai înaltă de existenţă, pentruca fapta lor, cu trecerea timpului, să se urce tot mai sus pe scara valorilor umane. Moţa şi Marin nu "au fost", nu sunt capitole istorice încheiate, ci "sunt", adică continuă să plămădească destinul nostru, nu în sens figurativ, ci ca energii creatore direct impletite cu exigen-

țele momentului. Sacrificiul de la Majadahonda s'a situat în centrul de interes al lumii întregi, indiferent de gradul în care această lume a luat act de existența acestei mari forțe spirituale ce emană din sângele românesc vărsat pe pământul Spaniei.

Expediția legionară din Spania nu poate fi just apreciată dacă o privim ca un simplu fapt de arme: au plecat șapte voluntari români în Spania, au luptat eroic și doi dintre ei au căzut. Pe frontul din răsărit au murit sute de mii de oameni în condiții analoage. Nici personalitatea celor căzuți, fruntași de generație în toate domeniile, nu măsoară exact valoarea acestui sacrificiu. Centrul lui de greutate este în altă parte, în concepția și elanul spiritual cari s'au învestit în această întreprindere. In continuare, vom căuta să explicăm în ce constă valoarea acestui sacrificiu, cari sunt elementele cari îi asigură un loc privilegiat în inima camenilor, dece Majadahonda ni se afirmă cu o vigoare neîntreruptă.

In centrul acestei întreprinderi stă personalitatea lui Ion Moța. In sufletul lui s'a plăsmuit ideea expediției legionare în Spania și tot el a dus-o la îndeplinire cu o hotarîre nesdruncinată. Ințelegând pe Ion Moța, vom înțelege sacrificiul de la Majadahonda în structura lui intimă. Trebue să ne ferim însă de o interpretare greșită. Moța nu poate fi desprins de mișcare în niciunul din actele lui. El a rămas până la capătul vieții lui un mărturisitor al crezului legionar și în comuniune spirituală cu toată lumea legionară. Hotarîrea lui de a participa la răsboiul din Spania nu constitue o particularitate în raport cu țelurile mișcarii. El a întrupat numai spiritul imprimat de Căpitan Legiunii într'o formă superioara neegalată de nimeni altul nici înainte și nici după el.

Moța era un om potolit, cu vorba domoală și așezată. In viața de toate zilele, în contactul cu legionarii, era bun și îndatoritor. Nu ridica tonul, nu căuta să-și dea importanță prin vreun gest deplasat, nu voia să pară mai mult decat este. Dar era un alt om când îndeplinea acte de serviciu pentru Legiune. Atunci vorba lui se înăsprea, ochii îi asvârleau fulgere și din toată ținuta lui vibra spiritul de deciziune.

Ion Moța era o personalitate armonioasă. El nu gândea una și făcea alta. Cuvintele ce le rostea sau scria

își aveau corespondență în realitate. Fapta era concluzia naturală-a gândului care il frământa. Trecerea se făcea fără a da naștere la șovăiri. Orice idealuri ar fi profesat Moța, el s'ar fi dăruit lor cu o rigoare implacabilă. Când a plecat în Spania, el n'a făcut altceva decât să aplice regula interioară a vieții lui, să-și conformeze viața cu doctrina, cu concepția lui naționalistă și creștină. El detesta vorbăria goală, agitația sterila, idealurile sonore, reduse la pure întruchipări mintale sau la o simplă efervescență emotivă. "Să lăsăm cu toții, scrie el depe front, vorbirea cea multă, și mai ales să lăsăm la o parte credința ca ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală, prin parada și lauda stearpă, ori prin hotărâri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverei".

Formația lui politică era naționalistă. El n'avea nevoie să imprumete naționalismul de peste hotare, cum au susținut mai târziu adversarii de rea credință. El purta naționalismul în sângele lui, îl mostenise de acasă, din mediul familiar, din trecutul de luptă al părinților lui pentru desrobirea neamului românesc din Ardeal. Individul nu se plimbă ca un atom solitar în acest univers. El aparține unei colectivități etnice și ca atare nu se poate desprinde de ansamblul de interese, obiective și aspirații specifice neamului său. El nu poate rămânea indiferent la nevoile și durerile națiunii din care face parte. El este supus disciplinei naționale.

După-primul răsboiu mondial, primejdia cea mai mare pentru poporul românesc venea dela răsărit. Când a isbucnit conflictul din Spania între forțele naționaliste și guvernamentalii înfeodați Moscovei, Moța și-a dat seama că în această țară nu se desfășoară un răsboiu civil oarecare. Nu erau două tabere ale aceluiași popor cari se dușmăneau de moarte și luptau pentru cucerirea puterii. Deși localizat la hotarele acestei țări, conflictul armat din Spania avea un caracter internațional. Acolo se înfruntau două lumi, două concepții de viață. O biruință a comunismului în Spania, ar fi avut ca urmare o grabnică comunizare a întregului continent european. In răsboiul din Spania se juca tot atât de mult și soarta poporului nostru.

Transformarea Spaniei într'o gubernie moscovită cons-

tituia o piesă esenţială în planurile comunismului mondial. Moţa văzuse bine. A merge în Spania şi a înfruta inamicul la mii de kilometri distanţă, de patrie era tot aşa de important ca a lupta pentru propia ta ţară. Inamicul era unul şi acelaş, fie că ataca Spania, România sau oricare alt punct depe glob. Intre toate popoarele amenințate de comunism trebue să existe o legătură de solidaritate şi sprijin reciproc. Oficialitatea românească nu se mişca, ba încă privea cu duşmănie la sforțările Generalisimului Franco de a salva Spania de comunism. Legionarii s'ar fi dus cu miile dacă ar fi putut, dar lipsa de mijloace materiale şi alte greutăţi îi împiedecau. Moţa a înţeles însă că mişcarea nu putea să lipsească de la această încleştare epocală, că trebue să fie reprezentată măcar prin câteva elemente de elită, cari să sublinieze prin participarea şi sacrificiul lor ataşamentul poporului român la lupta de apărare a creştinătăţii.

Formaţia lui politica se armoniza şi se completa cu formaţia lui religioasă. Ion Moţa era un creştin în sensul autentic al cuvântului. El dedea intâietate în viaţa omenească spiritului de sacrificiu. El judeca valoarea omului după capacitatea lui de dăruire pentru deapropale, pentru binele obştesc şi pentru Biserică. Iubirea de oameni —credea Moţa— nu trebue să se limiteze la acte caritative mărunte, ci să strabată toată gama sacrificilor până la sacrificiul suprem, dacă este nevoie. In ce priveste linia vieţii creştine, el se călăuzea după invătătura Mântuitorului: "Nimeni nu are mai mare dragoste pentru prieteni decât acela care işi pune viaţa pentru ei. "El era gata oricând să-şi dea viaţa pentru prietenii lui legionari sau pentru mântuirea neamului românesc. Cu atât mai mult se simţea îndatorat să-şi pună viaţa pentru Christos, dacă Biserica creştină ar fi ameninţată de valurile urei şi ale necredinţei: "Caci, iată mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen răsboi împotriva Bisericii întemeiate de Domuiul Nostru Iisus Christos. Niciodată de când a coborât Mântuitorul Nostru printre noi, nu s'a ridicat o parte a omenirii, cu atâta ură şi pornire, pentru a dărâma aşezarea, rânduiala creştina a lumii, ca în zilele noastre. Mor camenii cu zecile de mii, unii pentru a izbuti să dărâme altarele Bisericilor lui Christos, iar altii pentru a la apăra. Comunismul este ca acea fiară roşie din Apocalips, care se ridică pentru a izgoni pe Christos din lume" (Scrisoare depe front).

Ororile săvârşite de comunisti în Spania l'au cutremurat. Bisericile arse, altarele profanate şi preoţii ucişi cu miile. Un creştin nu poate asista nepăsător la această pornire diabolică de distrugere a aşezământului lăsat de Mântuitor. "Se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători?" —se intreaba el îngrozit că s'ar putea găsi vreun suflet de creştin care să nu-i inteleaga sbuciumul sufletesc. In situaţia în care se găsea Spania în 1936, îndemnul creştinesc la non-violenţă nu se mai potrivea cu realitatea, nu mai era aplicabil. Una este a suferi martiriu pentru răspândirea credinţei creştine într'o lume păgână şi într'o altă postură se găseşte creştinul când vede că puterile răului se năpustesc asupra Bisericii şi incearcă să nimicească prin violenţă cuceririle ei de veacuri. In acest caz, nu se mai da o lupta de idei, de convingeri, în care birue intotdeauna, fortele spirituale. Dialogul este înlăturat de forta brutală. A lăsa ca altarele să fie profanate de hoardele asasine nu mai este o atitudine creştină. Aceasta se cheamă mai degrabă laşitate şi trădare a lui Christos.

Sacrificiul lui Moţa şi al tovarăşului său nedespărţit de luptă, Vasile Marin, depăşeşte valoarea istorică a momentului în care s'a săvârşit. Pe lângă 13 Ianuarie 1937, mai există un alt 13 Ianuarie, proectat asupra viitorului. Acesta din urmă avertizează fără încetare întreaga omenire de sumbrele perspective ale zilei de mâine, dacă nu-şi schimbă directia pe care a apucat astăzi. Moţa este şi un crainic al destinului uman.

Avertismentul lui Moţa şi al camarazilor lui de luptă n'a fost ascultat acum un pătrar de veac şi rezultatele indepărtării de adevăr le putem citi pe hartă: în România şi în întreaga Europă răsăriteană flutură steagul lui Antichrist, Ion Moţa se indreaptă acum spre Occident şi îi adresează acelaşi mesaj sfaşietor, scris în tranşea dela Majadahonda cu sângele lui:

"Luaţi aminte! Nu vă lăsaţi inşelaţi de puterile răului! Nu există posibilitate de convieţuire cu fiara roşie. Aţi făcut până acuma nenumărate încercări şi toate s'au

soldat cu mari pierderi pentru voi. Aţi vândut şi pe fraţii voştri din răsărit, sperând ca părăsind acest lest uman mizerabil, veţi putea câstiga bunăvoinţa comuniştilor. Şi acum aţiajuns la marginea prăpastiei, complicitatea cu criminalii sovietici nu v'a adus nicun câştig. Mâine va veni rândul vostru să fiţi masacraţi.

Nu simiţiţi cum comunismul vă subplantează zi de zi existenţa voastră? Nu simţiţi respiraţia grea a Bestiei pe frunţile voastre? Ce mai aşteptaţi? Ce experienţe vreţi să mai faceti? Este timpul să vă reculegeţi şi să ieşiţi plini de curaj în întâmpinarea duşmanului. Cu ajutorul lui Dumnezeu îl veţi birui!

Când veţi simţi jugul pe umerii voştri va fi prea târziu. Atunci nu veţi mai putea face altceva decat să vă plângeţi amarnic soarta, căci nimeni nu mai scapă viu din robia comunismului.

Noi ne-am daruit viaţa ca să vă arătăm calea mântuirii. Voi nu mai aveţi astazi alta alegere decât să ne urmati exemplul nostru, exemplul Spaniei naţionaliste, din 1936, sau să pieriţi în jug şi desonoare. Din această dilemă nu puteti evada".

Grija cea mare a lui Moţa, în ultimele zile ale vieţii lui, se indreaptă tot spre Biserică. Din tranşee, între doua atacuri, se intoarce rugător spre cei rămaşi în viaţă şi le cere să nu lase pradă Antichristului Biserica lui Christos;

"Să nu lăsăm pe urmaşii noştri să piardă binefacerile sufleteşti ale Naşterii Mântuitorului! Să nu le lăsăm o ţără fără Biserică, fără icoane, fără ocrotirea mânii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiilor noştri o viaţa în care vor fi pierdut pe Christos!"

SEMNIFICATIA MAJADAHONDEI

de C. SASSU

SUNT fapte cari depăşesc, desfid şi infirmă toate calculele raţionale, bune numai pentru micile evenimente ale vieţii zilnice. Faptele mari insă, care despică negurile asemeni descărcărilor electrice în noptile apăsătoare de vară, anunţă de multe ori apropierea unor furtuni purificatoare menite să trezească fiinţele din toropeală.

Fără îndoială ca jertfa lui Moţa şi Marin la Majadahonda reprezintă o asemenea faptă. Pe masură ce timpul trece, jertfa lor apare tot mai clară ca un moment de apogeu în lanţul unei glorioase tradiţii şi ca anticipare profetică a unui viitor ce se apropie şi care nu poate fi ascuns de furia potrivnică a forţelor anahronice, pentrucă legile firii nu pot fi schimbate nici de cea mai turbată voinţă reacţionară. Ivirea lumii noi spiritualiste cu finalităţi transcendente nu poate fi oprită de nici o avalanşă materialistă, aşa după cum vârfurile muntilor nu pot fi impiedecate să se inalţe spre ceruri de nici o ceaţă. Oricat de deasă, ea este risipită de primele raze de soare când inălţimile ni se arată în toată măreţia lor tulburătoare.

Majadahonda este o torţă uriasă, aprinsă pe muntele conştiinţei naţionale, spre a lumina calea menirii noastre istorice din adâncurile de legendă ale unui trecut, prin intunerecul de azi, spre zările luminoase de mâine ale eliberării şi transfigurării sufletului colectiv.

In cadrul epopeii eroice pentru eliberarea Madridului din ghiarele furiei anarho-comuniste, jertfa lui Moţa şi Marin a deschis ultima perioadă de calvar pe calea destinului nostru naţional. Aceasta jertfă este insă şi un exemplu concludent care dovedeste că umanitatea nu poate fi facută obiect al unui program teoretic, ci că ea reprezintă un ideal. Nu exista altă posibilitate de apropiere de el

decât printr'o încordare la maximum a energiilor naționale până la propria lor depășire intr'o sinteză atotocuprinzătoare. Umanitatea nu este ceva strein sau contrar natiunii ci dimpotrivă, încoronarea firească a naționalismului generos și deci fecund în impulsuri creatore ca și credinta în mântuire. Umanitatea ca program este o simplă ficțiune, bună pentru a masca intenții inavuabile și exclusivisme partizane; ea reprezintă deci tocmai contrarul de ce vrea să spună numele. In loc să însemne o lărgire, ea este o îngustare a sferei naționale la o mică coterie zisă ideologică, după cum a dovedit și dovedește experiența de fiecare zi.

Sub egida acestor coterii pătimase, cu firme ideologice înșelătoare, epoca de după primul răsboi mondial n'a putut constitui decât o perioadă de marasm, sufocată de propia sa minciună congenitală și de germenele funest al unor mari catastrofe ce se apropiau.

Moartea lui Moța și Marin a fost o splendidă sfidare a acestei lipse de stil creator ce domina viața publică; ea a fost chiar o minune care poate cinsti viața oricărui popor și care nu poate fi micșorată de renegările ulterioare, forțate sau cumpărate.

Moța și mica sa echipă de legionari au plecat în Spania să lupte cu "geniul răului", rezumatul în forme extreme a scăderilor epocii. In modestia lor mândră ei intenționau să facă numai "un gest simbolic". Moartea lor a reprezentat insă una din puținele victorii morale pe care le-a văzut lumea de când regele spartan Leonida a demonstrat la Termopile cu ceata sa restrânsă de aleși că valoarea unui fapt istoric nu depinde nici de număr, nici de succesul vizibil și imediat.

Inmormântarea eroilor dela Majadahonda la Bucuresti —una cum nu se mai pomenise în capitala țării—a arătat că "gestul simbolic" al echipei legionare în Spania a exprimat sufletul întregii națiuni. Infrătirea mulțimii ce umplea străzile de parcurs al cortegiului funerar cu reprezentantii jertfei, a fost spontană și categorică. In pioasă reculegere, aceasta imensă mulțime s'a văzut cuprinsă de o minunată înalțare sufletească la văzul coloanelor nesfârșite de slujitori ai altarului și de membri ai gărzilor de fier, veniți din toate colțurile patriei intregite să aducă prinosul lor de recunostință. Atât de grăi-

toare a fost marea tăcere și cadența solemnă a coloanelor ce pășeau, în frunte cu Căpitanul, în urma rămășitelor pământesti ale lui Moța și Marin, că oficialitatea timpului infeodata politicei de sinucidere natională dirijată din alcovul regal și-a pierdut firea și a intrat în panică.

Pentru cele trei imperialisme, al capitalismului iudaic, al bolsevismului moscovit și al rasismului, aflate în concurență destructivă, afirmarea unui naționalism creator, isvorât dintr'un idealism spiritualist necondiționat, reprezenta un factor de rezistență inopinat intr'un loc consacrat de răscruce istorică, ce trebuia distrus cu orice mijloace. In timp ce cortegiul funebru parcurgea în mijlocul unei reculegeri generale străzile capitalei, sus, pe dealul Patriarhiei, în camera deputaților, călăul de mai târziu, săltând de pe un picior pe altul intr'un acces de furie isterică, își oferea serviciile blestemate prin violența unor invective debitate strident impotriva unei elite morale.

Dupa cum Mihai Viteazul a fost asasinat mișeleste de o ceată de mercenari la Turda, fiindcă geniul său n'a putut fi nici corupt, nici infeodat imperialismului dinastic al unui suveran pe jumătate dement—anulându-se prin aceasta acțiunea de eliberare a popoarelor creștine din Sud-Est—, tot astfel au fost uciși cu perversă sălbăticie Căpitanul impreună cu șefii mișcarii legionare, pentru a se frânge resorturile vitale ale natiunei. Dacă uciderea lui Mihai Viteazul a despărțit din nou și a readus cele trei principate(Tara Romaneasca, Transilvania și Moldova, sub autoritatea Portii, prigoana mișcării legionare a spart valul de apărare al continentului nostru, usurând în mod evident atât agresiunea sovietica din Iunie 1940, cât și capitularea criminală din August 1944. Epigonii călăului din timpul dictaturii carliste, subminând puterea de rezistența a statului și sub Antonescu, își continuă rolul odios și azi în exil ca instrumente de desagregare bine retribuite, în slujba unui imperialism fatal, în stare să compromită chiar și situația internatională a unei puteri gigantice ca Statele Unite ale Americei de Nord.

Ura nedesmințită a acestui imperialism ce egalează pe cel roșu, precum și adversitatea evidentă a celui brun, au confirmat ceea ce a evidențiat jertfa lui Moța și Marin,

anume faptul, că nationalismul este ceva cu totul deosebit de imperialismele agresive. Acestea nu sunt capabile de generozitate, ci rămân prizoniere ale unor pofte egoiste de câştiguri. Ceea ce deosebeste esenţial nationalismul mişcării legionare de toate felurile de imperialisme, este tocmai lipsa ei de agresivitate faţă de alte naţiuni. Imperialismele au contrar sursei spirituale a naţionalismului, o premisa ideologica comună: anticreştinismul şi materialismul. Din această cauză miscarea legionara a fost şi ramâne inca "crucificată". Numele acesta dat de Bănica Dobre emoţionantei sale relatari asupra "gestului simbolic" săvârşit de echipa legionară pe meleagurile insângerate ale Spaniei eroice şi idealiste a fost parca o profeţie pentru soarta ce aştepta mişcarea legionară.

Echipa lui Moţa şi Marin a alergat să lupte în patria de origină a împaratului Traian, fiindca revoluţia sufletească a generaţiei Căpitanului deslănţuită de personalitatea sa exceptională, a polarizat elanurile, dinamizând intr'o măsură nemai intâlnită conştiinta naţiunii pe axa menirii sale istorice, ca pază în avangardă al unui incomparabil tezaur de civilizaţie. Acesta a fost rolul măreţ conferit Daciei de Traian, cel mai mare împarat al Romei antice. Pe traiectoria voinţei sale imperiale s'a mişcat neamul românesc în clipa de verificare istorică, când a intemeiat cele doua state, Moldova şi Muntenia în cadrul contra ofensivei creştine spre răsărit impotriva imperialismului barbar. De aceeaşi poruncă nescrisă a ascultat şi Stefan cel Mare când a apărat hotarul creştinătătii la răscrucea dela gurile Dunării. Tot acelaş ordin a mânat şi echipa lui Moţa în Spania pentru a sări în apărarea valorilor spirituale ameninţate de barbaria materialistă.

Tradiţia aceasta de sacrificiu se confundă organic la Moţa cu ambianţa locului său natal. Orăstia e aşezată la poalele misterioaselor cetăţi care mai străjuesc şi astăzi culmile unei văi apropiate. Intr'una din aceste cetăţi şi-a dat moartea Decebal impreună cu căpeteniile dace, atunci când visul de a face din regatul său un centru de polarizare al regiunii carpato-dunărene, independent de imperiul mediteranean al Romei, a luat un sfârşit tragic. Locul şi casa părintească au fost predestinate să contopească idealismul necondiţionat al strămoşilor traci cu

tradiţia multiseculară de suferinţă a preoţilor ardeleni, oropsiţi pentru credinţa lor de stăpâniri imperialiste străine. Ele au cioplit dârzenia caracteristică a tipului romanesc din bastionul transilvan. Puterea de credinţă a ţăranilor ardeleni care au suferit pentru legea lor cu o statornicie admirată de solul protestant al regelui suedez în timpul răsboiului de 30 de ani, a fost transformată de Ionel Moţa, prin crezul său legionar, în energie activă capabilă de lupte pentru salvarea formei spirituale pluraliste a civilizaţiei europene. Această formă spirituală este un fenomen ce reprezinta gloria nepieritoare a Europei faţă de uniformizările nivelatoare şi sterile ale imperialismelor barbare de peste două mii cinci sute de ani, de când regele Leonida s'a jerfit pentru a feri multiplicitatea Eladei clasice de povara marelui imperiu ahemenit persan. Dacă numele regelui spartan este cinstit ca al unuia din ctitorii vieţii europene dramatic şi creatore, cele ale lui Moţa şi Marin vor fi pomenite între primii martiri pentru lumea spiritualistă de mâine. Ea se aproprie în cadenţa unui ritm istoric de neoprit. In faţa acestuia se vor nărui toate impotrivirile violente ale puterilor reacţionare.

Jertfa dela Majadahonda este deci o floare mică, dar de mare preţ, a plaiurilor noastre atât de atrăgatoare, răsărită din inima şi nutrită din suferinţele mult incercatalui neam românesc pe care acesta a dăruit-o spontan, pe platoul Castiliei, ca prinos de dragoste geniului nemuritor al unui popor nobil, aflat la grea restrişte, precum şi întru preamărirea scânteii divine pogorâtă în omenirea frământată şi obidită spre a o mântui din căderile ei periodice în ghiarele răului.

9

LEGIONARII ROMANI AI GARZII DE FIER IN RASBOIUL SPANIOL DE ELIBERARE NATIONALA

de General Ricardo Villalba Rubio

CÂND a inceput în Spania crâncenul răsboiu între forţele naţionale şi hoardele comuniste, în sufletele şi în minţile creştine ale legionarilor Gărzei de Fier române s'a definit problema —considerată decisivă— de a se apăra ceiace reprezinta în civilizaţie salvarea fundamentelor creştine ale lumei.
Cu profunda convingere că nu puteau rămâne nepăsători când "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos" ei au hotărât să combată comunismul în Spania, deoarece prăbuşinduse crucea pe pământul Spaniei, viitorul civilizaţiei creştine se prăbuşea şi România ar fi avut aceiaşi soartă.
Ion Moţa, promotorul acestei idei, o expune lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul Gărzii de Fier, care şi-o însuşeşte Moţa îşi alege camarazii cari îl vor însoti, Bănică Dobre, Nicolae Totu, Ing. Gheorghe Clime, Principele Alexandru Cantacuzino, preotul Dumitrescu Borşa.
Vasile Marin nu se înumăra printre cei aleşi să lupte în Spania, dar din clipa în care a aflat că se pregătea expediţia a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a se alipi echipei şi a reuşit.
Au părăsit ţara la 24 Noembrie 1936 străbătând Polonia şi Germania şi imbarcându-se la Hamburg pe vaporul, cu pavilion german "Monte Oliva", debarcând la Lisabona pentru a ajunge, la 5 Decembrie 1936 la Salamanca.
Emoţia care i-a dominat tot timpul călătoriei, creştea pe măsură ce se apropiau de Spania. Şi bucuria le-a fost enormă când au păşit pe solul Spaniei, ţinta marei lor năzuinţe.
In Salamanca am primit ordinul de a însoţi expediţia română, fapt ce mi-a adus o mare satisfacţie. Si nu ştiu

cum aş putea exprima admirabila împresie pe care mi-au produs-o toţi. Personalităţii generalului Cantacuzino venerabilă figură cu bogată barbă albă dar şi mai bogată şi strălucită carieră militară, se unea tinereţea celorlalţi reflectând însă prin toată firea lor, intensitatea celor mai alese sentimente. Şi ca şi cum nu ar fi fost destul, era între ei şi un preot, purtător al crucei, indicându-le nu numai calea datoriei ci şi gloria eroismului pe care Dumnezeu o reservă pentru cei aleşi.

După vizitele de rigoare şi după vizitarea mormintelor Salamancei, am pornit spre Soria unde se găsea cartierul general al generalului Moscardó. Nu ştiam încă dacă se anunţase sosirea noastră, dar am găsit toate strazile împodobite cu drapele spaniole şi româneşti, iar mulţimea pe străzi întâmpinându-ne cu manifestaţii de adevărat entusiasm. Momentele cele mai emoţionante le-am trăit sosind la cartierul general, unde generalul Moscardó ne aştepta la intrare, pentru a ne conduce în biroul său.

Inainte de a se începe ceremonialul, părintele Dumitrescu Borşa şi-a imbrăcat vestmintele preoteşti, iar Generalul Cantacuzino, în faţa drapelului românesc, adresânduse generalului Moscardó a pronunţat următoarea cuvântare:

"Toţi camarazii doreau să vină în Spania să lupte sub comanda Dumneavoastră. Ne-am văzut obligaţi să nu acceptăm oferta lor şi le-a fost greu să înţeleagă, ne fiind obicinuiţi cu considerentele de ordin diplomatic ce se opuneau aspiraţiilor lor.

E vorba Domnule General de un gest simbolic.

Aceşti tineri care vă privesc cu atâta admiraţie, doresc să se înroleze în Legiunea Spaniolă ca simplii soldaţi, cu toate că toţi sunt ofiteri de rezervă. Nu vor schimba prin aceasta mersul evenimentelor în Europa, dar sunt convins că vor şti să lupte vitejeşte pentru Cruce şi pentru Spania.

Cu inima plină de aceste sentimente, strig trăiască Generalisimul Franco, Seful suprem, trăiască Generalul Moscardó, trăiască Spania şi salvatorii civilizaţiei noastre."

Cu prilejul acestei emoţionante ceremonii, românii au cântat "Sfântă Tinereţe Legionară" şi "Stefan Vodă",

apoi s'a ascultat imnul Falangei noastre "Cara al Sol".

După vizitarea oraşului, am pornit spre Toledo. Eu eram mândru pentru cele trăite între zidurile asediate ale Alcazarului, mândru de resonanţa în sufletele acelor oameni veniţi de atât de departe, a pământului ţării mele, pe care m'am născut, pe care mi-am făcut cariera militară şi pentru care am luptat. Numai menţiunea numelui de Alcázar provoca o emoţie profundă în inimile românilor: aveau să cunoască să se apropie să simtă spiritul acelor ruine, incă front de luptă şi scenariu al unei măreţii fără seamăn, cum spune un vechiu imn legionar spaniol: "o ispravă fără pereche pentru a oferi cărţii Istoriei gloria unei noui pagini nemuritoare".

Privind rănile Alcazarului a crescut în sufletele lor şi mai mult dorinţa de a lupta împotriva celor ce voiau să înece civilizaţia noastră creştină, în climatul irespirabil al comunismului.

Infârşit am intrat în Toledo, oraşul imperial al lumii.

Totdeauna am gândit că oraşele au şi ele un trup şi un suflet, aşa cum fiinţa umană se compune din materie şi spirit şi fiind aşa, atât în configuraţia fizică cât şi în semnele eterne ale spiritualităţii sale, fiecare oraş prezintă caracteristici proprii.

Toledo, giuvaer al istoriei mărețe a neamului nostru, păstrează în propriul său caracteristic, tipicul spaniol cel mai autentic, fiind eternul moştenitor istoric al valorilor spirituale, aşa cum a dovedit-o epopeia glorioasă a Alcazarului său.

In timpul vizitei urmăream pe feţele românilor adâncimea sentimentelor pe care le trăiau; pereţii sfredeliţi de schije şi gloanţe; zidurile prăbuşite; ferestrele de nerecunoscut ca atare —prin care intraseră liberatorii— le cântau o epopeie mută inflăcărându-le inimele şi dând aripi dorinţei lor de luptă.

Priveau, întrebau, se emoţionau, voiau să cunoască în cele mai amănunţite detalii, ca şi cum contactul cu mesajul Caudiliului nostru Franco şi pipăitul acelor resturi de granade improvizate cu piroane smulse din marea poartă fărâmată—, le comunicau o nouă taină, ca şi cum eroismul ce fusese risipit acolo, le putea pătrunde în vine, mărind şi mai mult spiritul lor de luptă.

A două zi, am asistat impreună în Sfânta Catedrală

Primată a Spaniei la o slujbă pentru cei căzuţi pe câmpul de luptă sau cei asasinaţi de hoardele roşii. Si cu toată oboseala acelor zile, toţi şi în special Moţa, întăriţi de credinţa lor, erau plini de entuziasm şi voioşi.

In Talavera de la Reina, ne-am despărţit dar am continuat să mă interesez despre ei. Pe lângă admiraţia ce simţeam faţă de nişte străini viteji veniţi să-şi rişte vieţile pentru o cauză dreaptă, se adăuga afecţiunea sinceră ce le purtam după ce îi cunoscusem mai bine în zilele în care avusesem cinstea să îi însoţesc.

La Talavera de la Reina unde se găsea Centrul de Recrutare au fost primiţi de seful Legiunei, pe atunci locotenent-colonel Juan Yagüe. Cu autorizaţia Caudiliului Franco, au intrat în Legiunea (spaniolă) fiind incadraţi în Compania 21 din Bandera 6.

Momentul despărtirei, a fost deosebit de mişcător: ochiul Generalului Cantacuzino om aspru şi încercat, lăcrimase în momentul îmbrăţişerii când, pentru ultima dată le recomanda să-şi facă datoria de creştini, de Legionari ai Gărzei de Fier şi de ostaşi sub drapelul Spaniei cântat cu atâta dragoste.

Ion Moţa, frumos exemplar daco-român, s'a născut la 5 Julie 1902 la Orăştie, în Transilvania, într'o regiune privită ca leagănul istoriei româneşti şi nu departe de Sarmisegetuza, Numancia centro-europeană a lui Decebal.

Tatăl şi bunicul său au fost luptători dârzi pentru drepturile românilor Transilvăneni, iar el deşi foarte tânăr în timpul primului răsboiu mondial, cunoscuse şi suferise nenorocirile şi mizeriile refugiului. Mai tarziu, în timpul studiilor de Drept se impune ca dirigent al studenţilor patrioţi şi anticomunişti. Când mai târziu, Corneliu Zelea Codreanu creiază "Legiunea Arhanghelului Mihail" numită şi "Garda de Fier", el devine unul din principalii ei şefi, atrăgând după el o mare parte a tineretului român. A fost privit ca şef de generaţie.

Cunoscând toate aceste antecedente nu este de mirare că răsboiul nostru de eliberare l'a impresionat atât de mult încât l'a convertit în organizatorul expediţiei legionare.

Vasile Marin, născut la 29 Ianuarie 1904 la Bucureşti, era doctor în Drept, teza sa de doctorat "Fascismul" rămânând cea mai bună lucrare asupra doctrinei lui Mus-

solini. Deşi aparţinuse Partidului Naţional Tărănesc în care îşi deschisese o strălucită carieră, revoltat de corupţia dominantă, l'a părăsit pentru a urma drumul plin de sacrificii al Gărzei de Fier şi în scurt timp a devenit unul din cei mai apreciaţi şefi ai ei.

Amiciţia dintre Moţa şi Marin a crescut făcându-i prieteni inseparabili, până în ceasul morţii, acelaş pentru amândoi. Odată intraţi în Legiunea Streină spaniolă printr'o scrisoare adresată celor rămaşi în România Marin spunea:

"Nu am făcut acest gest din disperare sau aventură ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generaţiei noastre. Am facut-o cu aceaş dragoste ca şi cum ar fi fost vorba de Patria mea."

In satul Bohadilla del Monte au luat contact cu frontul: fiind ofiţeri de rezervă ai armatei române, instrucţia lor militară a putut fi extrem de rapidă.

La 3 Ianuarie 1937 Ion Moţa scria in "Libertatea" următoarele:

"Să lăsăm cu toţii la o parte vorbirea cea multă, şi mai ales să lăsăm la o parte credinţa că ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală prin paradă şi laudă stearpă, ori prin hotărîri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverei.

Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile şi lăcomiile noastre, să ne înălţăm la creastă îmbracaţi în tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat şi astfel înarmaţi sufleteşte, să aşteptăm poruncile, pentru a razbi, gata de sângerare şi de moarte, prin negurile de întuneric şi de pierzare care învălue tot mai mult neamul nostru.

Căci Dumnezeu nu poartă cu carul biruinţei decât pe viteji, pe cei care se stiu pierde pentru a-şi răscumpăra neamul şi sufletul."

Bandera 6-a, din care făceau parte Moţa, Marin şi preotul Dimitrescu Borşa, primi ordinul să ocupe primele linii de luptă pe frontul Majadahonda. Acolo au săpat tranşee, au făcut gărzi, au suferit sete, oboseală, frigul şi asprimea răsboiului, mulţumind lui Dumnezeu pentru sublimul destin ce le rezervase.

In după amiaza lui 13 Ianuarie 1937, se inteteşte atacul duşman. Focul neîntrerupt al artileriei inamicului

lasă o perdea de fum între combatanți, la adăpostul căreia înaintează infanteria inamică. Deodată, sfâșiind perdeaua de fum, apar tancurile de luptă, înaintând sigur, sfărâmând cu masa lor de fier tot ce sta în calea înaintării lor tragice către tranșeele naționale.

Fiecare la postul său în tranșeele avansate așteaptă gata pentru ce va hotarî cerul, când vocea lui Moța răsună ca o trâmbiță profetică pronunțând ultimile lui cuvinte: "Dacă ne înconjoară, nimeni să nu se predea; nu vor fi prisonieri. Vom muri împreună!"

"Vom muri împreună!" Ce voce misterioasă îi revelase viziunea? In acel moment explozia unui proectil dușman seceră viețile lui Mota și Marin.

Alți doi soldați îi înlocuesc în tranșee.

Și astfel simplu —ce glorioasă este simplitatea eroismului— au murit doi oameni extraordinari. Nu mai sunt decât două trupuri cu fața spre cer două uniforme sfârtecate și prăfuite în fundul unei tranșee. Două suflete mari și frumoase urcă în innălțimi, ating ultima rațiune de a fi, în timp ce jos, într'o poziție din linia întâia, oamenii se luptă încă. Ei au împlinit tot ceace își propuseseră.

Pe tunica însângerată a lui Moța atârna ceasul lui cu cristalul spart: este cinci fără un sfert. Iar sub tunică ca o armură în acelaș timp fragilă și supraumană, tricolorul românesc, roșu, galben și albastru, adăugând aurului și sângelui propriului nostru drapel, albastrul, infinitul albastru al cerului care i-a chemat.

Morți, Ion Moța și Vasile Marin păstrează o seninătate majestuoasă.

Toledo, orașul pe care atâta îl admiraseră în viață, le-a primit cadavrele cu tăcerea patetică a unei mame îndurerate. Dacă este adevărat că suprema mărturie a dragostei este dăruirea propriei vieți pentru ceiace se iubește, sângele acestor legionari români, vărsat pe pamântul Majadahondei, își cerea, pe dreptate locul între copii martiri ai Patriei.

Când trupurile lor îmbălsămate au sosit la Irun, în drum spre România, orașul le-a dat onorurile ce li se cuveneau. Frumoaselor cuvinte pronunțate de colonelul spaniol comandant de frontieră, șeful expediției române, acel ostaș a cărui barbă albă ne amintește de soldații

altor epoci de neuitat, generalul Cantacuzino, răspunde: "Domule Colonel, e cazul să ne întrebăm este aceasta o înmormântare sau o paradă națională. Intreaga populație a orașului martir Irun a urmat cortegiul glorioșilor noștrii căzuți și acuma sunt aici prezenți pentru ultimul salut.

Există un sentiment de mândrie în această manifestație de frățietate hispano-română, de frățietate între cei căzuți și cei care traesc. Spanioli, oameni creștini ai bătrânei și grandioasei Spanii, voi ați transformat inmormântarea fiilor noștrii dragi intr'o solemnă paradă. Armată, popor, oameni, femei, copii, bogați, săraci toți uniți cu noi nu plângem morții noștrii glorioși, doar îi onorăm. Corpurile lor vr duce cu ele în Rmânia salutul Spaniei sângerânde, al Spaniei care rămâne la postul de onoare."

In dimineața în care trenul mortuar intra pe teritoriul român, în gara de frontieră Grigore Ghica Vodă aștepta Corneliu Zelea Codreanu cu întreg Statul Major al Legiunii și familiile lui Moța și Marin.

Coborînd din tren generalul Cantacuzino se prezintă înaintea lui Codreanu și îi dă raportul: "Căpitane, îți aduc grupul expediționar din Spania. Doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși! Trăiască Legiunea!"

Să trăim aproape de poporul român, cu privirea spre Dumnezeu și spre Patrie, dar cu arma în mână, gata în orice clipă pentru a ne face datoria de patrioți și de creștini și în acest fel vom fi credincioși consignei pronunțate de Caudillo Franco în fața Cortesurilor Spaniole: "Ne-am consacrat viețile pentru a servi cât mai bine pe Dumnezeu și Patria și în serviciul acestora o vom termina!

ISUS IN DACIA

CÂND ai venit Isuse'ntâi la mine
In ţara mea cu nopti de Sânziene
Te-am fost primit cu datine creştine,
Cu grâu în mâini şi cu aiasmă'n gene...

Cu pluguşorul lacrimilor sfinte
In clopotul colindelor sunând,
Că eu aram cu el de mai'nainte
Pe strămoşescul inimei pământ.

Te-am fost primit cu doina la priveghi...
Te-am fost primit cu turma de mioare,
In cântecele deniei străvechi
Pe Tine Mielul Sfintei Maici Fecioare

Cu steaua lui Zalmoxe în privire,
Cu freamătul oştirilor de geţi
Care-mi preschimbă moartea'n nemurire
Când holda'ndreaptă către cer săgeţi.

Când ai ajuns Isuse Tu la mine
In Dacia unde cei morţi sunt vii
Te-am fost primit cu datine creştine,
Cu ramuri la Rusalii şi Florii...

Cu Dunărea care Te cântă'n psalţi
Când norii sorb din ea cuminecare
Şi-o duc în geana munţilor înalţi.
Eu Te-am primit cu roua pe ogoare...

Cu roua sfânt bădicului Troian
Că-i viu în bob de cuminecătură
Când norii plâng şi dintre bolovani
Iţi creşte trupu'n spic pe arătură.

ION ŢOLESCU

D E C E ?

de Grigore MANOILESCU

* * *

LA 13 Ianuarie 1937, la ceasurile cinci fără un sfert după amiază, la Majadahonda, pe o buză de deal pleşuvă şi tristă de pe care se întrevede în zare Madridul, au căzut sfârtecaţi de acelaşi obuz doi români: Ionel Moţa şi Vasile Marin.

Doi soldaţi din milionul de morţi ai războiului civil spaniol. Doi voluntari străini, din miile care au luptat cu îndârjire şi au căzut luptând alături de Spania naţională. Doi din acele mii de a căror nume azi nimeni nu-şi mai aduce-aminte.

De ce atunci oare, în loc să le ingroape trupurile pe loc într'un colţ de cimitir, armata şi guvernul spaniol au înlesnit trimiterea lor în România?

De ce, în vălmăşagul unui razboiu crâncen în care moartea era un fapt înfiorător de banal, armata spaniolă şi mişcările naţionaliste dau celor doi soldaţi căzuţi, onoruri vrednice de generali?

La Toledo, în clipa plecării spre ţară, o companie de onoare cu muzica în frunte defilează prin faţa celor două sicrie. Vorbeşte guvernatorul provinciei.

In ruinele oraşului Irun, în clipa când trupurile lui Moţa i Marin părăseau pământul spaniol care le supsese sângele, din nou paradă militară şi defilare a mişcărilor naţionaliste. Vorbeşte guvernatorul militar al regiunei.

* * *

De ce, la trecerea pe pământul ei, a celor doi români căzuţi în Spania, Germania, care pierdea zilnic zeci de luptători în războiul spaniol, le-a dat onoruri militare care depăşiau cu mult pe cele cu care-şi cinstea pe ai săi

La frontieră, companie de onoare cu drapel. Ofiţerul german care o comanda, dă raportul generalului Cantacuzino ca unui superior direct. La Berlin, dau onorul trei batalioane: unul din garda personală a Sefului Statului, unul din aviaţie şi unul din infanterie. Sunt de faţă mulţime de personalităţi germane şi ambasadorii Italiei şi Spaniei. Hitler, Goering şi zeci de organizaţii depun coroane.

* * *

Pe de altă parte în ţara lor, în România, Moţa şi Marin nu erau cei dintâi legionari care îşi dădeau viaţa pentru un ideal. Mulţi camarazi de-ai lor căzuseră înainte de 13 Ianuarie 1937; mii alţii i-au urmat şi îi urmează încă de la Niţă Constantin şi până la Puiu Traian şirul lor e neîntrerupt.

De ce oare poporul român s'a cutremurat ca niciolată la vestea morţii celor doi?

De ce trenul care-i aducea la Bucureşti a fost nevoit să se mişte în pasul carului cu boi, oprindu-se la fiecare gară, pentruca mii şi mii de oameni să se poată închina în faţa celor două sicrie?

La Cluj, în prezenţa unei mulţimi imense şi a întregei Universităţi, cei doi episcopi —ortodox şi unit, Colan şi Hossu— s'au rugat alături, în piaţa din faţa gării, pentru odihna sufletelor adormiţilor robi ai lui Dumnezeu, Ion şi Vasile. De la ciobanii Haţegului şi până la înţelepţii neamului, s'ar putea spune că nimeni n'a lipsit în lungul drumului de biruinţă a lui Moţa şi Marin deacurmezişul Ţarii! Cinci zile a întârziat trenul dela graniţă până la Bucureşti.

Tot Bucureştiul s'a perindat pe rând în faţa catafalcului dela biserica Sfântu Ilie Gorgani, venind să-şi plece frunţile chiar şi acei cari fuseseră duşmani Legiunii până ieri, şi din care mulţi erau meniţi să-i fie mâine iarăşi duşmani.

De ce în ziua înmormântării şase mitropoliţi şi episcopi şi mai bine de o mie de preoţi, veniţi din toate colţurile ţării, au mers în fruntea cortegiului de peste o sută de mii de oameni? Afară de aceştia, un observator spaniol evaluează la jumătate de milion numărul acelora înşiraţi în lungul drumului!

Şi să nu uităm că toate acestea se petreceau subt un rege şi un guvern încleştat în luptă crâncenă cu Legiunea. Dar, în ceasul acela mare, până şi regele Carol cel plin de păcate şi-a muiat inima, încercând chiar o împăcare cu Legiunea. Nimeni n'a îndrăznit să tulbure cu măsuri poliţieneşti reculegerea Ţării. De ce?

* * *

Dacă pentru cele petrecute în ceasul morţii celor doi se pot găsi astăzi unele explicaţii, cel puţin parţiale, e mult mai greu de răspuns la un alt lung şir de întrebări, legate de continuitatea amintirei lor, de realitatea prezenţei lor neîntrerupte, aşi îndrăzni să spun de acţiunea lor după moarte.

De ce grupul cel mai dârz de luptători ai Legiunii, "Corpul Moţa Marin" —din care aproape nu mai sunt azi supravieţuitori!— şi-a luat numele dela ei?

De ce astăzi, la un sfert de veac de la moarte — lung sfert de veac plin de sguduitoare întâmplări în lumea întreagă şi mai ales pentru neamul românesc-Moţa şi Marin răspund tot mai puternic: "Prezent!"?

Cum de n'au fost daţi uitării?

Cum de se poate vorbi astăzi cu atâta temei de "spiritul de la Majadahonda" încât, pentru cultivarea lui s'a putut întemeia o asociaţie hispano-română: "Los Amigos de Majadahonda"?

Ce tainic înţeles, ce simbol de viaţă dătător cuprinde moartea lui Moţa şi Marin, ca să explice toate acestea?

De ce? Pentru ce? Cum?

* * *

Nu vom putea afla răspuns mulţumitor la toate aceste întrebări numai analizand situaţia politică şi spirituală a României şi a Europei în 1937. Şi mai puţin vom putea răspunde ultimei serii de întrebări, cercetând starea de spirit a Europei de azi. Explicaţia principală trebue căutată dincolo de cadrul rece al faptelor şi împrejurărilor istorice, întru cele de sus.

Deşi a fost poate cel mai de preţ exemplar al primei generaţii ajunsă la maturitate în România Mare, deşi a

fost un luptător avântat cu condeiul şi cu arma în cadrul ei, Ionel Moţa n'a aparţinut numai acestei generaţii, n'a aparţinut numai României Cu toate gândurile, cu tot sufletul, prin toată viaţa lui, confirmată deplin prin moarte, Moţa a aparţinut întregii Europe naţionaliste dintre cele două războaie. Mai mult decât atât, depăşind generaţia lui, depăşind graniţele ţării lui şi depăşind timpul în care trăia, Moţa a fost un premergător al vremurilor ce aveau să vină, aproape un profet al prefacerilor cari abia acum încep a lua fiinţă în lumea întreagă.

Moartea lui în trup nu a avut desigur mai mare importanţă decât acea a altor mii şi mii de tineri morţi cu sufletul avântat spre un ideal, oricare va fi fost el, în ultima jumătate de veac. Dar ea a avut norocul să capete din cel dintâi ceas strălucire de simbol. An cu an înţelesul ei creşte, apropiindu-se tot mai mult de puterea unui mit.

Naşterea simbolurilor şi a mitului nu ţine seama de ghiaţa gândirei cartesiene. Ea e supusă altor legi şi altele sunt drumurile creşterei ei. Necontrolabila apariţie şi desvoltare a simbolurilor face ca Franţa să-şi aducă azi aminte de Charles Peguy mai mult decât de oricare altul din soldaţii căzuţi în cel dintâi războiu mondial. Necontestabilul caracter de simbol al vieţii şi morţii lui José Antonio Primo de Rivera, face ca el să fie cinstit astăzi mai presus decât oricare altul din sutele de mii de morţi "pentru Dumnezeu şi pentru Spania".

Şi unul şi altul au fost premergători. Şi unul şi altul au adus o solie necunoscută vremii lor. Şi unul şi altul au fost *altfel* decât contemporanii lor.

Altfel au fost şi cei doi căzuţi la Majadahonda.

"Noi am fost oameni. Ei au fost mai presus de om.", scrie camaradul lor de luptă Neculai Totu, povestind drumul spre Majadahonda.

"In tot cursul acestui drum, care avea să fie al calvarului, nu ştiu de ce, mai mult ca niciodată, privirile mele îl căutau pe Moţa, îl sorbeam.

Se transfigurase. Părea mai înalt şi o linişte sufletească mai presus de fire i se zugrăvise pe faţă. Aşa trebue să fi fost şi aureola sfinţilor. Nu mai avea nimic din înfăţişarea soldatului viteaz şi aprig de până atunci, ci figura luase acum o înfăţişare de o bunătate îngerească.

Mergea astfel purificat, ca un copil nevinovat şi blând, spre marea jertfă, conştient de sacrificiul pentru Credinţă şi Patrie. Părul lui cârlionţat şi mătăsos, faţa lui fină şi blândă îi da o întruchipare de sfânt."

In ceasul morţii unui sfânt, mulţimea află pe nevăzute şi tainice căi marea veste. Instinctul întâmplărilor celor mai presus de fire o face să simtă sfinţenia şi s'o cinstească, cu mult înainte ca Biserica să-şi fi spus cuvântul.

Tot astfel, în ceasul morţii lui Moţa şi Marin, mulţi din cei din jur au simţit că ceva mare se petrecuse. "Sufletele lui Moţa şi Marin plutesc printre noi. Ei imi şoptesc să nu dau acestei înmormântări un caracter de jale, ci unul de sărbătoare...", spune generarul Cantacuzino în cuvântarea de la Toledo.

Nu jalea morţii stăpânea clipa jertfei de la Majadahonda, ci măreţia unei naşteri. Naşterea unui simbol, a unui mit care nici astăzi —când în Bolivia sau in Katanga luptători naţionalişti invoacă pe Moţa şi Marin n'a ajuns încă să dea măsura puterilor lui.

* * *

Nu numai oamenii Moţa şi Marin sunt cei ce se cuvine să fie pomeniţi şi cinstiţi, ci mai ales starea de spirit pe care a dovedit-o jertfa lor conştientă şi dorită, pentru un ideal naţional şi creştin. "Ei au ieşit în calea morţii...", spune Alecu Cantacuzino, tovarăşul lor de luptă.

Erau tineri, deştepţi, frumoşi, culţi, soţi fericiti. Un viitor strălucit le stătea înainte. Gustaseră din beţia puterii şi popularităţii. N'ar fi avut a face decât un semn ca să li se deschidă larg calea onorurilor politice. Dar au ales calea onoarei. Calea morţii. Aduceau o solie şi ea trebuia pecetluită cu sânge.

Care a fost solia lui Ionel Moţa? Care a fost mesajul spiritual vrednic să justifice şi astăzi lupta pentru păstrarea şi difuzarea "spiritului de la Majadahonda"? Ce e nou în mesajul lor?

In primul rând încrederea totală în nemărginita putere a jertfei. A jertfei conştiente şi dorite, împlinită cu voie bună, pentru un ideal generos. Oridecâteori s'au repetat faimoasele cuvinte ale lui Moţa, nu e niciodată prea mult: "Când vei spune cumpliţilor tăi duşmani; Nu-mi pasă

dacă mă veţi sdrobi şi nu-mi pasă dacă voiu vedea sau nu ziua biruinţii, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbuşirea voastră", şi când porneşti şi te menţii până la capăt cu această hotărâre senină, nu încape nici o îndoială că porţi în tine o forţă pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

"*Spiritul de jertfă este esenţialul!*

"Avem cu toţii la dispoziţie cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile şi mitralierele; *este propia noastră cenuşe.* Nici o putere din lume nu va putea evita prăbuşirea atunci când se menţine pe cenuşa unor luptători viteji, căzuţi pentru Dreptate şi Dumnezeu."

Idealul pentru care Moţa şi Marin au înţeles să se jertfească bucuros, a fost un ideal creştin şi naţionalist. Un ideal de înfrăţire creştină cuprinzând cel puţin pe toţi creştinii adevăraţi şi un ideal naţionalist care preţuieşte tot atât de mult existenţa celorlalte naţiuni ea şi acea a propriului neam.

Idealul integrării spirituale a naţiunilor, depăşind fiinţa naţională a fiecăreia fără a o nega şi fără a o socoti o noţiune perimată. Dimpotrivă întărind calităţile specifice ale fiecărei naţiuni şi evidenţiind creaţiile ei, pentru ale aduce în dar patrimoniului comum al întregii omeniri.

Mai mult şi mai presus de aceasta, ei mărturiseau duhul unităţii esenţiale —nu acel al unirei tehnice!— a tuturor adevăraţilor creştini depăşind, fără a le nega, tradiţiile specifice a fiecărei Biserici cu caractere proprii. Dimpotrivă, întărind tot ce-i bun, curat şi adevărat în fiecare formă particulară a credinţei, spre a o aduce ca un dar de mare preţ Bisericei lui Hristos, una, sfântă, universală şi apostolică.

* * *

In teza lui de doctorat în drept din Franţa, ca şi în articole de revistă, Moţa s'a ridicat cu tărie împotriva falselor forme de integrare a naţiunilor, reprezentate pe atunci de "Societatea Naţiunilor", moartă fără glorie în ajunul celui de-aldoilea războiu mondial, aşa cum astăzi

moştenitoarea ei este pe cale să moară cu ruşine în Katanga, în Guinea şi pretutindeni.

Orice încercare de integrare a naţiunilor făcută cu scopul ascuns de a duce la distrugerea lor, la destrămarea spiritului naţional, e dela început menită pieirii. Pentru Ionel Moţa, pentru Corneliu Codreanu —caşi pentru noi acei ce ne socotim credincioşi gândirii lor— naţiunile sunt creaţii ale lui Dumnezeu, puse în slujba lumii întregi, întru slava lui.

O naţiune nu este mare în faţa lui Dumnezeu şi a Istoriei prin ceeace a fost sau este în stare să cucerească din pământul şi din bunurile materiale ale altor naţiuni, ci prin ceeace e vrednică să ofere, să dăruiască celorlalte naţiuni în domeniul gândirei al ştiinţei, al artei şi mai ales în acel al credinţii.

Grecia antică nu a fost şi nu este încă şi astăzi mare în istoria lumii prin cuceriri teritoriale, ci prin gândirea filosofilor ei, prin creaţiile ei de artă şi prin spiritul legislatorilor ei, la care se adapă şi astăzi, după trei milenii, omenirea. Aşa cum lumina stelelor moarte —pe care le-a cântat Eminescu— ajunge la noi atunci când de mult li s'a stins izvorul, darurile făcute omenirii de Grecia antică au continuat să fecundeze civilizaţia altor popoare, chiar şi atunci când de veacuri Atena era doar un biet sătuleţ de plugari.

* * *

Care e spiritul de care omenirea are nevoie astăzi? E "duhul marilor rupturi" de care vorbea Moţa. Gânditorii de astăzi trebuie să aibă curajul să afirme cu tărie că nimic temeinic nu se poate clădi împotriva naţiunilor, ci numai pornind dela ele; că nimic temeinic nu se poate construi pe materialism şi egoism, fie el şi egoism naţional sau rassial; că nimic temeinic nu se poate crea fără Dumnezeu, şi cu atat mai puţin împotriva lui Dumnezeu. "De n'ar zidi Dumnezeu casa, zădarnic se străduiesc zidarii!", spune psalmistul.

Ne găsim astăzi în ajunul şi poate chiar în mijlocul unor atât de radicale prefaceri a structurii spirituale —şi politice!— a lumii, încât e probabil că toate frământările şi suferintele ultimilor cincizeci de ani vor apare

peste alte cincizeci de ani ca neînsemnate întâmplări, normale şi necesare, ca durerile naşterii unei noi civilizaţii, a unor noi structuri spirituale, bazate pe întrecerea creatoare între naţiuni, pe dăruire şi nu pe răpire.

Nenumărate sunt astăzi tendinţele şi chiar încercările de integrare supranaţională în lume. Cele mai multe însă se îndreaptă, pe căi greşite, spre ţeluri mărunte. Uniunile europene, de şase, de zece sau de câte ţări vor fi fiind, au început —simbolic!— printr'un trust al cărbunelui şi oţelului şi continuă cu târguieli de oameni de afaceri. Sunt doar încercări de coalizare a egoismelor, de întovărăşirea unor naţiuni pentru a lupta economic împotriva altora, de promovarea intereselor unor grupe financiare în luptă cu altele. Discursurile generoase, sforăitoare sunt numeroase, dar nimeni nu e câtuşi de puţin dispus să renunţe la o cât de mică parte din drepturile şi din bunurile sale, pentru a ajuta pe altul. Se vorbeşte mult de "Ajutorarea naţiunilor mai puţin desvoltate", dar când se trece la practică ne aflăm în faţa concurenţii politice şi economice dintre marile puteri, care caută să cumpere cu un blid de linte libertatea celor mici şi săraci. Nici urmă de "spirit de sacrificiu"!

* * *

In lumea aceasta tulbure, stăpânită de materialism şi de egoism, în care doar ca "un omagiu pe care viciul il aduce virtuţii" interesele cele mai neruşinate caută să îmbrace haina generozităţii, străbate totuşi o rază de lumină, se întrezăreşte o nădejde.

"In drum mi se desfac prăpăstii
Şi'n negură se'mbracă zarea.
Eu în genunchi spre Tine caut:
Stăpâne! Orânduie-mi cărarea!"

O intreagă lume începe azi aşi aduce-aminte că Hristos este "calea, adevărul şi viaţă". Ca El e cărarea pe care o căuta Goga.

Ca întotdeauna în clipele hotărâtoare a ultimilor două mii de ani, la răscrucea de azi a vremurilor, Creştinismul a fost cel dintâi care a reuşit să dea un înţeles spiritual,

o direcţie transcendentală tendinţelor de integrare care frământă azi omenirea. Pe calea unirii creştinilor s'a străbătut un drum mai lung în vremea noastră, şi mai ales în cei din urmă trei ani, decât într'o mie.

Şi în ce priveşte acest eveniment maxim al epocei, Ionel Moţa a fost un precursor şi poate fi un simbol. Fiu, nepot şi strănepot de preoţi ortodoxi, conducând un grup de luptători ortodoxi pe care-i întovărăşia un preot ortodox Moţa a venit să lupte şi să moară în Spania pentrucă "se trăgea cu mitraliera în chipul lui Hristos". Nici prin minte nu-i trecea să facă o deosebire între două ţări pentrucă una era catolică şi cealaltă ortodoxă.

"Bucuria acesta (a Naşterei Domnului), e astăzi întunecată în toate inimele de îngrijorarea pentru soarta aşezării creştineşti a lumii...

Căci iată, mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen război împotriva Bisericii întemeiate de Domnul nostru Isus Hristos. Niciodată, de când a coborât Mântuitorul printre noi, nu s'a ridicat o parte a omenirii cu atâta ură şi pornire, pentru a dărâma aşezarea, rânduiala creştină a lumii, ca în zilele noastre... Fiara Roşie va fi biruită, fără îndoială, până la sfârşit... Noi credem în învierea Bisericii, atât în Rusia cât şi în Spania comunistă. Dar această înviere, cât şi mântuirea ţării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, *atârnă de vrednicia noastră*... Să nu lăsăm ca urmaşii noştri să piardă binefacerile sufleteşti ale Naşterii Mântuitorului! Să nu le lăsăm o ţară fără biserici, fără icoane, fără icoane, fără ocrotirea mânii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiilor noştri o viaţă în care vor fi pierdut pe Hristos!"

Cuvinte frumoase, care ar fi rămas insă numai cuvinte frumoase dacă Ionel Moţa nu le-ar fi pecetluit cu moartea lui. Cu o moarte voită, conştientă, acceptată cu bucurie:

"Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Christos şi am mers *fericit* la moarte pentru El."

Şi izbucnirea avântată, din cea din urmă scrisoare către Căpitan:

"Mor, Corneliu, cu tot elanul şi toată fericirea, pentru Hristos şi Legiune."

Ceasul de care se temea Moţa a venit... De la Marea Baltică şi până la Marea Egee o sută cinzeci de milioane

de creştini sunt supuşi celei mai metodice şi mai perseverente încercări de desnaţionalizare şi descreştinare. Acolo se trage şi astăzi cu mitraliera în chipul lui Hristos, ca acum 25 de ani în Spania. Gloanţele, torturile, închisorile, câmpurile de concentrare, ucid pe cei mai buni fii ai lui Hristos. Mai primejdios încă, o abilitate diavolească lasă în picioare o bucată de vreme altarele şi pe unii din slujitorii lor, secătuind însă Biserica de cuprinsul ei sfânt de credinţă şi ucigând sufletul preoţilor.

Şi nu numai acolo, în inima Europei. In China, în Africa şi până şi în Cuba prin uneltirile aceluiaşi diavol roşu, preoţii creştini sunt martirizaţi, bisericile dărâmate, o muncă de veacuri distrusă.

In zilele noastre Hristos e din nou crucificat, în mii de locuri, în mii de feluri. Din nou gloanţele mitralierelor îi ţintesc chipul, cu gândul nebun să-l ucidă pe El.

"Se trage astăzi din nou cu mitraliera în chipul lui Hristos. Se clatină aşezarea creştină a lumii. Putem rămâne liniştiţi? Sunţeti gata să muriţi pentru Hristos?", ne intreabă azi Moţa şi Marin din'naltul cerurilor.

Suntem oare în stare să dăm un răspuns de care să nu ne ruşinăm?

NATIUNEA SI ARMATA

de General Platon CHIRNOAGA

Inchin acest articol luptătorilor Moţa şi Marin, cei dintâi români cari au căzut cu arma în mână contra hidrei comuniste ca precursori ai marei campanii din răsărit.

In epoca modernă, raporturile dintre naţiune şi armată sunt foarte strânse. Armata reprezintă puterea organizată a naţiunii, în măsura în care guvernele au înţeles să valorifice această putere, iar naţiunea constitue rezervorul din care în fiecare an se reinoiesc şi se completează efectivele armatei.

Armata cuprinde elemente din toate straturile sociale, ţărani, lucrători intelectuali şi burghezie de tot felul. Mentalitatea acestora este foarte variată ca şi mediile de unde vin. In timpul celor circa doi ani de serviciu militar, o apropiere este chemată să se facă între aceşti tineri, cari până în ceasul când au trecut pe poarta cazărmii nu aveau nicio cunoştinţă unii despre alţii şi foarte vagi cunoştinţe despre viaţa ce li se oferă sub uniforma militară. Se poate considera că la venirea în cazarma acest tineret poseda un minimum de cunostinţe comune, rezultat al şcoalei primare şi a vieţii pe care au dus-o până la vârsta chemării sub drapel. Printre aceste cunostinţe sunt şi o seamă de cuvinte al caror înteles nu le este incă pe deplin lămurit —naţiune, stat, patrie, rege, parlament, partid politic, dictatură, democraţie, imperialism, capitalism, comunism, etc.— cari îşi trag valoarea şi importanţa din viaţa publică şi pe care le-au prins fie din ziare, fie din întâmplări oarecari sau poate chiar din şcoală. In cazarmă, prin contactul zilnic dintre soldaţi şi prin educaţia făcută de ofiţeri, aceste noţiuni încep să se lămurească.

Ofiţerii, prin insăşi misiunea lor de apărători ai Pa-

triei, sunt naţionalişti. Formaţia lor morală este ridicată pe un postament construit din câteva principii, enunţate printr'un singur cuvânt onoare, cinste, demnitate, camaraderie, bravură, sacrificiu, disciplină, cari toate legate între ele creiază o anumită mentalitate, caracteristică ofiţerului. In sufletul lui aceste principii, gândite şi trăite, fac ca să se resimtă în exterior, în fiecare judecată, în fiecare act şi în fiecare hotărîre. O astfel de formaţie a caracterului este natural să fie pătrunsă de o deosebită iubire de ţară şi de neam. Pentruca să fii gata să faci sacrificiul suprem pentru ţară, trebue să o iubeşti cu pasiune şi s'o aşezi sus de tot, deasupra tuturor legăturilor pământene. Această pasiune a ofiţerului se revarsă şi asupra trupei, în măsura în care educatorul este capabil să exteriorizeze aceea ce simte şi crede.

Inainte de primul răsboiu mondial, această problemă, a educaţiei naţionale în armata, era mai simplă. Populaţia României era omogenă, sau aproape; statul se conducea după principii democratice, cu separaţia puterilor în Stat, cu o justiţie independentă şi un Rege constituţional. Naţiunea era împăcată cu statul şi statul cu naţiunea. Problema agrară, care agita pătura ţărănească şi a dus la revoluţia dela 1907, era pe cale să şi găsească o soluţie odată cu apropierea celui de-al doilea răsboiu mondial. Armata aparţinea atât naţiunii cât şi statului. Şi statul şi naţiunea aveau încredere în armată. Cele două partide politice —liberal şi conservator— se succedau la putere fără convulsiuni şi acte de violenţă, marcând o perioadă de pace şi progres. In aceste condiţii, soldatul înţelegea uşor ce este o naţiune, o ţară, un guvern şi legatura cu aceste noţiuni, marea lui răspundere de a apăra hotarele ţarii şi a lupta pentru eliberarea celorlalte provincii româneşti. Aceasta era singura activitate politică a ofiţerului, dacă se poate numi "politică" lămurirea idealului naţional şi pregătirea morală pentru apărarea independenţei şi a libertăţii poporului român.

Prin alipirea la Regatul României a tuturor provinciilor româneşti aflate sub stăpâniri streine, au fost înglobate între noile frontiere şi importante elemente minoritare. Prezenţa acestora în mijlocul românilor a creiat probleme noi atât în conducerea politică —administrativă a ţării, cât şi în armată. Educaţia soldaţilor de origine minoritară punea problema încrederii în aceşti soldaţi. Dacă din punctul de vedere al instrucţiei nu se putea face vreo deosebire între gradul de pregătire al ostaşilor minoritari de acela al românilor, nu acelaş lucru se putea afirma despre educaţia morală. Neexistând nicio posibilitate de control şi verificare a convingerilor interne, exista intotdeauna o îndoială asupra încrederii care se putea acorda acestor soldaţi. Până la ce punct erau gata să meargă alături de români şi ce va rezulta în momentul în care nu vor mai merge decât din spirit de disciplină, sau nici atât? Răspunsul l-am avut în 1940-1941, când n'au mai rămas în armată dintre minoritari decât numai ofiţeri şi soldaţi saşi şi svabi cari au refuzat să intre în SS-ul german. Această atitudine a fost desigur "politică" şi ea a fost consecinţa situaţiei politice europene în general şi a intrării României în răsboiu alături de Germania. In schimb, acordul dintre naţiunea română şi armata româna a fost complet în cursul campaniei din 1941-1944. In aceasta împrejurare, armata a mers din convingere contra Rusiei Sovietice şi naţiunea şi-a dat acordul ei total acestei întreprinderi.

Au fost însă şi alte împrejurări când armata româna a fost chemată să facă acte politice contrare misiunii ei şi contrare voinţei naţiunii, din ordinul şefului statului.

După terminarea primului răsboiu mondial, partidele politice, socotind pe de o parte că problemele naţionale ale României au fost resolvate integral, iar pe de altă parte având de soluţionat grave şi urgente probleme interne, rezultate din dublarea teritoriului şi a populaţiei, s'au consacrat precumpănitor problemelor de organizare internă şi concurenţei pentru putere. In acelaşi timp însă comunismul a început să se manifeste în diferite centre industriale şi în special la Iaşi şi Bucureşti. Guvernele de atunci n'au dat destulă atenţie acţiunii subterane a comunismului, socotind puterea militară rusească din acel timp mult prea slabă pentru a constitui o ameninţare serioasă. Tineretul studenţesc de după răsboiu cunoscut sub numele de "generaţia dela 1922", reprezentând instinctul sănătos al naţiunii, constatând carenţa autoritaţii de stat în faţa pericolului comunist, a intrat în acţiune, s'a manifestat politic şi din etapă în etapă a ajuns la organizarea mişcării legionare, având ca obiec-

tiv principal combaterea comunismului prin instaurarea justiţiei sociale şi aplicarea dreptului românilor de a fi ei conducători în ţara. De aici a rezultat conflictul cu evreimea şi cu politicienii cari îşi creaseră averi pe căi necinstite, jăcmănind bogăţiile statului. Evreii cari stăpâneau o mare parte din finanţe, comerţ şi presa şi care invadaseră şi toate ramurile de activitate intelectuală, au văzut în lupta dusă de mişcarea legionară pentru restabilirea românilor în drepturile lor de conducători un mare pericol pentru situaţia lor; intr'adevar acuma nu mai era vorba de un antisemitism primitiv cu bătăi şi spargeri de geamuri, ci de diminuarea influenţei evreşti pe căi legale şi prin concurenţă în condiţii egale. In acelaşi timp, politicienii se vedeau ameninţaţi în mijloacele lor nepermise de existenţă, în cazul când acest tineret idealist ar ajunge să-şi impună punctul de vedere în problemele sociale. De aici motive de gravă contrariere a unei anumite stări sociale, cu care pătura conducătoare era de acord, implicând răscolirea de pasiuni din partea evreilor şi a politicienilor din diferite partide. Mai mult decât atâta, organizarea paramilitară a Legiunii şi propaganda prin fapte, atrăgeau aderenţi tot mai numeroşi.

Regele Carol socotind că această desvoltare i-ar putea fi dăunătoare, a decis să o desfiinţeze. De aici asistăm la o prigoana prin fel de fel de acte de violenţă contra mişcării legionare şi la apărarea acesteia, prin alte acte de violenţă. Nu este locul aici să pun în desbatere acest capitol sângeros din politica internă a Romaniei dintre anii 1930-1940, ci vreau numai să arăt cum din cauza acestor violenţe absurde şi oribile s'a ajuns la întrebuinţarea armatei în funcţiuni politice.

Armata română nu făcea politică. Principiul "cedant arma togae" (armele să cedeze guvernului), enunţat pentru întaia oară de Cicero, era considerat o axiomă. Totuşi printre tinerii ofiţeri intraţi în şcolile militare după anii 1927-1928, se găseau unii cari simpatizau cu mişcarea legionară, trăind încă din liceu intr'un mediu de idei legionare. De asemenea şi ofiţerii mai vechi priveau cu interes către naţionalismul acestei mişcări, naţionalism care se confunda aproape cu acela care constituia baza morală a educaţiei militare. Tara, naţiunea, religia, regalitatea, erau stâlpii ideologiei legionare, asa cum se

găseau ca elemente constitutive ale pregătirii spirituale a ofiţerilor. Asta nu inseamna insă că ofiţerii ar fi aderat la mişcarea legionară. Desigur că nimeni nu-i impiedeca că să aibă păreri propii în problemele politice la ordinea zilei, dar ei nu aveau dreptul să şi le exprime public şi nici să ia atitudini politice prin vreun act oarecare.

Aceasta era situaţia, când la 10 Februarie 1938, după înlăturarea guvernului Goga-Cuza. Regele Carol al II-lea formează un cabinet sub presidenţia Patriarhului Miron Cristea, având pe Armand Călinescu la Interne. La sfârşitul aceleiaşi luni o nouă constituţie este promulgată pe baza unui referendum. La 30 Martie, apare un decret prin care toate partidele politice sunt desfiinţate şi în locul prefecţilor civili sunt numiţi prefecţi militari (colonei şi lt.-colonei). Aceasta a fost o introducere directă a armatei în politica internă românească. Posturile de prefect erau încredinţate de obiceiu membrilor partidului dela putere. A-i înlocui cu ofiţeri, însemna a da acestora funcţiuni publice cu caracter politic. Indiferent dacă aceştia îşi îndeplineau bine atribuţiile, —în multe părţi mai bine decât prefecţii politici, pentrucă aveau cunostinţe administrative şi practica în organizarea muncii—, nu este mai puţin adevărat că aceşti colonei şi lt.-colonei au exercitat funcţiuni politice. Dictatura regală era astfel instaurată şi consecinţele ei vor fi de o gravitate excepţională pentru dinastie, ţară şi neam, cu atât mai mult cu cât aceste evenimente interne coincideau cu o agravare a situaţiei in Europa.

Regele ar fi putut foarte bine să fi găsit în fiecare capitală de judeţ printre profesori, medici, avocaţi, etc., elemente valoroase şi serioase cari nu făceau politică activă în cadrul vreunui partid şi cari ar fi putut servi ca buni prefecţi; dar aceste elemente dovedeau un spirit independent tocmai prin faptul ca trăiau în afară de politică şi-şi vedeau de exerciţiul profesiunii lor. Deci nu s'ar fi putut conta pe ele în eventualitatea unor ordine a căror execuţie ar fi creat procese de conştiinţă. Aşadar s'a făcut apel la armată, a carei disciplină presupunea mai multe probabilităţi de supunere. Acest raţionament s'a dovedit just. Când ca urmare a asasinării la 30 Noembrie 1938 a lui Corneliu Codreanu şi a celorlalţi 13 prie-

teni legionari în pădurea Tâncăbeşti, un grup de legionari a executat pe Armand Călinescu, care era prim-ministru şi purta răspunderea asasinatului dela 30.11.1938, Regele Carol al II-lea numeşte imediat preşedinte de consiliu pe Generalul Argeşanu, ministru de până atunci al apărării naţionale,, şi-i dă ordin să execute câte 3 legionari de fiecare judeţ, ordinul a fost executat. Numai 3 colonei prefecţi, a căror conştiinţă a infrânt spiritul de disciplină, au refuzat să se supună ordinului dat de măcelarul din palatul regal. Ceilalţi, când a doua zi dimineaţa li s'a cerut telegrafic înapoierea la ministerul de interne a ordinului de execuţie al legionarilor, şi-au păstrat foto-copii depe ordin.

Aşadar Regele Carol s'a folosit de un prim-ministru general şi de 71 colonei prefecţi de judeţ ca să asasineze câteva sute de legionari pe intreg cuprinsul ţării. Această abuzivă întrebuinţare a ofiţerilor a creat un fals conflict între armată şi tineretul naţionalist, când în realitate acest conflict exista intre mentalitatea naţionalistă a acestui tineret ţi sistemul democratic-dictatorial de guvernare aplicat de partidele de guvernământ si intr'o formă şi mai dură chiar de Regele ţării.

Bine înţeles că de indată ce Generalul Argeşanu şi-a îndeplinit trista lui misiune, a fost înlocuit cu un guvern Argetoianu, urmat la scurt timp de guvernul Tătărăscu.

O altă intervenţie militară de altă natură şi cu adânci efecte în conducerea Statutui, a avut loc în toamna anului 1940. In vara acelui an, vecinii României, Rusia Sovietică, Ungaria şi Bulgaria, profitând de izolarea politică în care se aflà ţara noastră în acel moment, ne-au rupt părţi importante din teritoriul naţional. Regele Carol, care de doi ani îşi asumase sarcina de a conduce treburile interne şi externe ale ţării, era intr'o situaţie foarte grea. In urma desfiinţării partidelor, a teroarei contra tineretului român, a jafului averii publice şi a prezenţei în permanenţă a Elenei Lupescu în soluţionarea problemelor ţării şi în special în mânuirea oamenilor politici, Regele pierduse orice simpatie şi devenise odios. La sfârşitul lunii August nu mai avea niciun sprijinitor dincolo de porţile Palatului. Dupăce grupuri de legionari s'au manifestat în seara de 3 Septembrie în faţa Palatului Regal, Regele dânduşi seama de gravitatea situaţiei, numeş-

te şef de guvern şi apoi Conducător pe Generalul Antonescu. Cum masele populare nu s'au liniştit cu această numire, cerând abdicarea Regelui, acesta, inspăimântat, în seara de 5 Septembrie chiamă pe Generalul Coroamă, comandantul C.2.A. şi al garnizoanei Bucureşti, la Palat şi îi dă ordin să scoată trupele în stradă şi să tragă asupra manifestanţilor. Generalul Coroamă a refuzat să se supună acestui ordin, spunând că el nu poate să şi asume răspunderea distrugerii tineretului. Acest refuz a fost determinant pentru desfăşurarea evenimentelor ulterioare. Generalul Coroamă era un ofiţer de mare valoare militară, modest, integru şi de o corectitudine exemplară. Din punct de vedere politic nu aparţinea niciunui partid; era insă prin pregătirea lui militară naţionalist. Refuzul de a trage asupra legionarilor din piaţa Palatului regal a fost în acord cu convingerile lui despre felul cum trebuiau soluţionate problemele acestui tineret, şi problemele ţării în acel moment.

Ce s'ar fi întamplat dacă Generalul Coroamă ar fi executat ordinul regal şi ar fi transformat piaţa Palatului Regal într'o baie de sânge? Ipoteze se pot face multe, dar un lucru este sigur: nici mişcarea legionară şi nici Generalul Antonescu n'ar fi luat conducerea la 6 Septembrie. Gestul hotărît al Generalului Coroamă i-a creat Generalului Antonescu posibilitatea să ceară şi să obţină dela Rege actul de abdicare în favoarea fiului său Mihai. Generalul Antonescu constitue apoi un guvern cu mişcarea legionară, la care mai participau câţiva ofiţeri superiori şi doi liberali ca tehnicieni în probleme economice.

După patru luni şi jumătate, Generalul Antonescu, nemulţumit de colaborarea cu legionarii, provoacă ruptura cunoscută sub numele de "rebeliunea legionară" dela 21 Ianuarie 1941 şi constitue un alt guvern cu un numar mai mare de militari. In locul prefecţilor legionari —chemaţi de general la Bucuresti în ziua de 19 Ianuarie, fără ştirea membrilor legionari din guvern— sunt numiţi imediat prefecţi militari. Aşadar din nou armata este chemată să se amestece în conducerea politică şi administrativă a Statului, de astă dată pe o scară mai mare, deoarece nu numai prefecţii, dar şi şeful statului cât şi o bună parte dintre miniştri sunt militari.

S'ar putea spune despre aceste evenimente că ele au

dovedit cât de strânsă era legătura dintre națiune, stat și armată. Așa ar fi dacă o astfel de intrebuințare ar intra în cadrul misiunilor normale ale armatei. Ori armata trebue să fie ținută departe de orice funcțiune politică, pentrucă ea nu aparține niciunui partid politic, niciunui dictator și niciunui regim, ci numai națiunii. Conducerea statului nu are voie să folosească armata contra națiunii. Numai atunci se poate face apel la forța armată când este vorba de a salva națiunea de agitațiile unui curent subversiv, care ar urmări desființarea libertăților naționale și supunerea ei unui regim de teroare și sclavie.

Când Regele Carol și Generalul Antonescu au făcut apel la elementele armatei pentru administrarea țării, au intrat în conflict cu tradițiile politice ale țării și cu dispozițiile constituționale, devenind dictatori. Țara nu s'a mai putut manifesta politic și nici administra prin aleșii ei, ci prin reprezentanții unui singur om, dictatorul.

Actualmente în țară se găsește un regim dictatorial terorist, care se sprijină pe poliție și miliție. Armata a fost în întregime politicianizată și pusă în serviciul direct al partidului.

Din punctul de vedere al regimului comunist, armata nu mai reprezintă națiunea, ci numai partidul unic comunist, aflat în slujba ocupantului; deci și armata este tot în serviciul ocupantului. O asemenea armată nu mai este educată pentru a se sacrifica pentru libertatea neamului și integritatea frontierelor; educația care i se face este orientată spre lupta de clasă, apărarea socialismului și a partidului comunist, distrugerea lumei capitaliste, etc. Desigur, nu se poate spune că din cauza acestei educații ofițerii și trupa nu mai sunt buni patrioți și naționaliști. Această educație, cu toată insistența care se depune ca să facă din ostași adepți ai ideilor și scopurilor celor ce conduc țara în numele ocupantului sovietic, trece pe deasupra lor și nu alterează fondul sufletesc naționalist, legat de pământ, de națiune și de libertatea celor chemați să invețe meseria armelor. Se poate afirma cu toată convingerea că sentimentele armatei pentru patrie și națiune se găsesc la un nivel tot atât de înalt ca și acela al întregului popor și că este gata să se sacrifice din nou pentru libertățile neamului, dacă i s'ar oferi posibilitatea

să lupte în contra adevăratului inamic, adică a Rusiei Sovietice.

Este de constatat că numai regimurile în conflict cu libertatea și drepturile omului sunt obligate să intrebuințeze armata în misiuni cu caracter politic. Cu cât o dictatură este mai apăsătoare, mai nedreaptă și departe de aspirațiile neamului, cu atâta dictatorul este mai urît de popor și mai obligat să se folosească de armată pentru a se menține la putere.

In asemenea cazuri, dacă armata prin șefii ei este de partea dictatorului, se poate provoca a ruptură între națiune și armată; ceeace duce la revolte și vărsări de sânge. Dacă însă armata înțelege să reprezinte forța care apără idealurile națiunii, dictatura va fi alungată și inlocuită cu un regim politic corespunzător voinței naționale.

La eliberarea României, voința națiunii va trebui să fie respectată, redându-se poporului libertățile și drepturile naturale, așa cum există în democrațiile occidentale.

In ceeace privește armata, prima măsură care va trebui să fie luată este despoliticianizarea ei și restabilirea ei în misiunile și funcțiunile ei normale. Numai așa armata, națiunea și conducerea statului, ca exponent al națiunii, pot realiza acordul de care un popor are nevoie pentru desvoltarea lui progresivă pe toate planurile.

TOTUL PENTRU U. R. S. S.

de Radu GHENEA

"Il y a des moments où l'Histoire rit, et ce rire, tantôt discret, tantôt à gorge déployée, n'est souvent compris que bien des années après" (León Daudet).

TRAIM, de câteva lustruri, o epocă de abilă mistificare, întreţinută de o infantilă naivitate sau de o diabolică perfidie, de către oameni politici, presă şi "grupuri de presiune".

Tendinţa timpurilor este ca numărul, masa, să înlocuiască la conducere, elitele. Dar massele îşi formează—cu excepţia perioadelor de crize violente—un criteriu de apreciere a evenimentelor politice, însusindu-şi, fără capacite de analiză, afirmaţiile presei cotidiane, sloganurile partidelor şi declaraţiile "marilor bărbaţi de stat".

Printre minorităţile necontopite cu spiritul masei, se recrutează, din oportunisme sau din obedienţă faţă de diferitele Internaţionale, servilele instrumente ale mistificării. Dar tot dintre aceste minorităti lucide, se ridică şi puţinele voci care încearcă să sfâşie vălul de minciună, să denunţe în lumina adevărului gravitatea evenimentelor şi inepţia corifeilor istoriei contimporane. Aceştia din urmă însă, au de luptat nu numai împotriva indiferenţei şi apatiei mulţimilor, tendenţios informate, ci mai ales împotriva înăbuşirii oricărei posibilităti de difuzare a revelaţiilor, împotriva persecuţiei politice, a calomniei şi uneori a riscului suprimării fizice.

Deaceia popoarele, conduse şi orientate—cu rare excepţii—de elemente submediocre, ori câstigate de o ac-

ţiune politică nemărturisită, merg spre dezastru, senine, încrezătoare în mistificarea permanentă. Nu ne referim la ţările dăruite, de Occident, imperiilor comuniste, ci tocmai la democraţiile care afişează o etichetă neutralistă sau net anti-comunistă şi în tot cazul, un cult al libertăţilor.

Din urmărirea presei democratice şi a opiniilor emise de figurile politice perindate în ultimii douăzeci de ani, la conducerea statelor, ce altă convingere a putut căpăta "omul de pe stradă" decât că cei ce ţin în mână destinele Occidentului, n'au făcut şi nu fac decât să îl apere, cu energie şi pricepere, contra pericolului comunist? Oare, conferinţele internaţionale, subtilele negocieri, atitudinile "energice", lichidările colonialismului şi însfârşit, exaltarea activităţii venerabilei O. N. U., nu se încadrează toate, magistral, în inteligenta devoţiune consacrată apărării principiilor democratice şi combaterii comunismului?

Inventarierea înţelepciunilor politice, a marilor succese obţinute şi ale previziunei, în timp de douăzeci de ani, ar depăsi spaţiul oferit în aceste coloane. Invităm pe cititori să recapituleze singuri rezultatele politice din acest crâmpei de vreme. Cine au fost, cine sunt şi cine reiese —în mod peremptoriu—că vor fi beneficiarii?

Noi îi vom ajuta, spicuind la voia întâmplării, câteva elemente de apreciere arhicunoscute, dar curăţindu-le fardul unor interese de nemărturisit.

La Yalta, Teheran şi Postdam, leaderii democraţiilor au consimtit la mutilarea Europei, constituind Sovietelor, colonii de albi şi oferindu-le înaintarea frontierelor până în miezul continentului. Ce au făcut de atunci şi până acuma pentru a repara o atât de stupidă greşeală—dacă nu a fost decât o greşeală? Astăzi, după recunoaşterea şi admiterea în Organizaţia Natiunilor Unite a guvernelor tărilor sacrificate, se mai revendică—serios—libertatea lor?

Când s'a produs eroica revoluţie în Ungaria, opinia publică a reacţionat, au reacţionat violent însuşi masele --de obicei amorfe—. Dar cum au reacţionat şi ce au obtinut, venerabila O. N. U. şi guvernele democratilor? Şi cât timp a trecut până la duioasele convorbiri dela Camp

David şi la exhibiţiile de French Cancan oferite la Hollywood, lui Kruschov?

Atunci când, s'ar fi putut lichida—în puţine zile—dictatura "neutralistului" Nasser, ce interese au oprit acţiunea franco-engleză şi cui a profitat această politică?

Dar, cu mult înainte, ce raţiune de înaltă politică occidentală a determinat ruşinoasa sacrificare a lui Draga Mihailovici, în favoarea comunistului Tito, când amândoi erau deopotrivă de antinazi?

Cui a profitat această decizie?

Astăzi privim cum, Statele Unite livrează Yugoslaviei armament modern şi îi instrueşte mânuitorii. Există o cât de mică îndoială, de partea cui va combate Yugoslavia, în caz de răsboi? Nu s'a pronunţat categoric, în repetate rânduri, Tito? In favoarea cui procedează Statele Unite?

Au trecut ani dela terminarea răsboiului din Corea. Inlocuirea lui Mac Arthur şi tăioasa respingere a planului lui—susceptibil de a fi schimbat configuraţia politică în întreg sectorul asiatic, cui a profitat?

Triumful comunismului în China nu a fost rezultatul logic al abandonării lui Tshang-Kai-Shek? cine a profitat?

Imperativul emancipării din colonialism al popoarelor afroasiatice nu se poate nega. Dar precipitaţiile independizării—fără pregătire şi garanţii prealabile, admiterea în O. N. U., asigurând democratice majorităti blocurilor comuniste şi pseudo-neutraliste, nu sunt tot opera "înaltei politici", a Occidentului? In favoarea cui?

Exemplul recent din Katanga—pată dezonorantă în istoria civilizatiei noastre—oare nu ne indică trecerea la un ritm şi mai accelerat în deservirea, sistematică, a intereselor Occidentului?

Se acceptă, ca lucrul cel mai normal, separarea în două a Germaniei, a Coreii, a Vietnamului, acum chiar şi a Berlinului, dar nu se poate tolera secesiunea Katangei de Guvernul Central comunistoid congolez! Singura zonă liniştită şi proocidentală din toată Africa emancipată, singura tară în care albii nu au fost maltrataţi şi li s'a cerut continuarea colaborării, singura în care nu au putut pătrunde influenţele comuniste, a trebuit să fie sdrobită de "mercenarii" O. N. U.—lui, cu violarea tuturor norme-

lor civilizate recunoscute în legile răsboiului, delegatul O. N. U.—lui la Stanleyvile, fieful comunistului Gisenka, este DURAN, zis Porcelanita, fostul sef de Tchekă din Madridul rosu; şi dacă informaţia corespondentului ziarului "ARRIBA" este exactă; distinsul delegat—până mai ieri—al O. N. U.—lui la Elisabethvile, Dl. O Brien este unul din cei 130 comunisti fişati în Irlanda. Coincidenţe fără importanţă, nu?

Libertatea de mişcare acordată piratului asasin Galvao, menajamentele şi tratamentul de refugiat politic acordate celuilalt asasin, fost sef de Tchekă "El Campesino", publicitatea admirativă dată acestora de marile reviste, în contrast cu persistentele rezerve şi critici aduse regimurilor nationale ale lui FRANCO şi Salazar, contribuie şi ele, nu este aşa, la formarea climatului spiritual de apărare anticomunistă a Occidentului?

Nerespectarea obligatiilor de ajutorare a Portugaliei, laş atacată în Goa de gurkasii venerabilului neutralist Nehru şi aprobarea agresiunei de către O. N. U., nu ne obligă deasemenea, să constatăm o accelerare în realizarea obiectivelor sovietice, bizar favorizate de dirigenţii Occidentului?

Dar procedeele aplicate în America Latină?

Sprijinul direct sau—în cel mai bun caz—avalul moral si propagandistic, dat tuturor campaniilor şi acţiunilor subversive de răsturnare a regimurilor "dictatoriale" anticomuniste, făcând loc dictaturilor comuniste, sau unei anarchii comunistoide, au fost tot pe linia de apărare a Occidentului democratic?

Omitem voluntar zeci, sute de exemple- Nu mai comentăm mobilele care determină vasta propagandă ce se face —după aproape 20 de ani dela răsboiul trecut— fiecărui nou film, sau noi cărţi, tendenţios antinazi sau antifasciste, în timp ce se îmbulzesc, guvernele democrate la semnarea acordurilor culturale cu Sovietele şi la acceptarea invitaţiilor amicale de a vizita Moscova. Cui profită?

Marele prieten al Chinei comuniste, Mareşalul Montgomery citează, evident cu admiratie, geniala soluţie preconizată de de Gaule (şi explicată personal lui Montgomery în 1960), pentru a face să înceteze tensiunea dintre lumea occidentală şi cea comunistă:

"1) Spulberarea neîncrederii reciproce prin intensificarea schimburilor culturale şi a turismului.

2) Măsuri de dezarmare controlată şi.

3) Cooperare organizată între Est si West, pentru binele Umanităţii."

Vedeţi cât de simplu şi de frumos!

Exemplele similare abundă şi, evident, conformistii naivi, organizatiile pseudo-anticomuniste (dirijate şi finantate pentru docilitatea lor), pseudo-neutraliştii, pacifiştii, omul-massă, îsi aproprie formulele prefabricate enunţate de „personalităti". Se complac într'o toropeală de mistificări, fiind mai comod să nu vadă dincolo de această cortină de fum. Cum ar putea să pună în cumpană, subiectivitatea analizei făcute de câtiva suspecti de apartenentă fascistă, cu liniştitoarele şi solemnele declaraţii ale Olimpului democratiei ori a prea venerabilei O. N. U.?

Cum să se admită că de 15-20 ani, rezultatele actiunilor politice duse de Occident, indiferent de aparenţele îmbiăcate, au servit si servesc numai Kremlinului? Că, an dupe an, şi lună dupe lună U. R. S. S. acumulează victorii, graţie incapacităţii sau complicităţii Occidentului?

Este adevărat că generaţiile prezente trăiesc o dezagregare spirituală. Idealurile patriotice devin anacronice şi înlocuite de o sete materialistă. Frământările religioase, filozofice, sociale, europeeniste sau nationaliste, dominau generaţiile tinere, dispunându-le sufletele chiar pentru sacrificiul suprem, în slujba unui ideal. Astăzi sunt ostracizate până şi simbolurile lor, cămăsile verzi, albastre sau negre. In schimb, diversele speţe de teddy-boy, blousonsnoirs, sau viteloni, polarizează în jurul lor sectoare din tineret, cum însă nu deranjează, întru nimic, politica democraţiilor...

Pentru conducătorii actuali ai Occidentului, "inamicul" rămâne tot la "dreapta" (în întelesul naţionalist şi nu social). Acest pericol e denuntat, constant, de democristianii din Italia, de socialisti şi radical-socialisti în Franta, de social-democrati în Germania, şi probabil de toate partidele "cuminţi" din lumea liberă. Contra acestei primejdii este asmuţită opinia publică, şi numai contra acesteia.

Fără nici o îndoială, cine vrea să deschidă ochii şi să privească în spatele cortinei de minciuni, trebuie să re-

cunoască inimaginabila incapacitate—sau complicitate—a celor cărora "Vox populi" le-a pus în mână cârma viitorului. Occidentul își sapă solem și cu suficiență "groapa". Deviza este: "Totul pentru U. R. S. S.".

Cum să nu râdă cu hohote Istoria?

Dar după câți ani și în ce circumstanțe, va fi înțeles râsul?

* * *

Am amintit câteva momente din istoria ultimilor 20 de ani. Și acum 25 ani—când în Spania se producea o ciocnire de proporții transcendentale, între două sisteme de viață—, să nu uităm că "marile democratii" și majoritățile numerice, au fost de partea roșiilor.

Noi, colaboratorii acestei publicatii de exil, renunțând la modestie, ne mândrim că atunci, ca și acum, am aparținut "minorității supărătoare". Aceleiași minorități care a dat pe MOTA și MARIN, prezenti de pe atunci, cu sângele lor, în lupta pentru Cruce.

Un pios și smerit omagiu memoriei lor și a tuturor celor ce, după ei, au căzut pentru aceleasi sfinte idealuri, pe câmpul de luptă sau în închisori.

Madrid, 31 Decembrie 1961.

SA NE ADUCEM AMINTE

de Fernando FLANDES

"E admirabil să trăeşti pentru a servi un ideal; însă e sublim să mori în slujba acestui ideal".—*Ion Moţa.*

IN timp ce rafinatul şi cinicul Pandit Nehru, levit butonat de culoare palidă, aruncându-se brutal asupra Indiei Portugheze şi-a părăsit ipocrita mască a pacifismului; în timp ce "căştile albastre" —soldaţi catolici irlandezi şi soldaţi protestanţi suedezi-ascultând ordinele acelei O. N. U.— plagă biurocratică, asvârl aceleaşi granade de mortier împotriva nevinovatelor femei albe cu ochi albaştrii sau congoleze cu braţe de abanos, comiţând cele mai surprinzătoare arbitrarietăţi în beneficiul tocmai al duşmanilor civilizaţiei occidentale pe care pretind că o reprezintă, noi leali faţă de noi inşaşi, vom reaminti o emoţionantă "efemeridă".

In ziua 13 a acestei luni Ianuarie se împlinesc 25 de ani dela moartea în Majadahonda, a românilor Ion Moţa şi Vasile Marin, înrolaţi ca simpli legionari în compania 21 din regimentul 6 al Legiunii.

Ion Moţa care prin poziţia lui de naţionalism intransigent a trebuit să părăsească ţara în 1923, luându-şi doctoratul în drept la Universitatea din Grenoble prezenta ca teză "Siguranţa juridică în Societatea Naţiunilor", demonstrând cu argumente bine întemeiate, că în cadrul acelei Societăţi a Naţiunilor-care s'a dovedit tot atât de inutilă cât se dovedeşte actuala organizaţie a Naţiunilor Unite, că nu există nici o siguranţă juridică. Adaugă Moţa cu multă dreptate că pentru realizarea unei păci durabile, era necesar apelul la principiile creştine.

In 1933 a fost pe punctul de a fi asasinat în ţară de însăşi poliţia ţării. "Dumnezeu mi-a salvat viaţa —comenta el— pentru a putea s'o dedic altor scopuri mult mai mari."

In testamentul lui se întreba: se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos. Se clatină fundamentul creştin al lumii. Putem sta nepăsători?

Ion Moţa zice deasemenea: "dacă crucea se prăbuşeşte la pământ în Spania, bazele ei vor tremura deasemeni şi în România şi începând voiajul către ţara noastră afirma "mergem în Spania care pentru noi nu este pământ strein, pentru a dovedi credinţa noastră în Christos şi în Europa".

Cu Moţa au sosit în Spania alţi şase camarazi. Ultimul ales după multe rugăminţi din partea lui, a fost Vasile Marin deasemeni doctor în drept, profet al propriului său destin, care spunea Generalului Cantacuzino care însoţea grupul în voiajul către Spania: "mă înscriu pentru al şaptelea sicriu, iar depe front scria soţiei lui: "n'am luat această hotărîre din disperare, ci perfect lucid". Marin considera că generaţia lui avea o datorie de onoare faţă de istorie: "acea de a nu rămâne indiferent în faţa rasboiului din Spania, pentrucă în această ţară se va decide viitorul Europei creştine".

Şi la 13 Ianuarie acuma 25 de ani în plin atac inamic sprijinit de tancuri şi artilerie, un obus cade în tranşea avansată pe care o apărau Moţa şi Marin. Au murit alături. Schijele eceleiaşi granate au sfârtecat carnea amândorura. S'a împlinit destinul lor. Frăţia spaniolo română a fost pecetluită cu sânge de aleşi. Moţa şi Marin s'au transformat în simbol pentru cei ce dorim o Europă creştină, în afara oricărei ideologii în desacord cu materialism capitalist sau marxist.

Convoiul care conducea spre ţara lor sicriile acoperite de flori şi lauri ale lui Moţa şi Marin, ajungând la punctul de frontieră Irun, Generalul Cantacuzino mişcat profund de drăgăstoasa şi respectuoasa despărţire care i se oferea, pronunţă câteva cuvinte: "nu plângem glorioşii noştri morţi, numai îi onorăm şi trupurile lor vor duce în România salutul Spaniei care rămâne la postul de onoare".

S'au ridicat barierele frontierei şi cortegiul funebru se îndepărtează pe şoselele Franţei indiferente şi volteriană.

Ajung în ţară şi acolo în glasurile camarazilor din Garda de Fier răsună mai mişcătoare ca oricând versurile marşului legionar:

Cei-ce-au căzut străpunşi de gloanţele duşmane.
Păşesc cântând în rând cu cei ce au rămas...

"Politica între alte lucruri esenţiale este arta de a juca posibilităţile în relaţie cu un ansamblu de circunstanţe reale, însă niciodată nu va merita consideraţie sau respect atitudinea capitulardă în faţa minciunii şi a speculaţiei sistematice.

Nu e vorba de a rovoca situaţie definitive, ci mai degrabă să se aibă grije a nu fi depăşite limitele în care apărarea Occidentului ar mai fi încă posibilă.

Pacea cu orice preţ e imorală tocmai prin acea că e intrângerea prin dezertare dela datorie.

In acest caz concret, ea înseamnă pacterea cu inamicul care nu renunţă la răsboi şi căruia i se deschid noi poziţii fără rezintentă."

FRANCISCO FRANCO

(Mesagiul de Anul Nou 1962.)

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

de Faust BRADESCU

IN această lume nesăbuită avidă de dominare, a existat un om care a înțeles necesitatea unei răsturnări complecte a concepției p o l i t i c e existente. CORNELIU ZELEA CODREANU nu urmărea constituirea unei teorii universale. El avea în minte reorganizarea națiunei române. Dar, prin modul de a vedea această refacere a lumii românești, el elabora precepte ce puteau sdruncina în profunzime concepțiile politice existente. Şi din punct de vedere al artei politice, C. Z. C. se plasa la antipodul concepției machiaveliene dominante în lume.

Se poate spune, fără frică de greşeală, că Mişcarea Legionară întruchipează un adevărat umanism politic modern. Asemănările cu epoca umanistă a secolului XV sunt isbitoare. Şi printre aceste asemănări, convingerea în eficacitatea educației se desprinde ca o adevărată caracteristică. Tendința umanistă, dând importanță individului, aducea în circuitul evolutiv al epocei problema educației acestui individ. Deacea, multe din operele marilor umanişti tratează această problemă ca unul din punctele esențiale ale Renaşterii spirituale şi politice a epocei lor. Când ERASMUS scria "Institution d'un Prince chrétien" en 1516, pentru educarea lui Carol V, el era convins că prin *educația* dată unui viitor împărat se puteau ameliora relațiile internaționale şi îmbunătăți relațiile umane. Deoarece, această educație nu putea fi sprijinită decât pe o bază morală. Acelaş lucru se poate constata cu toate lucrările de acelaş gen scrise în sec. XV şi XVI pentru uzul diferiților prinți.

Iată deci apropierea logică între concepția umanistă și cea legionară: educația —în sec. XV și XVI a prinților; în sec. XX a tuturor indivizilor unei comunități— educație considerată dealtfel nu numai ca o esență socială dar și politică.

In amândouă cazurile, termenul *educație* are un sens precis. Nu-i vorba de a învăța carte, a se cultiva, a înmagazina o serie de cunoștiințe. E vorba de sensul etic al cuvântului, adică de posibilitatea de a distinge binele de rău, de a aprecia în primul rând valorile morale în detrimentul celor materiale și imediate. Astfel, atât în epoca umanistă cât și în legionarism, cuvântul educație este aplicat pentru a contopi într'o sinteză valabilă cele două sensuri posibile.

In epoca noastră s'au făcut multe abuzuri prin alimentarea voită a unei confuzii asupra sensului just al educației.

In *sensul burghez* al cuvântului, educația a fost și rămâne extinderea instrucțiunei publice în toate păturile sociale.

In *sensul comunist*, educația însemnează îndoctrinarea masselor în crezul colectivist sub o formă exclusivistă și disprețuitoare de alte forme.

Pe când, în *sensul legionar* —cel mai apropiat de sensul umanist— educația e un tot, un complex, o asimilare de cunoștiințe, de datorii civice și de valori morale. Educația individului nu-i privită ca o simplă operă de cultură (sens burghez) și nici ca o îndoctrinare partidară (sens comunist). Pentru Mișcarea Legionară, individul este entitatea supremă și deci educația lui trebue să îmbrățișeze totalitatea posibilităților acestei entități.

Democrați convinși au recunoscut și-au regretat această tendința fatală a democrației. Criza epocei noastre își are înfipte rădăcinile în mijlocul secolului XIX. Incă înainte de primul răsboi mondial câteva inteligențe clarvăzătoare deplângeau lipsa de idealism a mediului burghez, rezultat al unei evoluții și-a unei educații defectuoase. Când prin 1908-1909, J. CHARMONT, scria cu privire la criza morală a timpului său:

> "Assurément, cette crise... est en partie provoquée par la diminution d'idéalisme, par le fait

> que les individus sont de moins en moins disposés à se sacrifier" (27).

nici nu-și dădea seama de adevărul pe care-l enunța. Era mai mult decât o constatare, era strigătul instinctiv al omului ce simte dar nu înțelege încă amenințarea ascunsă în umbră.

Câțiva ani mai târziu, Căpitanul enunța primele precepte legionare capabile să contrabalanseze nefasta tendință. Tot instinctiv simțea și el de unde vine marele pericol, dar în loc de simplă constatare, el lua măsuri de apărare. Om de gândire și de acțiune, C. Z. C. nu se putea limita la deplângerea unei situații. Astfel, în omul legionar trebuiau desvoltate prin "educație" toate potențele latente ale individului: culturale, civice, morale, etc., pentru a se crea o armonie interioară pe care n'o putea atinge nici în democrație, nici în comunism.

După teoria lui Machiavel, spune JAMES BURNHAM, în cartea sa "Machiavelienii":

> "Les hommes et les groupes d'hommes luttent entre eux pour accroître leur puissance et leurs privilèges" (28).

Această constatare constitue o nouă și puternică diferență între spiritul machiavelic și spiritul legionar. In concepția lui Machiavel nici un suflu de interes pentru massa suferindă a poporului. In primul rând interesează forța "principelui" și-apoi mărirea privilegiilor, elemente ce constituesc fundamentul întregului eșafodaj machiavelian.

In fond, deși Machiavel a trăit în epoca umanistă, în plină Renaștere, întreaga lui concepție nu reflectează nimic din elanul de descătușare al individului, nimic din suflul de deșteptare spirituală specific epocei. Pentru el, elementul respectabil e *principele*, în numele căruia pot fi comise orice nelegiuiri, ale cărui privilegii sunt un scop de apărat pentru toți indivizii ce se găsesc sub oblăduirea lui.

Individul luat aparte sau grupurile umane în totalitatea lor, pentru a se afirma și menține la nivelul dorit

sunt obligați să lupte, să sdrobească tot ce poate constitui o opoziție sau o concurență. Cu o astfel de mentalitate se poate oare spera într'o îmbunătățire a relațiilor sociale sau politice? Lupta de dominare și înmulțirea privilegiilor, nu poate aduce decât ură, invidie, dorință de acaparare, voință de distrugere a celor ce pot părea mai dotați, a celor ce pot constitui o concurență reală.

Pe când în concepția legionară, suflul care o animă nu mai e preamărirea forței și nici întărirea privilegiilor. Tipic în acest sens e *"jurământul gradelor legionare"*, în care respiră toată morala civică a Mișcarii și toată morala creștină ce-i stă la temelie.

Spre amintire îl reproducem în întregime:

> "1) Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.
> 2) Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării.
> 3) Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.
> 4) Să jertfim permanent pentru țară.
> 5) Să apărăm mișcarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală" (29).

Câtă diferența de spirit între cele două concepții politice! Cea machiaveliană exprimă pur și simplu felul curent de a înțelege politica, în care, în loc de evoluție spre un mai bine, spre un mai uman, ne isbim de voința contrară a reușitei prin orice mijloace ca singură realitate politico-socială. Cine vrea să învingă, trebue să fie mai nemilos, mai subtil, mai diabolic decât adversarul politic eventual. Dacă există o morală machiaveliană, ea e cu totul contrară celei cunoscute de noi și acceptată de majoritatea indivizilor. Bazată pe principiul forței ea duce la primatul materiei și al realităților pur materiale.

Nu-i oare o îndepărtare fatală dela finalitatea genului uman?

In loc de înălțare și efort spre armonie, concepția machiaveliană distruge în om singura energie ce-l putea

smulge tendințelor atavice. Machiavelismul perpetuat de toate guvernele lumii timp de patru secole și-a găsit expresia ultimă în marxismul bolșevic din zilele noastre. Machiavel însuși n'ar fi putut spera mai mult. Printr'o introvertire "magistrală" de finalități și mijloace de realizare, comunismul întruchipează azi linia pură a concepției machiavelice.

In timp ce Mișcarea Legionară, depășind tendințele timpurilor moderne —consecințe ale unei aplicări continue de concepte machiavelice— răstoarnă bazele conceptuale tradiționale și încearcă să schimbe miezul problemei. De unde până la ea omul era împins —prin educație și exemplu— spre idolatrizarea forței și apărarea privilegiilor de castă, de familie, de partid sau de sindicat, cu ea și prin ea omul întrevede alte orizonturi atât sociale cât și politice.

Considerându-se trista situație a Italiei din epoca Renașterii, efortul doctrinar al lui Machiavel ne apare într'adevăr legitim pentru epocă. Confuzia și injustiția formau trăsăturile caracteristice ale vieții politice. Machiavel, amestecat în toate problemele mari ale poporului italian:

> "avait vu de grandes puissances se liguer entre elles pour détruire les petites; il avait vu, par des exemples concrets, le succès couronner la mauvaise foi et la violation des traités. Il est donc naturel que son principal dessein ait été de trouver quelque formule capable de restituer un sentiment de sécurité et de rétablir une condition qui assurerait au moins les exigences élémentaires de l'ordre public" (30).

Spiritul machiavelian exista deja în lumea politică. Machiavel n'a făcut decât să-l transcrie în formule precise de comportament. Interpret al unei stări de fapt, el n'a reușit să depășească mentalitatea timpurilor lui. In locul unei puternice reacțiuni împotriva sistemului de violență și imoralitate ce domnea, fapt ce-ar fi constituit o atitudine mai logică și'n acelaș timp angrenată pe linia de evoluție a omenirei, Machiavel s'a lăsat dominat de aureola ce însoțește totdeauna manifestările de forță.

Justiţia a întrezărit-o în ciocnirile permanente de forţe: învingătorul având totdeauna dreptate prin faptul de a avea această forţă şi de o a impune. Exact învăţătura fabulei lui La Fontaine: "la raison du plus fort est toujours la meilleure!".

Prin această poziţie, Machiavel elimina definitiv orice ameliorare spirituală. Baza mentalităţii politice se vedea redusă la câteva ambiţii, interese sau dorinţi, lipsite de orice suflu superior. Principiile morale sau civice, fără de care o societate nu-i decât un amalgam de forţe oarbe, sunt complect desconsiderate de Machiavel sub simplul motiv că n'au ce căuta în politică, unde faptele palpabile sunt totul, cauze şi scopuri în acelaş timp. Astfel:

> "Pour Machiavel, quand les faits sont probants, les principes doivent être mis au rebut" (31).

Or, Mişcarea Legionară nu poate fi de acord cu această concepţie. Fără principii morale, viaţa publică, ca şi cea socială, devine anarhică, animalică. In loc de evoluţie şi ameliorare de concepţii, ne vom găsi într'o lentă dar sigură decădere. Fapt de altfel confirmat de evenimentele epocei noastre în politica internaţională. Nimic mai just decât afirmaţia lui DIDIER DE ROUSSILLON:

> "Nier l'objectivité des valeurs morales représente toujours la déchéance du monde moral correspondant" (32).

Deaceea, un Stat trebue să ţină seamă *în permanenţă* de aceste principii, indiferent de conjunctura politică în care se găseşte. Prin respectul arătat faţă de aceste principii, el se plasează pe linia ascendentă a societăţii; nu prin adoptarea simplistă a principiilor machiavelienе. Forţa militară e o necesitate în viaţa politică a umanităţii noastre plină încă de tarele unei mentalităţi întârziate. Statul are nevoie să fie pregătit pentru orice eventualitate. Apărarea e un drept natural. Deaceea:

> "Si un Etat faible est entouré et menacé par des ennemis machiavéliens, il doit s'efforcer à tout prix d'accroître sa force physique, *mais aussi ses vertus morales*" (33).

Iată deci, spus de Jacques MARITAIN ce nu poate fi bănuit de legionarism, adevăratul sens al existenţei noastre ca societate umană. Forţa e o necesitate dictată de circumstanţele politice, dar mai presus de toate politica trebue înobilată de "*virtuţi morale*", fără de care nu ne putem diferenţia de Asirieni, de haitele de lupi înfometaţi sau de furnicile carnivore din Brazilia, numite "sauva", ce distrug totul, plante şi animale, pe unde trec ca un puhoi "organizat".

Tot JACQUES MARITAIN, în lucrarea citată, se apropie în mod surprinzător de concepţia legionară afirmând că:

> "... si cette antinomie (la mortelle division créée entre l'éthique et la politique), qui a été le fléau de l'histoire moderne, doit être surmontée en pratique et non seulement en théorie, ce sera seulement à condition *qu'une sorte de révolution se produise dans notre conscience*" (34).

Zece ani înaintea lui J. Maritain, CORNELIU ZELEA CODREANU precizase în "Pentru Legionari" principiile fundamentale de regenerare ale neamului românesc şi ale umanităţii. Nu era oare vorba de acest fel de "*revoluţie în conştiinţa noastră*" când Căpitanul scria:

> "*Vom creea un mediu sufletesc, un mediu moral* în care să ne nască şi din care să se hrănească şi să crească omul nou.
> Mediul acesta trebue izolat de restul lumii prin întărituri sufleteşti cât mai înalte. Trebue apărat de toate vânturile primejdioase ale laşităţii, corupţiei, desfrâului şi tuturor patimilor, care înmormântează naţiunile şi ucid indivizii" (35).

Exemplele sunt infinite în literatura legionară. Tot astfel se exprima şi ERNEST BERNEA:

> "Legiunea este o grupare revoluţionară pentrucă merge în inima lucrurilor şi preface din teme-

lii. Ea nu schimbă numai formele, numai aşezamintele, ci *schimbă însăşi firea omului*..." (36).

Acelaş lucru, aceeaşi concepţie, o precizează Capitanul şi în "Cărticica şefului de cuib, punct. 69:

> "Omul nou, sau naţiunea înoită presupune o mare înnoire sufletească, *o mare revoluţie sufletească* a poporului întreg, adică o împotrivire a direcţiei spirituale de astăzi, şi o ofensivă categorică în contra acestei direcţii" (37).

In această transformare în profunzime stă toată măreţia Mişcarii Legionare şi enorma diferenţă de concepţie politică dintre legionarism şi machiavelism. Nu-i vorba de o simplă diferenţă de stil, ci de una conceptuală. In timp ce machiavelismul exaltă domnia forţei, a minciunei, a tiraniei, în scopul pur material de a atinge o ţintă, legionarismul face apel la sentimentul dragostei, înţelegerii şi adevărului în scopul de a împinge umanitatea spre ţelurile superioare ale perfecţiunei. Acolo unde unul distruge orice relaţie între politică şi etică, celălalt se sforţează să stabilească o relaţie strânsă şi binefăcătoare. Acolo unde:

> "Machiavel n'admet à la politique, science de la conduite des Sociétés, art de la domination des hommes, et à la morale, discipline métaphysique du bien et du mal, qui lui est politiquement indifférente, d'autres frontières communes que celles sans fixité de l'utilité et de l'intérêt bien entendus" (38).

Mişcarea Legionară impune omului —deci şi conducătorilor de popoare— "*legea onoarei*":

> "Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fi niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei" (39).

Diferenţa enormă ce se manifestă între concepţia machiaveliană şi cea legionară constitue în atmosfera secolului nostru, îmbâcsit de ideologii imperialiste şi lipsite de morală, un handicap sensibil pentru orice concepţie bazată pe principii etice" Orice atitudine în acest sens poate părea un adevărat strigăt în pustiu; *o lipsă totală de realism*, vor spune oportuniştii situaţiilor turburi; *o anomalie conceptuală*, vor striga filozofii politici atinşi de virusul materialismului istoric. Nimic nu va putea totuşi turbura drumul deschis de Căpitan!... SIMONE WEIL, în elanul ei pasionat, constată cu tristeţe că:

> "Quant à ceux qui veulent penser, aimer, et transposer en toute pureté dans l'action politique ce que leur inspire leur esprit et leur coeur, ils ne peuvent que périr égorgés, abandonnés même des leurs, flétris après leur mort par l'histoire..." (40).

Urmărind aceaşi linie de gândire şi impresionat de aceleaşi simptome ale epocei noastre, FRANÇOIS MAURIAC merge mai departe şi precizează pe linia desvoltată în acest studiu:

> "Dans ce monde de meurtriers, l'adversaire de Machiavel n'est-il pas voué au destin du gibier N'a-t-il pas une vocation de victime?" (41).

Cu siguranţă că în lumea epocei noastre, întrebarea lui Fr. Mauriac e plină de adevăr istoric. Omul politic ce vrea să combată sensul machiavelic al tendinţelor politice printr'o strânsă aplicare de principii etice, riscă să se vadă izolat în mijlocul unei mentalităţi generale pervertite şi mai ales, riscă să fie combătut şi distrus cu uşurinţă de cei ce nu respectă aceleaşi reguli de conduită. Constatarea e definitivă că:

> "Le résultat pratique de l'enseignement de Machiavel a été pour la conscience moderne une scission profonde, une irrémédiable séparation entre la politique et la morale" (42).

Şi ceeace-i mult mai îngrozitor şi semnificativ:

"... sa notion de l'homme (de Machiavel) est purement animale et son empirisme brutal lui cache l'image de Dieu dans l'homme: cette obnubilation est la racine métaphysique de toute politique de puissance et de tout totalitarisme" (43).

Toate aceste citate nu fac decât să întărească convingerea multora că orice încercare de opoziție în fața valului machiavelian e o simplă pozitie sentimentală, afectivă, lipsită de sens politic şi definitiv supusă înfrângerilor în viața politică a unei națiuni. E greu de presupus că o atitudine etică —rigidă sau înțelegătoare— ar putea depăşi într'o zi puternica influență a concepției machiaveliene, ce se bazează pe instinctul de cucerire şi dominare, puternic implantat în mentalitatea indivizilor. Guvernele machiavelice nu fac decât să incarneze dorințele intime ale națiunilor ce conduc.

Legionarismul nu vede de aceeaşi manieră aspirațiile indivizilor şi națiunilor. Pentru legionarism *sentimentele* şi *etica* sunt elemente esențiale, sunt forțe pe care, printr'o educație adecuată le putem transforma în noțiuni sau suporturi politice. Educația, auto-educația şi exemplul, constituesc arma cea mai puternică împotriva tendințelor machiaveliene. Sentimentul şi etica sunt poate elemente stranii pentru desvoltarea şi întreținerea relațiilor politice, dar nu-s mai puțin importante decât forța şi imoralitatea.

Mişcarea Legionară pleacă dela convingerea că scopul națiunei în politica exterioară nu-i distrugerea celorlalte națiuni, cucerirea, umilirea sau exploatarea lor. Imperialismul şi colonialismul i-au fost străine totdeauna. Mişcare idealistă, consideră armonia politică sau socială tot atât de esențială ca şi armonia interioară individuală. Națiunile merg în mod obligatoriu spre o mai mare perfecțiune tehnică şi o mai mare înțelegere spirituală. Deci, nu cucerirea de teritorii sau de privilegii formează substratul omenirei, ci înălțarea pe scara unei civilizații progresive şi generale. Or, *nu ura, tirania, viclenia, forța, materialismul*, vor fi capabile să conducă națiunile pe calea ce le e proprie, ci *idealismul, etica şi sentimentul*, elemente specifice sufletului. Pe deplin justificată e afirmarea lui MARC DUCONSEIL:

"Seul le sentiment fait de grandes choses, seul il anime et mène l'existence des hommes; c'est aussi lui seul qui donnera la vie et pourra apporter la mort au corps social" (44).

Legionarismul, cu toată puternica influență a machiavelismului în lumea actuală, consideră ca singurele *principii-motor* sau *principii-forțe* ale vieții sociale şi politice, aceste elemente impalpabile, imponderabile, ce par la prima vedere incapabile de orice acțiune sensibilă. Dece? Pentrucă în ele se reflectează substanța cea mai pură a vieții, substanța ce depăşeşte materia corporală şi tendințele legate de această materie; pentrucă aceste elemente întruchipează scopul final al existenței, indiferent de turburările provocate periodic de elementele negative ce încearcă să domine mentalitatea curentă.

Legionarismul e o forță nouă, idealistă în sensul pur al cuvântului, ce caută să creeze o nouă mentalitate opusă negativismului machiavelic. Legionarismul ştie că lupta lui e cruntă şi că va fi mereu amenințată de forțele negative contra cărora s'a ridicat într'un elan eroic şi conştient. Ştie însă, tot atât de bine că nici o forță în lume nu poate rezista, nu poate învinge, fără un *ideal*. Chiar şi machiavelismul şi-a format unul (o noțiune de ideal) în numele căreia să-şi poată scuza activitatea nefastă. Noțiunea de ideal e indisolubil legată de persoana umană şi de tot ce gândeşte ea:

"On ne peut se diriger que vers un idéal. L'idéal est tout aussi irréalisable que le rêve, mais, à la différence du rêve, il a rapport à la réalité, il permet, à titre de limites, de ranger des situations ou réelles ou réalisables dans l'ordre de la moindre à la plus haute valeur" (45).

Pentru Machiavel, poporul nu-i decât o bandă de pioni inconştienți pe masa de şah a ambițiilor princiare. Principele trebue să se sprijine pe el, deoarece poporul e mai fidel şi mai docil decât nobilii şi mai uşor de condus:

"... puisque le peuple ne demande rien que de n'être point opprimé" (46).

Mai mult chiar, spune Machiavel:

"Un prince sage doit donc se conduire de manière que, dans tous les temps et dans toutes les circonstances ses sujets aient besoin de lui: ainsi ils lui seront toujours fidèles" (47).

Prin această concepţie, Machiavel nu e departe de părerea lui LAO-TZÉ ce, 2.100 ani înaintea lui, susţinea că:

"Aussi la politique des sages consiste-t-elle à vider les esprits des hommes et à remplir leurs ventres, à affaiblir leur initiative et à fortifier leurs os. Leur soin constant, est de tenir les peuples dans l'ignorance et l'apathie" (48).

şi nici de concepţia actuală a lumii ce aplică ideile politice machiaveliene, transformând individul într'un robot ce nu ştie şi nici n'are dreptul să afle ceeace gândeşte şi urmăreşte cel ce conduce. Exact ca în cap. XVIII din "Principe":

"... tous les hommes ont la liberté de voir, mais que très peu ont celle de toucher: que chacun voit ce que la Prince paraît être, mais que presque personne ne connaît ce qu'il est en effet."

Din cauza acestei duplicităţi de atitudine, ridicată la rang de normă politică esenţială, s'a putut susţine că:

"... aici e adevărata originalitate a lui Machiavel: totul se rezumă în această convingere că guvernarea este o artă independentă într'o lume imperfectă" (49).

Legionarismul este de acord cu imperfecţiunea lumii în care trăim şi că, în consecinţă, guvernarea este o artă foarte delicată. Divergenţa de păreri isbucneşte în clipa

în care e vorba de mijloacele şi maniera prin care scopurile politice trebuesc atinse. Machiavelismul se sprijină pe formule eficace în mare parte materialmente, dar lipsite de calităţile ce pot înălţa spiritul şi înnobila activitatea unui guvern.

Legionarismul este o interpretare optimistă a vieţii spre deosebire de concepţia lui Machiavel care, în ceeace priveşte omul, întruchipează forma cea mai pesimistă şi sceptică. Toate defectele pe care Machiavel le consideră ca definitive în fiinţa umană, Mişcarea Legionară le califică de accidentale, deci trecătoare. Stratificate în spiritul individului din cauze multiple şi diferite, ele nu se pot permanentiza dacă influenţăm cauzele prin mijloace adecuate. Pesimismul lui Machiavel neagă orice posibilitate de evoluţie şi progres. Aşa cum precizează LUIGI BOTTIGLIERO:

"Manca nella dottrina del Machiavelli l'idea di progresso e di sviluppo perchè, messosi a contemplare la storia come un bel quadro già finito e reale in se stesso, non poteva concepirla come un eterno prodotto dello spirito umano" (50).

Pe când legionarismul vede în om materia nobilă şi excepţională, pe care o poţi transforma, pe care o poţi împinge spre rău, *dar tot aşa de uşor spre bine*, prin mijlocirea căreia o societate se poate înnălţa sau prăbuşi. Să nu se uite însă, adevăratul înţeles al acestor cuvinte: e vorba de înalţarea sau prăbuşirea spirituală, singura care poate avea un sens profund, istoric şi social, depăşind elementele economice, tehnice sau militare. Deaceea, legionarismul e optimist. El crede în ridicarea omului spiritual şi prin el a societăţii. Acest optimism se bazează pe un incontestabil: nici o ameliorare pur materială n'a reuşit să producă o înălţare spirituală, pe când cea mai neînsemnată îmbunătăţire în domeniul spiritual al omului a atras după sine o schimbare spre bine în mentalitatea şi comportamentul individului, schimbare ce la rândul ei a adus o ameliorare materială în mijlocul societăţii. Deaceea, părerea lui DIDIER DE ROUSSILLON este mai mult decât o figură de stil, când spune:

"Il est nécessaire d'éliminer de l'homme la croyance que tout perfectionnement technique ou matériel entraîne un perfectionnement parallèle dans les autres ordres de l'activité humaine" (51).

E ceeace Căpitanul, cu mult timp înainte, predica ca singură salvare.

Legionarismul crede în om şi'n potenţele lui latente, în acet tezaur de calităţi pe care *numai el le are* şi *numai el le poate desvolta*. Legionarismul nu pleacă dela convingerea că individul şi deci politica, au fost de când lumea aşa cum sunt şi că prin urmare nimic nu le poate transforma, nici înbunătăţi, nici opri din calea lor deja trasată. El pleacă dela ideia că în viaţa psihică a individului cât şi viaţa socială a Statului, nu există stagnare, nu există forme determinate şi eterne.

Prin simplul fapt că Machiavel cerea omului să fie mai viclean, mai intransigent, mai rău decât altul dacă voia să cucerească un loc de frunte în societate şi să-l menţină, avem o dovadă în plus că legionarismul are dreptate când susţine că *omul e perfectibil*. Deoarece, dacă i se poate cere acestui om să devină "mai" în sensul negativ al perfecţiunei, nu i se poate nega acelaş drept şi aceeaşi posibilitate în celălalt sens. Dacă un individ poate fi "mai viclean" pentru a atinge un scop, poate deveni tot aşa de uşor "mai cinstit", "mai corect", "mai uman", "mai înţelegător"...

Amândouă doctrinele pornesc dela elementul *om*. Dar câtă diferenţă între ele! Omul machiavelian e omul în tot ce are el de abject şi de carnal. Pasiuni şi ambiţii, egoism şi tiranie, toate se învălmăşesc ca să-l determine şi să-i încânte orizonturile. E omul trecutului obscur şi violent, e omul ce *nu vrea* să evolueze, să se transforme, să se înalţe. Nimic nu-l răscumpără în acţiunile lui politice, nici chiar atingerea scopului, deoarece nici o schimbare în mai bine pentru comunitate nu are loc.

Toate aprecierile lui Machiavel despre om pleacă dela convingerea că indivizii sunt totdeauna aceeaşi şi nu se schimbă în decursul vremii. Constatare practică, bazată pe istorie, corespunde fără'ndoială unei realităţi sociale.

Aşa au fost oamenii în trecut şi aşa erau în vremea lui Machiavel. Am putea spune că aşa sunt chiar în zilele noastre.

Ceeace putem însă reproşa marelui florentin e de a fi considerat datele existente ca definitive şi de a fi stabilit în circuitul politic convingerea în incapacitatea omului de a evolua spiritual. In loc de evoluţie progresivă, Machiavel stabileşte principiile unei evoluţii regresive, dând omului prin acest fel de a vedea, impresia —dacă nu convingerea— că numai printr'o atitudine violentă, amorală, se capătă "un loc sub soare".

Tot pesimismul lui Machiavel porneşte dela neîncrederea pe care o are în oameni, şi dela convingerea că nu mai e nimic de făcut pentru a schimba situaţia. Cum spune un autor german:

"A condenação dos homens é sempre predominante, inexorável, subjugando as idéias. Cada pensamento revela o pessimismo; em cada palavra sôbre política reponta o desprêzo dos homens" (52).

* * *

După cum în epoca Renaşterii putem spune că cea mai importantă descoperire a fost *omul*, care devine un centru de interes şi atracţie, tot aşa legionarismul pune accentul pe această entitate superioară, voind să stabilească şi să confirme prin aceasta care este adevăratul element al vieţii şi-al organismelor politice.

Omul Renaşterii se detaşează de învăluitoarea atmosferă medievală printr'o brutală manifestare de instincte primare. Contrastul este isbitor între supusul om al Evului Mediu şi arogantul "condottieri" al Renaşterii. Instinctele cele mai josnice domină lupta între aceşti indivizi deslănţuiţi, pe cari nici o regulă superioară, nici o autoritate organizată nu-i poate stăpâni sau cel puţin struna în elanul lor de afirmare politică. Machiavel, impresionat de această stare de lucruri, nu vedea o altă posibilitate pentru conducătorii de State decât o fortificare a instinctelor, o exagerare a acestor tare ancestrale, deoarece:

“L'individuo in quanto individuo è sempre egoismo, opaca malizia, peccado originale, e chi dice malizia dice belluinità primigenia dell'-uomo, quando questi non è ancora scontrato nella volontà degli altri uomini, che no correggono e ne limitano la sua avarizia e libidine di potenza” (53).

Din epoca Renaşterii şi până în zilele noastre aceste caracteristici primare ale individului n'au făcut decât să se desvolte şi să învenineze atmosfera socială şi politică a naţiunilor. Dece? Pentrucă nimeni nu s'a gândit la posibilitatea unei transformări a intimului uman. Toţi au căutat să desvolte la maximum aceste instincte. In loc de a fi combătute au fost glorificate, ridicate la rang de axiome politice, transformate în reguli esenţiale de comportament. Nici un om de stat n'a îndrăsnit să atace structura coruptă a omului, produs al unei educaţii greşite. Din contră, prin propriul său exemplu a întărit vechea eroare de comportament, deşi nici o clipă n'a încetat să condamne şi să deplângă imoralitatea, egoismul, şiretenia, perfidia, întrebuinţate în raporturile politice şi sociale de către... alţii.

CORNELIU ZELEA CODREANU a avut acest curaj, deoarece şi-a dat seama de gravitatea realităţilor politice şi sociale şi'n acelaş timp putea s'o facă fiind un om curat. Mai bine decât oricare alt om politic român, a înţeles că:

“Il n'y a donc pas de fonction sociale plus grave et sacrée, et qui demande un sens plus profond du devoir, que celle de semeur d'idées dans le sol social” (54).

Intr'o lume coruptă şi fără nici un ideal superior, el a înfrânt legile machiaveliene. El s'a ridicat împotriva înrădăcinatelor precepte ce constituiau elementele de comportament social şi politic.

Legionarismul nu descoperea din nou omul, ci îi deschidea noi prespective. Prin aplicarea hipertrofiată a instinctelor primare, omul pierdea contactul cu realitatea spirituală, cu linia de evoluţie sufletească a speciei. Omul se descompunea. Din simplu animal devenea fiară.

Căpitanul, din primele timpuri, n'a privit individul ca o entitate de voinţă, a cărei importanţă creşte în măsura realizărilor, indiferent de mijloacele întrebuinţate.

“Noi plecăm dela ideea de om ca valoare morală” (55).

a spus C. Z. C., răsturnând prin această simplă frază toată concepţia utilitaristă perpetuată dela Machiavel şi până azi în lume. Morala îşi relua locul în viaţa publică, deschizând orizonturi noi pentru relaţiile politice şi comportamentul uman. VASILE MARIN complectând ideia dc bază a Căpitanului preciza la rândul său:

“Această supremă d e t a ş a r e de material şi această spiritualizare o va simţi legionarul numai în urma desăvârşirei, în urma realizării operei. Legionarii, se ridică dincolo de vieaţa de toate zilele, de vieaţa fizică a fiecăruia dintre noi. Forma aceasta, nu de asceză care este ceva impus în vederea unui scop pe care îl urmăreşti, poate sublim, dar această conştiinţa la care ajungi printr'o depăşire a ta de tine însuţi, aceasta poate constitui cheia de boltă a legionarului de mâine” (56).

Sub influenţa binefăcătoare a preceptelor legionare un nou spirit civic se cristaliza în societatea românească, deoarece:

“Avoir l'esprit civique, c'est tenir compte, dans la pensée comme dans l'action, autant et plus de l'intérêt général que du sien propre” (57).

Omul, simplu individ sau conducător, nu se mai putea realiza printr'o simplă atitudine de oportunism, prin manevre oculte sau de forţă, ci printr'o reintegrare pe linia de conduită a demnităţii şi onoarei. Nesfârşita gamă de forme dubioase şi meschine de parvenire, ce stricaseră complect mentalitatea omenirei, se vedeau în sfârşit combătute direct, pe tărâmul cel mai contaminat de nefasta-i influenţă: domeniul politic.

Dar marea viziune a Căpitanului a fost plasarea acestei lupte pentru moralizare, nu exclusiv pe planul exterior al organizației sociale, ci în interiorul capricios și instabil al sufletului. El a înțeles că numai acolo se pot produce marile schimbări. Adevăratele revoluții sunt intime, în străfundul ființei omenești. Nu consistă în răsturnarea câtorva schele instituționale și plasarea în fruntea administrației a unui nou regim, ci în modificarea profundă a unei întregi psihologii. Deaceea, formele de educație pentru atingerea acestui scop au fost complect diferite de cele enunțate de Machiavel. Acolo unde acesta îndemna pe individ să fie când leu când vulpe, sau să pară bun mulțimilor pentru a le putea mai ușor călca în picioare, pentrucă ceeace interesează e:

> "... prendre le pouvoir et... le conserver" (58).

sau:

> "... tout homme sera bon, pourvu qu'il réussisse..." (59).

CORNELIU ZELEA CODREANU opune o poziție cu totul contrară:

> "Legionarul când intră în Legiune a zis: "Pentru mine, nu vreau nimic" (60).

sau:

> "Statul nou presupune în primul rând și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un Stat nou, cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe" (61).

tot așa:

> In acest om nou, vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenesc... In acest om nou vor trebui ucise toate efectele și toate pornirile spre rău" (62).

Deaceea putem spune că anti-machiavelismul legionar nu-i o simplă formulă circumstanțială, ci un adevărat

antagonism constituțional. Intre legionarism și machiavelism se desprinde un conflict de precepte axat pe mediana ce desparte politica și morala. Dacă concepția marelui florentin —antrenată de evenimentele epocei— s'a lăsat împinsă spre o condamnare a elementului moral pentru a nu admite în acțiunea politică decât explozia elanului vital, marele om al plaiurilor moldovene —într'o epocă tot atât de turbure ca și cea a Renașterii— a ales calea contrară. Nu recursul la caracteristicele negative ale individului, ci apel la forma cea mai superioară și mai greu de atins a spiritului omenesc.

Unul dădea forței o bază oarecum doctrinară, pe când celălalt răsturna premizele, chemând individul la o luptă cu el însuși pentru a înfrânge atavicele instincte de dominare și umilire a altora. Ceeace punea la îndoială însăși supremația politicei. Dealtfel, chiar apărători dârji ai lui Machiavel recunosc că:

> "La politica non è tutta la vita dello spirito umano, ma soltanto un momento di esso: L'energico politicismo puro del Machiavelli vale indubbiamente a redimere l'uomo dalla sua effeminatezza, ma esso non esaurisce i problemi dell-uomo, e anzi nel tentativo inganuevole di volerli risolvere tutti *sub specie utilitatis*, corrompe la stessa virtù — p r i n c i p e della nueva religione" (63).

Dacă *voința machiaveliană* era întreptată către exterior în scopul bine determinat de a dobândi o cât mai mare influență politică și de a menține o stare favorabilă "imperialismului" personal, *voința legionară* e dirijată către interiorul sufletului într'un efort suprem de transformare spirituală, capabilă de a provoca o nouă manieră de a gândi politica. Premiză a doctrinei noastre această ideie o vom găsi în orice gând sau acțiune legionară:

> "Legionarul este omul care își trăește viața către înlăuntrul său, în opoziție cu "civilizații" predicatori ai materialismului istoric, care trăesc către afară" (64).

Omul machiavelian era şi este un om ce caută să domine şi să se impună *prin orice mijloace*, fie ele oricât de reprobabile. Omul legionar caută şi el să se impună, dar numai *prin mijloace demne* de un individ de onoare.

Dealtfel, devierile doctrinei lui Machiavel sunt azi aşa de mari, încât nici o reconciliere nu e posibilă între ea şi doctrina legionară. Din nefericire, machiavelienii şi machiavelicii sunt extrem de numeroşi în epoca noastră, inconciliabili şi încăpăţânaţi, convinşi de superioritatea unei atitudini ce nu depinde decât de forţa brută. Dar nu trebue o clipa uitat că:

> "Arta guvernării nu se poate întemeia, cum credea Machiavelli, numai pe calcul, ci ea cere o adâncă înţelegere a sufletului omenesc, un acord perfect de simţire între conducător şi mulţime. Mulţimea nu e nici bună, nici rea; conducătorul o poate face bună, dacă el însuşi este într'adevăr bun. El o poate face capabilă de orice jertfă pentru apărarea patriei, a credinţei, a moralei, pentru înfăptuirea unei culturi înalte, dacă el însuşi e însufleţit de acest spirit de jertfă" (65).

Apariţia Mişcării Legionare cu doctrina ei spiritualistă şi anti-machiavelică a constituit un semn binefăcător pentru timpurile noastre. Era afirmarea unei poziţii spiritualiste în mijlocul unui materialism fără margini ce se manifesta în toate straturile sociale. Era semnul vizibil al conştiinţei universale în luptă cu instinctele primare ale individului. Nimic mai îmbucurător pentru noi decât tendinţa actuală a gânditorilor politici străini spre ideile fundamentale ale Mişcării Legionare. Astfel, LEARNED HARD, care la sfârţitul unei lucrări plină de consecinţe (L'esprit de liberté) ajunge să spună 25 de ani după Căpitan că:

> ... l'art de gouverner trouve l'objet de son étude dans l'âme humaine" (66).

E ca un balsam binefăcător, cu atât mai dulce cu cât vine dela unul ce ţi-a fost duşman şi te-a atacat totdeauna...

Soarta a făcut ca acest anti-machiavelism —care astăzi se confundă cu lupta pentru libertate a popoarelor— să apară în mijlocul neamului românesc. Noi, legionarii, am fost primii a-i înţelege chemarea şi a-i sacrifica pri mii martiri. Sperăm ca sacrificiile consimţite cu atâta convingere să nu fi fost zadarnice.

In clipa în care se împlinesc 25 de ani dela moartea lui MOŢA şi MARIN ca eroi ai unui nou crez, să fim mai mult ca oricând convinşi de victoria preceptelor morale asupra principiului de forţă. Legionarii ce-au luat parte la răsboiul civil din Spania nu erau mercenarii vreunui imperialism machiavelic, ci solii unei credinţe la baza căreia veghea spiritualitatea creştină. Crescuţi în spiritul onoarei şi demnităţii, înţelegeau să apere legile ce caracterizau noua tendinţă, chiar dacă această luptă era disproporţionată şi chiar dacă ar fi fost inutilă. Numai astfel puteau afirma, prin fapte, doctrina anti-machiavelică a Mişcarii Legionare, prin acest protest al sacrificiului, al sângelui vărsat întru apărarea drepturilor şi libertăţii altora.

27) J. CHARMONT: *La renaissance du droit naturel*, p. 125.
28) JAMES BURNHAM. *Les Machiavéliens*, p. 51, Paris, Calmann-Levy, 1949.
29) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Căarticica şefului de cuib*, p. 181, col. "Omul nou", 1952, Ediţie de exil.
30) MYRON P. GILMORE: Op. cit., p. 169.
31) JAMES BURNHAM: Op. cit., p. 52.
32) DIDIER DE ROUSSILLON: *Introduction à la politique*, p. 23, Suisse, Portes de France, 1946.
33) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 187-88.
34) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 201.
35) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru Legionari*, p. 287, ídem.
36) ERNEST BERNEA: *Stil legionar*, p. 16, Col. "Omul nou", 1953, Ediţie de exil.
37) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica şefului de cuib*, p. 88, ídem.
38) MARC DUCONSEIL: *Machiavel et Montesquieu*, pagina 19, Paris, Denoel, 1943, col. Perspectives.

39) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica şefului de cuib*, p. 7, ídem.
40) SIMONE WEIL: *Oppression et liberté*, p. 192, Paris, Gallimard, ed. 9, 1955, coll. Espoir.
41) FOREZ (pseud. de FR. MAURIAC): *Le cahier noir*, p. 46-47, Paris, Editions de Minuit, 1943.
42) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 157.
43) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 155-56.
44) MARC DUCONSEIL: Op. cit., p. 33-34.
45) SIMONE WEIL: Op. cit., p. 113.
46) MACHIAVEL: Op. cit., p. 38.
47) MACHIAVEL: Op. cit., p. 40.
48) LAO-TZÉ: 3-B (cité par Garnier: *L'esprit du Tao*, p. 144, Paris, Flammarion, 1957).
49) ALLAN H. GILBERT: *Machiavelli's Prince and its forerunners. The Prince as a typical book "De Regimine Principium"*, p. 235, Duke Univ. Press, 1938.
50) LUIGI BOTTIGLIERO: Op. cit., p. 166.
51) DIDIER DE ROUSSILLON: Op. cit. p. 31.
52) OSCAR VON WERTHEIMER: Op. cit., p. 170.
53) LUIGI RUSSO: Op. cit., p. 249.
54) SALVADOR DE MADARIAGA: *De l'angoisse à la liberté*, p. 44, Paris, Calmann-Levy, 1954.
55) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru Legionari*, p. 242, ídem.
56) VASILE MARIN: Op. cit., p. 237-38.
57) JEAN BARTHELEMY: *Structure et dimensions de la liberté*, p. 248, Paris, Ed. de l'Ecole, 1956.
58) MACHIAVEL: Op. cit., p. XI, ídem.
59) MACHIAVEL: Op. cit., p. XV, ídem.
60) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica şefului de cuib*, p. 84, ídem.
61) CORNELIU ZELEA CODREANU: Idem, p. 87, ídem
62) CORNELIU ZELEA CODREANU: Idem, p. 88, ídem
63) LUIGI RUSSO: Op. cit., p. 243, idem.
64) VASILE MARIN: Op. cit., p. 182.
65) TRAIAN BRAILEANU: Op. cit, p. 38.
66) LEARNED HARD: *L'esprit de liberté*, p. 312, La Colombe, 1957.

Comemorarea filatelica a 25 ani dela moartea lui Mota si Marin

Cru prilejul comemorării a 25 de ani de la moartea la Majadahonda a lui Ion Moţa şi Vasile Marin, comitetul de actiune "Romania Libera" a emis cartonul şi vignetele postale reprezentate mai sus, în memoria acestor cruciaţi ai Europei, cari prin jertfa lor voluntară, au trasat pentru posteritate drumul de urmat pentru salvarea traditiilor ceştine şi civilizaţia vechiului continent.

XXV ANIVERSARIO
DE LA MUERTE DE

ION MOTA y VASILE MARIN

cruzados caídos en Majadahonda en defensa
de Cristo, de España y de Europa

13 de enero de 1937

MADRID
13 de enero de 1962

«¡Se ametralla el rostro de Cristo, se bambolea el fundamento cristiano del mundo! Si la Cruz fuese extirpada de las tierras de España, su base temblaría también en el resto de Europa—y por tanto en Rumania—, y el comunismo triunfaría al fin... He amado a Cristo, y voy feliz a morir por El. Así he entendido el deber de mi vida.» Esto escribía Ion Mota en su testamento, al salir para luchar en España.

*«Era un deber de honor que pesaba sobre los hombros de nuestra generación; lo he hecho con el mismo amor que si lo hubiera realizado por **mi patria**», finalizaba Vasile Marin en la carta de despedida a su familia.*

Contemplando, después de veinticinco años, el desastre que se advierte en el mundo por pactar con el comunismo—fuerza del diablo—, las palabras de Mota y Marin se nos muestran como una profecía.

El mundo no quiso ver a su debido tiempo lo que significaba el sacrificio de estos hombres, y ahora paga muy cara la cobarde abdicación del santo deber de combatir sin cuartel el principio del mal, levantado al rango de dogma por el comunismo.

A pesar de ello, su ofrenda no fue inútil. Hoy, después de cinco lustros, las creencias por las que combatieron y murieron se transforman en la doctrina política que vencerá definitivamente al marxismo materialista y al capitalismo liberal.

Ya es tiempo de que Europa despierte del error en que fue sumida por los irresponsables que firmaron los turbios acuerdos de Teherán, Yalta y Potsdam, y por los desertores que predizan la paz a costa de todo.

ECOURI
DIN
LUMEA LEGIONARA

Pentruce au luptat si au murit in Spania?

de Mihail R. Sturdza

Pentruce au luptat şi au căzut Moţa şi Marin în câmpurile dela Majadahonda? Dacă un răspuns complet satisfăcător n'ar fi părut evident în acele timpuri, istoria lumii din ultimii 25 de ani îl oferă astăzi şi celor mai lipsiţi de viziune. Căci forţa diabolică a răului, contra căreia camarazii legionari au luptat cot la cot cu legendara armată spaniolă, este astăzi biruitoare deschis sau ocult în cele mai multe ţari ale lumii.

Cu forţa de prezicere a inspiraţilor, Moţa şi Marin, ca şi Codreanu, seful lor, au avertizat poporul românesc şi întreagă Europa de abisurile în cari stupiditatea, laşitatea, oportunismul şi trăderea vor cofunda lumea civilizaţiei creştine în faţa comunismului triumfător; cu ani înainte ca la Teheran Preşedintele Roosevelt să conceadă tiranului Stalin toate provinciile şi ţările pe cari le reclama, "cu condiţia ca aceste concesiuni să nu fie revelate publicului american înainte de iminentele alegeri preşidentiale"; cu ani inainte de trădarile de la

Yalta şi ale Misiunii Marshall, care a predat China lumii comnuiste.

Moţa şi Marin nu sunt cu noi pentru a auzi cuvintele Generalisimului Franco pronunţate la 25 de ani după luptele în care ei au căzut: "Trebue să-i căutam comunismului părţile lui debile... Trebue să plecăm dela faptul că ţările ocupate, cu fiecare zi ce trece, urăsc mai mult pe cutropitori, cari sunt numai stăpânii terenului material pe care îl calcă sub picioare... Religiosul, naţionalul, aspiraţiile spre libertate şi desperarea, totul impinge aceste popoare să rupă lanţurile. Aceasta este arma potenţială de care dispune Occidentul, dar pentru aceasta, este necesar să ramâie credincios idealurilor occidentale, să nu fie abandonate popoarele subjugate de dincolo de cortina de fier, să nu fie trădate cu concesiuni ruşinoase agresorilor".

Ei nu mai sunt cu noi pentru a privi cu desgust şi indignare lumea de după răsboiu, imparţită, pentru cine ştie să vadă şi să audă, nu între lumea dominaţiei comuniste şi lumea libertăţii, solidară cu naţiunile robite, sperând şi preparând momentul eliberării lor, ci intr'o asociaţie infamă şi ocultă între Lumea Occidentală şi Lumea Comunistă deoparte, şi de cealalaltă parte, naţiunile robite, uitate şi abandonate de toţi, cu excepţia ţării al cărui Caudillo a proclamat că "Spania este poate unica ţara care nu a recunoscut situaţia creată de părăsirea în mâinile URSS-ului a popoarelor din Europa Orientală şi că susţine fără nici o rezervă necesitatea de a restitui libertatea popoarelor astăzi aflate în sclavia tiraniei roşii. Considerăm absolut nesatisfăcătoare tacticile de renunţare şi impăciuire cari fac popoarele occidentale culpabile de o crimă morală, la care noi nu vrem să luăm parte".

Fără îndoială, că şi Căpitanul, şi întreaga lume legionară, ca sutele ce au pierit în masacrele carliste, miile şi miile cari au trecut prin închisori şi îşi petrec încă partea cea mai bună a vieţii lor în temniţele lui Antichrist, ei au prefigurat nu numai implacabila luptă şi calvarul care a urmat, dar şi Ceasul Invierii. Pentru acest moment s'au sacrificat Moţa şi Marin în acele timpuri, prevăzând ceeace astăzi ştim cu toţii, că la sud de Pirinei, în Spania admiraţiei şi dragostei noastre, se conservă intacte şi fără pată sufletul şi forţele recucerii.

Inmormantarea lui Mota si Marin

de *Nicolae Teban*

NU împlinisem incă opt ani când intr'o Duminecă mama m'a luat de mână sus pe dealul ce desparte comuna noastră de Pischiuţi să văd pe Aurel cum sboară. Aurel Vlaicu din Binţinţi, sat aproape de râul Murăş, depărtat de-al meu vreo 6 kilometri.

“Veniţi, români, că sboară Vlaicu.”

Şi au venit români din toate satele din jur, ba şi mai de departe, să vadă pe primul român din Ardeal care sboară. Vestea nu s'a dus numai dela om la om prin târguri şi sate, ci şi prin foaia “Libertatea” a Părintelui Protopop Ion Moţa din Orăştie. Nu exista familie românească mai răsărită de prin satele ardelene, care să nu fie abonată la aceasta foaie, care mai avea şi un supliment, odată pe lună, “Foaia Interesantă”, cu chipuri şi veşti din lumea întreagă. Apoi revista “Bobârnacii” dela Cluj, redactată de către Bornemisa, neam de aproape cu familia Moţa.

Pe timpul acela, acum cincizeci de ani, Dumineca nu era numai zi de odihnă şi de mulţumire Domnului, ci şi zi asteptată cu veştile ce priveau soarta noastră, a românilor subjugaţi. Parcă văd cum şedeau bătrâni şi tineri în faţa caselor pe câte o *laghiţă* lungă şi scaune de *chiatră*, cum ascultau cu mare băgare de seamă pe cel ce citea indrumările din “Libertatea”, ştirile din “Foaia Interesantă”, apoi glumele din “Bobârnacii”. La crâşmă nu prea mergea lumea căci avea *ghinars* în casă, iar de sfadă sau de *înceluială* se auzea rar de tot, nu ca azi când nu vezi doi inşi veseli, ci tot timpul *bosumflaţi*, de parcă a tunat *dihonia* în ei. Pe atunci glasul preotului “pe pământ pace şi între oameni bună învoire” avea mai multă înrâurire, căci zilele de sărbătoare creştinească erau ţinute cu mare evlavie. Aşa au fost îndrumaţi copiii

de atunci: cuviincioşi cu părintii şi bătrânii, teamă de Dumnezeu, dragoste şi iubire de Neamul Românesc. Aşa a crescut şi copilul Ionel al Părintelui Moţa dela Orăştie.

Personal l-am cunoscut târziu de tot, prin anul 1932, dar îl aveam în inimă de mulţi ani şi-l iubeam cu acea dragoste a omului care îşi doreşte neamul desrobit, liber şi stăpân pe avutul lui. Lupta şi suferinţele prin care a trecut, dar mai ales jertfa lui cea din urmă şi cea mai mare a ridicat din nou neamul românesc pe culmile de vitejie ale strămoşilor noştrii. Atunci când pe pământ spaniol, fiarele comuniste vărsau sânge creştinesc, necruţând nici preoţii din altar, şi nici mânăstirile, Ionel Moţa, impreună cu Inginerul Clime, principele Alexandru Cantacuzino, Vasile Marin, Preotul Dumitrescu —Borşa, Totu Nicolae şi Bănică Dobre se duc să lupte pentru Cruce şi să intoarcă lumea cu faţa spre Dunmnezeu. Dupăce şi-au făcut datoria, Moţa şi Marin sunt aduşi pe scut în ţară de Generalul Cantacuziino şi supravieţuitorii legionari din crâncenele lupte dela Majadahonda.

De când am auzit de moartea lor nu mai aveam astâmpăr. In fiecare seară, după orele de lucru, mă duceam la sediu să văd ce ordine şi dispoziţii mai sunt. Ce-a fost în Ţară, am auzit şi am citit. Ce s'a petrecut la Bucureşti, am trăit şi văzut cu ochii mei. Deşi în ziare se scria puţin, lumea bucureşteană lua parte adânc la durerea noastră. Pe străzi, în localuri, în familii, pretutindeni se vorbea de Moţa...

A murit Moţa. Se poate? Dar cum a murit şi pentruce? Cine l-a trimis şi tocmai pe el? Nu putea merge şi muri altul? L-a trimis Codreanu să scape de el, şopteau răuvoitorii. Nu! A mers singur, el a cerut să meargă! A murit ca un sfânt, ca un erou, răspundeau cei curaţi la suflet. Şi ce tânăr era! Ce frumos şi ce inteligent! Să vedem ce va face Codreanu fără el...

Câte şi mai câte comentarii bune şi rele. La drept vorbind erau mulţi, chiar dintre legionari, cari n'au inţeles jertfa lui Moţa, ca să nu mai vorbim de indiferenţi sau de duşmani, cari se bucurau.

La fabrica unde lucram, în aceste zile de durere, muncitorii legionari ţineam post. In timp ce ceilalţi mergeau la masă, noi ne adunam în sala de montaj şi, rezemaţi de câte un motor ori fuselaj de avion, vorbeam despre

Moţa şi Marin. Cu mintea străbăteam distanţa de mii de kilometri de Spania şi ne opream în tranşeele dela Majadahonda. Vedeam cum vin hoardele comuniste, iar noi cu mitraliera trăgeam în plin, fără milă. Cu baionata respingeam pe năvălitori şi toţi am fi dorit să fi fost alături de cei doi eroi. Am fi dorit să ştim cum au murit, luptând la baioneta, răpuşi de un glonte sau sfârtecaţi de un obuz. Aşa ne-am frământat minţile săptămânile cari s'au scurs de când s'a aflat de moartea lor şi până ce trupurile lor au ajuns la Bucureşti.

In faţa Gării de Nord şi în spatele ei erau mii de cămăşi verzi. Comandantul legionar Victor Vojen, insărcinat cu organizarea ceremoniei, ne dădu ordin să facem cordoane dealungul peronului. Aşteptam încordaţi sosirea trenului. Megafoanele anunţau: "trenul mortuar a plecat din Chitila".

După puţin timp apare locomotiva trenului având în faţa două litere mari M. M., făcute din remuri de brad, iar felinarele aprinse. Aşa de încet a intrat trenul în gară că nu se auzea niciun sgomot. Cei doi mecanici cari îl conduceau erau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare şi nu-şi mai puteau stăpâni lacrimile.

"Gardă, pentru onor înainte", se auzi o comandă şi se luă poziţia comandată.

In timpul cât se coborau sicriile, am primit o altă dispoziţie: să legăm frânghiile la carul mortuar ce staţiona în faţa gării. O sută douăzeci de legionari au primit misiunea să tragă carul mortur al lui Moţa şi Marin. Am parcurs Calea Griviţei, Clemenceau, Calea Victoriei, Bulevardul Elisabeta până la Biserica Sfântu Ilie Gorgani. Pe tot parcursul, trotuarele gemeau de lume. Toţi se descopereau şi salutau cu mâna întinsă, salutul nostru legionar. Am văzut soldaţi şi ofiţeri descoperiţi, salutând. Pe feţele tuturor se putea citi durerea.

La o cotitură mi-am întors capul şi am văzut înapoia sicrielor pe tatăl Capitanului ducând de mână pe cei doi copilaşi ai lui Moţa, Mihai şi Gabriela.

Pentru menţinerea ordinei n'a fost nevoie de niciun poliţist. Două cordoane de camarazi înaintau paralel cu noi, pe lângă trotuar, iar alte două cordoane deschideau drumul, înlăturând obstacolele, pe eventualii curioşi.

Ajunşi la Biserica Sf. Ilie Gorgani, Căpitanul mi-a dat

ordin să ridic tricolorul depe sicriele lui Moţa şi Marin şi să-l duc în Biserică.

Când cele două sicrie au fost transportate la "Casa Verde", am făcut parte din grupul care mergea paralel cu Căpitanul, lângă care se mai aflau, reprezentanţii diplomatici ai Spaniei, Italiei, Japoniei şi Germaniei, Generalul Cantacuzino Grănicerul, precum şi echipa din Spania, în uniforma militară a soldaţilor din Tercio.

Cortegiul a străbătut străzile Schitu Măgureanu, Stirbei Voda, Calea Griviţei până la Bucureştii Noi. Pe tot parcursul lumea plângea şi saluta cu mâna ridicată. Doua cruci de lemn, una a lui Moţa, alta a lui Marin, purtate de doi camarazi, deschideau drumul. Venea apoi impresionanta cruce vie, formată din studenţi cari cântau:

"Sunt ruguri şi flăcări, e Spania în scrum
Gloanţele cad în altar
In negrele şanţuri cu sânge şi fum
Plouă cu schije şi jar."

Moţa, Arhanghel şi Munte
Marin ca o flacără mare...

Numai acest cântec ar fi fost de ajuns ca să arate lumii întregi rostul jertfei lui Moţa şi Marin.

In coloana nesfârşită, am remarcat pe studenţii germani în uniformele lor, cu steagul plecat în semn de doliu, pe muncitorii mineri depe Valea Jiului. Toţi aveau felinarele aprinse, aşa cum le au în timpul lucrului în măruntaiele pământului, de unde scot bogaţii pe cari hienele Ţarii Romaneşti le devorează.

Buciumele Moţilor sunau a jale.

Prin lapovită şi frig, ud până la piele, am ajuns la "Casa Verde", unde s'a terminat ceremonia şi tot pe jos m'm întors acasă.

Dumnezeu mi-a mai hărăzit zile ca să pot povesti celor ce vor veni că am fost şi eu prezent la înmormantarea celor doi mucenici ai neamului, Ion Moţa şi Vasile Marin.

Au trecut mulţi ani de-atunci şi, Doamne, multe s'au mai întâmplat: mişeleasca ucidere a Căpitanului, împreună cu Nicadorii şi Decemvirii, masacrarea legionari-

lor din lagăre şi închisori sub Regele Carol, prigoana Generalului Antonescu, urgia comunistă, cu tot arsenalul de bestialităţi pentru a înfrânge dârzenia românească a Legionarilor. Închişi în ţară, pribegi prin ţări streine, fugăriţi pe oriunde am putut să ne aciuăm. Oare suntem noi un alt popor ales? Cât va mai dăinui această prigoană?

Noi, ce pribegim prin ţările libere, nu trebue să desnădăjduim şi nu trebue să lăsăm arma din mână, nici o clipă.

Va veni ziua când Dumnezeu Işi va întoarce faţa şi către noi şi atunci ne vom bucura cu toţii de libertatea pe care am plătit-o cu atâtea umilinţe, chinuri şi morminte.

O conferinta la Cluj

de *Marin Barbulescu*

In tabăra dela Carmen Sylva din vara anului 1935 am avut prilejul să văd alături de Căpitan, o serie de figuri legendare ale Mişcării: Caratanase, Gheorghe Istrate, Tudose, Nicoleta, apoi din grupul "Axa", pe Mihail Polihroniade, Vasile Marin, Eugen Ionică, pe Aurel Ibrăileanu şi pe Alecu Cantacuzino.

N'as putea spune că i-am cunoscut, i-am zărit numai. Eram fericiţi cu toţii că puteam să-i vedem; ne apropiam cu sfială de ei, cu multă smerenie. Ne impărtăşeam cu gândul din luptele lor, Tutova, Bârlad, Neamţ, Panciu...

Noi păream nişte fìricele de praf în faţa acestor giganţi, stânci neclintite infipte în pământul românesc în faţa oricărei vijelii. "Marea Neagra de s'ar deslănţui, zicea Căpitanul, legionarul nu se clinteşte rămâne infipt adânc în pământul strămoşesc, în credinţa lui."

Această dorintă de a-i zări măcar pe aceşti munţi de oameni, pe a căror gând şi faptă Capitanul voia să clădească Legiunea, mă dusese cu, vreo lună de zile înainte, pela sfârşitul lui Iunie, la Cluj, unde fusese anunţată o conferintă a lui Moţa, în sala Teatrului.

Abia ieşit dela examene, m'am urcat în ultimul tren cu care mai puteam ajunge a doua zi la Cluj, cu un ceas înainte de începerea conferinţei. Nu avusesm timp să iau nici adresa. Dealtminteri, la ce bun. Oricine mă putea îndrepta către Teatru.

In drumul dela gară am văzut câţiva tineri cu iconita Arhanghelului la butonieră. I-am salutat şi m'am pre-

zentat. Eu veneam din Centrul Studenţesc Timisoara, iar ei făceau parte din cuiburile muncitoreşti dela Dermata. Ne-am imprietenit repede şi am fost toată ziua împreună.

După bucuria întâlnirii cu aceşti camarazi muncitori, intristare şi revoltă. Camarazii clujeni mi-au comunicat că autorităţile au intarzis conferinta lui Moţa. Motiv: se pot produce turburări în oraş şi în special minoritatea maghiară ar considera această conferinţă ca o provocare!

De ne închipuit!

Ion Moţa nu avea dreptul să vorbească în Clujul liber, în România Mare.

Clujul, inima Ardealului, pentru a cărui eliberare, tatăl lui Moţa, protopopul Ion Moţa, a înfundat temniţele maghiare.

Oligarhia, politicianismul român, n'a putut găsi o altă justificare decât acest pretext odios.

Moţa n'a putut vorbi decât doar grupului de legionari, atât cât au putut încape în "Hrubele lui Straulea". In România Mare, în vara anului 1935, Ion Moţa n'a avut dreptul să vorbească Clujului, ci numai câtorva prieteni în "hrube".

Peste capetele celor din fata mea n'am reuşit să vad decât faţa încoronată de barbă a lui Bănică Dobre, care, de altfel, a prezentat raportul lui Moţa, care era condus de Banea.

A vorbit puţin. A cerut celor prezenţi să aibă toată răbdarea şi să nu se lase antrenaţi de provocări.

Una din recentele încercari politicianiste era de a face să creadă pe Ardeleni că tot râul le vine dela "Regăţeni". Această încercare, spunea Moţa, este o crimă; serveşte numai duşmanilor neamului. Dacă Ardelenii au luptat pentru drepturile lor de secole, fraţii lor din Vechiul Regat s'au jertfit cu sutele de mii pentru eliberarea lor. In Legiune sunt toţi egali şi nu există decât români.

In vorba lui domoală, cumpănită, simţeam amărăciunea loviturii ce o primise. El care îi arăta acestui neam calea onoarei, calea mântuirii, dragostea nelimitată până la jertfa de sine, nu putea vorbi în Clujul românesc.

Cu un an mai târziu, în capătul calălalt al Europei, în Spania catolică "se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos".

—Alarmă—pericol de moarte.

—Majadahonda.

—Testament: "Să faci, Căpitane, o ţară ca soarele sfânt depe cer".

S'au cutremurat munţii şi văile. Buciumul suna a jale din creastă în creastă. Preoţii în odăjdii cădelniţau în şiruri fără număr.

Drumul lui ultim, drum de împărat. Deoparte şi de alta zeci de mii, sute de mii de oameni în genunchi se rugau.

Eroii neamului şi ai creştinătăţii treceau pe scut în istorie şi în eternitate.

Echipa legionara din Spania. Crâmpee din viata lor

De GHEORGHE COSTEA

Ion Moţa

DIN îndepărtatele vremuri dinainte de întemeierea mişcării legionare, mi-aduc aminte ca prin vis de chipul lui Ion Moţa. Eram elev la Galaţi când a trecut pe acolo, inspectând Frăţia de Cruce recent injghebată.

L-am văzut apoi la cărămidăria dela Ungheni, în vara anului 1928. Lucra din zori şi până în noapte, ca un inspirat, văzând parcă aievea "Cetatea Arhanghelul Mihail", ce trebuia să se ridice la Iaşi, după planul Căpitanului, devenind centru de educaţie al tineretului românesc din toate provinciile.

Cu mutarea lui Moţa la Bucureşti, l-am văzut mai des. Dar oricât de des l-aş fi văzut, apariţia lui totdeauna aducea ceva nou. Legionarii dela sediu îl semnalau "A venit Moţa", îi urmăreu gesturile şi mişcările şi îi sorbeau cuvintele.

Când am aflat de plecarea lor, nu-mi venea să cred că nu-l voi mai vedea niciodată. Duşmanii, gloanţele nu se pot atinge de acest om. Şi totuşi aşa a fost voia Domnului.

Nicolae Toţu

Am lucrat cu el la grădina de zarzavaturi a Doamnei Ghica, din Bulevardul Carol. Dar unde n'am fost cu el? La Agapia, vân-

zând produsele grădinăriei noastre, în luptele din Maramureş, în Ardealul de Nord, în Bucovina, în Moldova, în Basarabia.

Cine nu-şi aminteşte de acest "hătru bun de glume", care în cele mai grele situaţii nu-şi pierdea cumpătul şi care poseda arta de a domina pe cei mai înrăiţi poliţişti sau şefi de jandarmi cu un gest spectacular, cu o vorbă iscusită, cu o glumă potrivită? Nicolae Totu era temut de autorităţi, dar în acelaşi timp privit ca un fenomen de vitejie, hotărâre şi bravură.

Când mă gândesc cum a murit acest om, făcut pentru luptă, pentru a-şi risca viaţa în fiecare clipă, mă cutremur.

Bănică Dobre

L-am cunoscut în 1930 la Cluj. Era funcţionar la Inspectoratul Scolar Cluj. Mereu umbla în costum naţional. Era blând, bun, dar viforos în luptă.

Bănică Dobre era un manifest viu. Simpla lui prezenţă fizică era suficientă ca să strângă mulţimile în jurul mişcării. Deaceea, în cursul campaniei electorale din 1937, era chemat pretutindeni de organizaţiile legionare. Unde apărea Bănică Dobre se rupeau satele în favoarea Gărzii de Fier.

Ce rasă superbă de oameni! Ce splendide exemplare umane a creat Căpitanul! Fiecare cu particularităţile şi lipsurile, lui, dar toţi iluminaţi de aceeaşi flacără sfântă.

Dupăce a fost rănit în Spania, unde s'a dus să apere pe cei crucificaţi, şi-a găsit moartea ucis de acei cari urau tot ce e viteaz şi nobil în lumea aceasta.

Alexandru Cantacuzino

L-am cunoscut mai bine în tabăra dela Giuleşti. La un moment dat a fost şef la cărămidărie.

Intrat mai nou în mişcare, admiram la el sforţările ce le făcea să se adapteze vieţei aspre legionare.

Acest om venea dintr'o altă lume. Cariera diplomatică îi stătea deschisă şi întinsele relaţii ce le avea l-ar fi scutit de orice neplăceri în viaţă. A dat cu piciorul la toate, pentrucă în mişcare a găsit mediul să se împlinească. La început se comporta mai distant. Dar mai târziu şi-a dat seama de dragostea legionară şi căuta să se coboare la nivelul celor mai umili legionari.

In lagărul dela Miercurea Ciuc, susţinea teza că adversarii m e r g la distrugerea noastră. Deaceea era permanent agitat şi când s'a ivit posibilitatea unei evadări, el s'a oferit să sară din tren, riscându-şi viaţa. Dar a fost prins pentru a doua oară şi dus la închisoarea Râmnicul Sărat, unde şi-a găsit moartea.

Gheorghe Clime

Gheorghe Clime aparţinea unei alte generaţii, aceea care făcuse războiul şi văzuse că întocmirea nouă a ţării nu corespunde cu imaginea ce şi-o făuriseră în tranşee despre România Mare.

A fost unul dintre primii cuzişti cari au trecut de partea Căpitanului.

Gheorghe Clime avea două mari însuşiri: credinţă de stâncă şi o mare iubire de oameni. Era şi un excelent organizator. Refuza orice discuţie sau speculaţie asupra deciziilor luate de Căpitan. Mereu voios şi încrezător în destinele Legiunii.

Era originar din Covurlui şi familia lui se număra printre cele fruntaşe din acest judeţ.

După moartea Generalului Cantacuzino, a fost ales preşedinte al partidului "Totul

Pentru Tară", la propunerea lui Alexandru Cantacuzino. Deşi mai înaintat în vârstă, nu se deosebea cu nimic de un tânăr prin sprinteneală, capacitate de muncă sau de marş. Era greu să te iei la întrecere cu Inginerul Clime.

Vasile Marin

Nu l-am cunoscut mai deaproape, căci el a făcut salturi în Legiune. Abia intrat înaintea prigoanei din 1933 şi era considerat printre fruntaşii Legiunii.

Avea o inteligenţă scăpărătoare. Un spirit viu, ironic şi de o putere de expresie uluitoare.

Era prezent întotdeauna în marile bătălii: acţiuni politice, procese, articole de orientare generală. Dar cu aceeaşi seriozitate se ocupa şi de amănuntele acţiunii în organizaţia ce-o conducea. Ii plăcea să păşească pe culmi, să fie prezent în momentele decisive.

Cu Ion Moţa legase o prietenie trainică, bazată pe aceeaşi viziune de rupere totala de orice legături. Nu e de mirare că atunci când a auzit de plecarea echipei în Spania s'a înscris şi el pentru al şaptelea "sicriu".

Moţa era creator de mişcare. Marin era convertitul, care, simţindu-se în întârziere faţă de generaţia căreia aparţinea, voia să facă sacrificii maxime pentru a privi cu linişte în ochi pe aceia pe care nu i-a înţeles din primul moment.

Fiecare din aceştia reprezintă nişte uriaşi ai spiritului omenesc. Nu prin ce-au scris, ci prin trăirea lor intensă, prin viaţa lor lăuntrică.

Când privim lumea de astăzi, ne dăm şi mai mult seama de valoarea şi măreţia echipei legionare din Spania.

Va rămânea ca o veşnică pată pe clasa noastră conducătoare că supravieţuitorii echipei din Spania n'au putut să-şi găsească în patrie altă răsplată decât închisoarea şi asasinatul săvârşit de bandele de criminali ai dictaturii carliste.

Cantec haiducesc

Ion Ţolescu

Ai, săraca noastră vatră,
Nici tu ochi de lumânare!
N'a rămas piatră pe piatră,
N'a rămas bârnă'n coşare!

Ei că vita şi-o dăsjugă,
Vai de brazda de pământ,
Unde-am pus lăcaş de rugă,
Vai de crucea pe mormânt!

Vai de deal şi vai de vale
Vai de pulberea din cale!
Ai, cu-atât amar de chin
Ce păcat oi fi plătind?

Ne-or dus tot cât ce-am avut
Truda noastră pe ogor
C'a s'o luăm de la'nceput
După obiceiul lor.

Muscălescul obicei
C'or să ni-l arate ei,
Ei ce-acasă la părinţi
C'au tot spart păduchii'n dinţi.

Foaie verde, foaie verde,
Paşii'n umbra ta mi-i pierde
Pe pământul meu că vine
Rusu'n goană după mine.

Vine-aşa că stă pe loc
Doar cât ca să-mi pue foc,
Foc la târguri şi la sate,
Foc la câmpul de bucate,

Foc la crâng, foc la păduri,
Foc la case'n bătături,
De l-aşi tot vedea arzând,
Arză-mi-l-ar duhul sfânt.

Fir de iarbă'nrourată
Ceasul le-ar veni odată
După sfântă mila Ta,
Doamne, tâie-mi inima!

Ţâie-mi geana 'nlacrimată,
Foaie verde din Carpaţi,
C'am rămas şi făr'de tată,
C'am rămas şi făr'de fraţi!

Rămăsei şi făr'de mumă,
Rămăsei făr'de surori...
Şi mai am doar puşcă'n umăr
Şi doar plumbi la cingători.

Chemarea lui Mota

De Traian Golea

Oare în care minte de om nu şi-ar fi putut face loc gândul că Moţa ar fi putut să nu îi spună lui Corneliu Codreanu: Tú eşti Căpitanul! Sufletul omenesc are atâtea ascunzişuri încât oricine ar fi putut să speculeze cu această idee, pe chestiunea relaţiilor dintre cei doi uriaşi ai generaţiei legionare.

Moţa avea un loc cucerit în mişcarea naţionalistă, în luptele studenţeşti dela Cluj, când s'a întâlnit cu Căpitanul. Venea depe o poziţie egală. Totuşi din momentul când l'a descoperit, a renunţat la orice veleităţi personale şi a recunoscut în Corneliu Codreanu pe şeful generaţiei dela 1922. Moţa vine şi îi spune camaradului său de luptă de pe cealalaltă parte a Carpaţilor: Tu eşti Capitanul!

Lăsăm laoparte valoarea lui Moţa pe alte planuri şi ne oprim la această primă dăruire a lui. Ce resorturi sufleteşti l'au determinat să facă acest pas? Să dea girul personalităţii lui altei mari personalităţi a generaţiei lui?

Incercând să pătrundem în intimitatea sufletului lui Moţa, ştim despre el că era un om de puternice convingeri şi de o mare credinţă. Pentru el lupta naţionalistă pentru Neam şi Christos avea un caracter axiomatic. Aşadar când el s'a pus necondiţionat la dispoziţia Căpitanului, avea în vedere una din coordonatele fundamentale ale acestei lupte. Fără unitate de comandă şi acţiune nu pote să existe biruinţă. El a văzut ce s'a întâmplat cu mişcarea studenţească şi apoi cu mişcarea cuzistă,

JON MOTA gravură de Alexandru Bassarab

amândouă nimicite din cauza conflictelor ce au isbucnit în cadrele conducătoare. Orientându-se aşadar după viziunea ce-o avea despre mişcare şi condiţiile ei de creştere şi desvoltare, el a voit cu această primă dăruire a lui, să fie modelul soldatului, soldatul disciplinat.

Odată Căpitanul descoperit, trebuia consolidată oastea legionară. Oastea inseamnă însă disciplină şi disciplină inseamnă renunţare de sine, fără de care nu poate exista unitate. Ion Moţa s'a situat ca primă piatră de temelie a acestei unităti, pe care, pe urmă Căpitanul vine şi o aşează în fruntea legilor care să ne călăuzească paşii în lume.

Aşa şi-a înteles Moţa rostul în mişcarea legionară. Când acest rost a fost îndeplinit, el s'a rupt de toate legăturile pământeşti şi s'a asvârlit în lumea de dincolo, pentru a tâlcui legionarilor rosturile lor supra-pământeşti, cari se identifică cu limitele ultime ale spiritului de sacrificiu. Şi pleacă, din chemarea ce-o simte pentru patronul spiritual al oştilor din care făcea parte, Arhanghelul Mihail, să alunge din lume oştile răului. Şi cade. Cade din dăruire pentru Căpitanul său, din dragoste pentru Christos.

Această repetată dăruire a fost chemare înteleasă şi cultivată. Din credinţele şi convingerile sale, Moţa a tras mereu consecinţele ce decurgeau din atitudinea fundamentală a sufletului său, până la cea din urmă, dăruirea supremă. Şi prin aceasta Moţa stabileşte şi un alt criteriu de valorizare al vieţii legionare: jertfa.

Ganduri despre Mota si Marin la vreme potrivita

de I. G. Dimitriu

NICIODATĂ n'am putut să înţeleg mai bine ca acum jertfa marilor noştri eroi, intraţi în istoria universală prin supremul lor sacrificiu.

Când au plecat de-acasă în toamna anului 1936, am crezut că-i un act de prezenţă în lupta anticomunistă; mai mult, un fel de protest şi pildă biciuitoare pentru ceilalţi, cari atunci când pregatirile erau în toiu, rămâneau indiferenţi sau nedumeriţi.

Astăzi insă jertfa se profilează pe cerul imens al istoriei şi e reprezentată prin crucile insângerate ale eroilor români. Un simbol. Prezenţa unei echipe insufleţite, în frunte cu Ion Moţa, a făcut profundă impresie, cât o divizie de ostaşi cari ar fi mers din ordin. Moţa era chinuit, cum o şi spune, "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos", şi el, crescut în umbra pridvoarelor bisericeşti, cu chipul lui Christos încrustat în inimă, nu putea rămâne insensibil. Biruinţa spirituală a Legiunii şi contopirea lui în Christos, jertfindu-se pentru El, au fost dintru inceput premisele logicii lui superioare şi intractabile.

El s a dus spre sacrificiu, sigur fiind că prin moartea lui Legiunea va birui ura unora din Ţară şi de peste hotare (nejustificată prin nimic), în vreme ce Vasile Marin a făcut un act de bravură, comandat de destinul propriei lui generaţii. "Mă înscriu şi eu pentru al şaptelea sicriu", cu aceste cuvinte şi-a cerut permisiunea de a pleca cu Moţa în Spania.

Dacă acei cari ne urau şi ne duşmăneau, s'ar fi eliberat de învăluirea puterilor diavoleşti, ar fi văzut cât de serafic era gândul lui Moţa, cât de puţin preţuia viaţa faţă de onoarea naţională şi cum intelegeau să lupte contra comunismului, până la ultima suflare. Şi aşa a fost dacă vrem să fim sinceri. Moţa a biruit prin propria lui jeftfă. Din pieptul lui, în sfâşietoarea zi de 13 Ianuarie, a curs sânge cald, iar din inima lui a răsărit crinul cel mai alb, arătând tuturor curăţenia gândului şi a sufletului lui mare.

Cu vorba şi prin scris, Moţa şi-a arătat dorinţa fierbinte de a muri pentru Christos şi Biserica Lui. El a ieşit în întâmpinarea morţii, a căutat-o. Se dusese pentru un timp hotarît de Căpitan. A prelungit termenul, *fiindcă nu se împlinise ceeace trebuia să se împlinească.* Şi sunt convins că şi-ar fi prelungit şederea pe front până la consumarea marei jertfe.

Moţa a avut o trăire de apostol, care nu poate muri până nu şi-a împlinit misiunea. Nu pot să-mi inchipui acum, după 25 de ani dela jertfa cea mare, că Ion Moţt, cavaler neprihănit, să se fi întors teafar din lupte şi apoi să trăiască printre noi zile obişnuite, cu discuţii cotidiene, cu certuri camaradereşti, cu grijile noastre aşa de mărunte şi de materiale. Desbrăcase tot ce era lumesc, material, şi imbrăcase cămaşa albă a vieţii veşnice, alături de Christos, pe care l-a iubit fără seamăn.

Scris a fost ca Ion Moţa, prin viaţa lui pură, să între în cetele îngereşti, iar în cronica nevăzută şi nescrisă a suferinţelor Neamului Românesc să fie un simbol al creştinătăţii şi al jertfei româneşti.

O CONFIRMARE

de Alexandru Nicumar

Anii din urmă, prin tot ce exprima în materie politică, nu snut altceva decât o confirmare a liniei de jertfă a lui Moţa şi Marin. Omenirea liberă nu face decât să-şi structureze idealurile şi destinul în sensul şi în spiritul jertfei dela Majadahonda. Lupta Occidentului contra comunismului nu are un simbol mai curat şi mai nobil, mai transcendental oricărui interes meschin şi periferic, decât jertfa idealistă a acestor doi români cari, în viziunea lor tragică, intuiau acum 25 de ani demonia actuala.

Poporul nostru, plin de răni istorice de tot felul, dar şi de valenţe istorice fertile, şi-a deschis ochii în lume aprin a descoperi cele doua elemente fundamentale ale componentei lui: creştinismul şi latinitatea. Pe aceste coloane de lumină şi vitalitate istorică ne-am câstigat legitimitatea europeană. În vremea aceea,, când se trăgea în Spania cu mitraliera în obrazul lui Christos, în inima sângerândă de durere a lui Ion Moţa se cristalizase şi vibra cu intensitate acest spirit de apartenenţă a noastra la comunitatea popoarelor creştine şi latine ale Occidentului. Dacă răsboiul de eliberare de sub jugul comunismului ar fi

avut loc intr'o altă ţară creştină, Moţa, ca reprezentant al creştinismului şi legionarismului roman, ar fi pornit la luptă cu aceeaşi ardoare şi convingere lăuntrică cu care a luptat şi a cazut pe frontul spaniol. Şi decă poporul spaniol, prin fruntaşii lui de astăzi, ne chiamă săne plecăm fruntea la picioarele crucei legionare dela Majadahonda, o fac cu pietatea şi nobleţea fraţilor creştini şi latini cari preţuesc jertfa şi idealismul camarazilor noştri.

Cumunismul nu este tare prin structura lui ideologică ori prin capacitatea lui de propaganda, ori prin geniul politic al conducătorilor dela Moscova. Succesele lui se datoresc slăbiciunilor occidentale. Slăbiciuni nu de natură materială, armament, baze de operaţii, ori spirit de organizare, ci lipsa unei idei dinamice şi ofensive, care să devină crez de generatie. Este vidul metafizic al lumii occidentale care o aşează în stare de inferioritate faţă de comunism. Acest crez, acest element fecund nu se descopere decat în străfundurile personalităţii umane, care crede în rosturile ei religioase şi politice.

Dacă se va crea acest tip nou de om al Occidentului, el va trebui să poarte în sufletul lui teribila convingere că fără de "spiritul de jertfă" nu există supravieţuire în lupta cosmică cu comunismul.

Noi, ostaşi ai mândrei Legiuni a Arhanghelului, să vorbim fraţilor occidentali despre adevăratul stil de luptă contra comunismului şi materialismului ateu, acela care a fost formulat în transee acum un sfert de veac de Ion Moţa şi Vasile Marin în transeele dela Majadahonda şi care va deveni intr'o bună zi idealul intregului tineret occidental: "spiritul de jertfă este esenţialul".

Jertfa dela Majadahonda si tinertul de astazi

ION LUȚAI

TINERETUL român de astăzi n'are posibilitatea să cunoască doctrina, ideologia legionară auzindu-o vestită dela bădia cutare sau cutare ori dintr'o publicatie legionară. Un părinte nu-și poate îngădui, chiar dacă ar avea cea mai mare încredere în copii, să le facă educație legionară, povestindu-le din trecutul mișcării. In împrejurările cari domnesc astăzi în țară, un părinte poate să le facă educație numai trăind viața legionară, fără să spună direct copiilor că este vorba despre Mișcare.

Această educație n'ar fi însă posibilă fără ca părinții să-și aducă mereu aminte de jertfa lui Moța și Marin, care reprezintă o culme pe linia sacrificiilor legionare. Jertfa dela Majadahonda nu o poate ține secretă nici chiar regimul comunist, pentrucă această jertfă a fost adusă nu numai pentru înălțarea neamului românesc, ci în primul rând pentru cinstirea lui Isus Christos și apărarea Bisericii creștine. Dându-și seama fiecare tânăr român din țara robită că și astăzi "se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos" și că neamul lui este îngenunchiat și batjocorit, vrând nevrând așează pe același plan lupta actuală a părinților lui contra puterilor răului cu spiritul de sacrificiu al legionarului.

Când s'a ajuns le acest grad de cunoștință, tânărul caută singur mai departe. Află despre legionarii din închisori, află poate chiar cărți legionare. Apoi, unii dintre

ei refuzând să se adapteze sistemului, ajung în închisori și acolo se consolidează legătura dintre legionari și tineret. Cu această fază, tineretul a câștigat bătălia căutării de sine și intră în faza de educație legionară directă.

Făcându-se legătura dintre mișcare și tineret, dincolo de orice organizație formală, care nu-i posibilă în țară din cauza teroarei comuniste, se ajunge la o educație românească integrală, al cărui miez este spiritul de jertfă dela Majadahonda. Legăturile create între tineret și legionarii cari zac în închisori sunt așa de puternice că nici o forță pământească nu le poate sfărâma.

Eroii legionari Moța și Marin învață tineretul de astăzi —tineretul trădat și bătut de toată lumea— să reziste, insuflându-i necontenit credința în biruința finală a neamului românesc. Tineretul român învață din aceste jertfe ce înseamnă iubire de Neam și de Christos și aceste adevăruri odată încrustate în suflete îl determină la fapte asemănătoare.

Așa au făurit Moța și Marin prin jertfa lor, o viață nouă pentru poporul românesc —un fundament de doctrină, idealuri și acțiuni— fără de care rezistența și lupta contra bolșevismului n'ar fi posibilă.

Prin jertfa dela Majadahonda, poporul român se înalță în fruntea tuturor popoarelor în lupta contra materialismului păgân, care amenință să distrugă astăzi întreaga civilizație creștină.

DUPA 25 DE ANI

Afilon Verca

"Părinte, fă să treacă paharul acesta dela Mine."

Iisus pe Cruce, pătimind ca om, accepta jertfa mântuirii omenirii de păcat. Era singura și cea mai cutremurătoare armă pentru a salva omenirea dela pieire.

"Se clătina asezarea creștină a lumii! Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu este oare o mare binefacere să fi murit pentru Christos?"

Aceasta rugă se inalța din pieptul lui Mota catre Dumnezeu ca sa ii primeasca jertfa. Și el ca Iisus, urcând drumul Golgotei, vede unicul drum de salvare al omenirii în propria noastra cenușe. Și el se dăruește Neamului, Creștinătății, cu nădejdea că nu va fi prea târziu.

Moța și Marin au simțit uriașul pericol ce amenința omenirea. Erau trimiși ai lui Dumnezeu pentru a sgudui din nepăsare neamul lor și intreaga creștinătate în fața primejdiei din răsărit.

După 25 de ani flacările ce impresoara trupul și sufletul omenirii au luat propor-

ții apocaliptice. Atunci se putea face ceva, se putea face mult pentru a abate omenirea dela drumul prăpăstios pe care apucase.

"Fac astăzi ceeace n'aș putea face în tot Cert este că ofrenda noastră a rămas neterminată.

In 25 de ani au căzut pentru adevăr și dreptate; nenumărați luptători și de excepțională calitate in 25 de ani niciun efort n'a fost cruțat din partea elementelor conștiente din toate popoarele și totuși omenirea cunoaște astăzi cea mai sfâșietoare dramă din câte a incercat-o in decursul istoriei sale multimilenare.

Nedumerirea sălăsluește alături de credință. Răul cu fața roșie, cu fața de sânge, cuprinde tot mai mult pământul, amenințând să înăbușe întreaga viata, a spiritului.

Acum 25 de ani, omenirea ascundea în pântecele ei monstrul de astăzi. Cine oare i-a ingăduit evoluția și desvoltarea? Lașitatea celor ce aveau răspunderea destinului național, al destinului omenirii și al intregei creștinătăți. Unde sunt toti cei ce aveau datoria să impiedece năruirea?

In refugiu, în temniță sau în pământ. Ne intrebăm dacă au fost conștienți de ceeace fac?

Au ucis pe Căpitan, au ucis pe cei mai buni din poporul românesc, inainte de-a se așterne cu fața la pământ înaintea fiarei pe care au hrănito cu propria lor inconștiență.

O nedumerire imi fulgeră cugetul. Păcatele noastre sunt atât de grele incât Creatorul ne refuză condițiile ultime, dacă nu de-a invinge definitiv răul, de-a-i stavili cel putin năvala, sfârșind cu fața la dușman.

Moţa, Marin, o ultimă rugăminte Celui Atotputernic, înainte de-a fi abandonat Sodomei şi Gomorei pământul locuit de oameni-legitima manie.

Mai sunt incă, puţini poate, ce asteaptă cu incredere indemnul Lui şi ora este inaintată, nu departe de clipa intunerecului total.

restul vieţii mele", spunea Moţa comentând gestul lui ultim.

Noi l-am inţeles oare, sau greul de păcate ne-a impovărat mersul şi Dumnezeu ne refuză ofranda?

Acum 25 de ani Moţa şi Marin şi-au luat crucea pe umăr şi au urcat senini şi impăcaţi drumul jertfei dela Majadahonda. Mai mult nu puteau face. Dumnezeu le-a primit jertfa. Câţi oare de atunci n'au căzut pe acelaşi drum şi câţi nu-l caută incă, orbecăind în întunerec?

Tănase cu prietenii lui, înainte de a pleca, lăsa celor rămaşi acelaşi mesaj: "Acolo, numai acolo, mai putem face ceva. In ţară. Când au plecat Moţa şi Marin în Spania, pericolul era incă departe de noi. Dar astăzi situaţia s'a schimbat." Tănase şi însoţitorii lui au mers acasă, pentrucă acolo hidra comunistă amenința să destrame insăşi fiinţa neamului nostru. Şi ei ştiau că nu ne-a rămas decât ultima armă şi cea mai infricoşătoare: jertfa de sine. În ochii lui nu se citea resemnarea în faţa destinului, ci hotărîrea de a-l înfrunta, pentruca cei ce vor veni să nu rătăcească drumul.

Şi totuşi nu odată atâţia dintre noi s'au oferit să implinească marea jertfă. Dar poate că sufletul nu era acolo, poate ca nu era decât sentimentul unei datorii, pentrucă aşa au făcut cei plecaţi inainte.

MOTA - MARIN

de *Chirilă Ciuntu*

Au trecut 26 de ani de când l-am văzut întâia dată pe Moţa cu ocazia unei conferinţe pe care a ţinut-o pentru lumea noastră Legionară în Teatrul Naţional din Cernăuţi.

Un an şi ceva mai târziu, în drumul lui din Spania spre patrie, am avut onoarea să port drapelul în convoiul ce-a condus osemintele lui şi ale lui Marin dela gara Cernăuţi spre Catedrală unde corpurile lor au fost depuse până a doua zi, pentruca legionarii bucovineni să le poată prezenta ultimul salut. In Catedrală l-am văzut şi pe Căpitan, pe faţa căruia se putea citi suferinţa adâncă ce i-a căuzat-o pierderea celor mai buni camarazi de luptă.

A doua zi, într'un tren special, am plecat cu sute de legionari la Bucureşti, unde am luat parte la cea mai impresionantă înmormântare, pe care am văzut-o în viaţă, înmormântare cum n'au avut nici regi, nici împăraţi.

In Decembrie 1940, am făcut un pelerinaj la mormintele lor, dela Casa Verde pentru a le cere ajutor în lupta pentru îndeplinirea testamentului lor, testament rămas neîndeplinit încă.

De atunci şi până astăzi au căzut şi au dispărut sute şi mii de camarazi, umili păşind pe drumul de jertfă al lui Moţa şi Marin, căci jertfa supremă a acestora, a însemnat începutul marei —enormei— însângerări legionare ce-a sguduit din temelii istoria neamului nostru şi i-a asigurat învierea de mâine.

LUPTA CONTINUA

Poporului român, i-a fost dat de soartă, să trăească la răscruce de drumuri şi "în calea tuturor răutăţilor". Mereu a fost pus la încercări. Unele mai grele decât altele. Din fundul Asiei i-au venit cele mai grele. Incontinuu, a trebuit sa dea jertfe, apărându-şi neamul şi moşia. N'a pierdut niciodată speranţa Mereu increzător în vremuri bune, a înfruntat pericolul şi l-a înlăturat. Multora din foştii săi duşmani, nu le-au rămas decât numele. El a supravieţuit.

Am fi nedrepţi, să susţinem, că numai nouă românilor, ni s a pus gând rău de distrugere. Toţi nepoftiţii Siberiei voiau cucerirea Europei şi transformarea popoarelor ei în sclavi. Atunci, când popoarele se certau între ele pentru nimicuri, intruşii rupeau câte o bucată de pământ european, atunci însă, când Europa era conştientă şi-şi da seama de pericolul ce-o aşteaptă, puneau umăr de umăr şi scăpau de năpastă. Frăţia de arme germano-romana distruge pe câmpiile Catalaunice, oastea geniului militar al timpului său, oastea lui Atila. Colaborarea germano-poloneză respinge hoardele mongolice. Iar în timpul asediului Vienei, salvarea Europei şi a Austriei, se datoreşte venirii ajutorului militar dn partea lui Sobieski. In exemplele de mai sus, interesant este faptul că cei ce se ajutau în faţa pericolului comun, se duşmăneau de moarte înainte. Romanii urau pe Germani. Polonezii urau pe Germani, dar se infrăţeau în faţa primejdiei.

In timpurile moderne, Europa a fost atacată, din nou, din est. De data aceasta nu de un barbar din fundul Asiei, ci de un popor presupus creştin. Işi pusese de gând să salveze Europa dela "putrezire". Cu ajutor din partea

celor ce trebuiau sa fie mai târziu "ocupaţi şi distruşi", Rusia strânge "ţari şi popoare", intr'un imperiu, ce s'a numit "închisoarea popoarelor".

Inlăturarea "temnicerului" în 1917 şi întronarea unui nou regim în Rusia, care înainte de revoluţie, promitea deschiderea porţilor "închisorii de popoare", da impresia că pofta de ocupare a Europei de către Rusia, aparţine trecutului.

Regimul comunist nu-şi menţine promisiunea. Popoarele, scăpate din închisoarea ţaristă, sunt aduse în "închisoarea comunistă". Mai mult. Se incearcă transformarea Europei în închisoare comunistă dar, încercarea de a înpinge graniţele închisorii comuniste peste Romania, eşuează. Un singur ploton sub conducerea unui sublocotenent, împiedică transformarea României în inchisoare. Soldatului român, î-i este dat să alunge cuibul de ucigaşi, şi de terorişti, inscăunaţi în Ungaria. Inlăturarea acestora din Ungaria, are ca urmare prăbuşirea comunismului în Bavaria. Prăbuşirea comunismului în Bavaria are ca urmare redresarea germană şi înlăturarea bandelor de ucigaşi susţinuţi cu bani grei de Moscova. Europa este salvată de atacul din est...

Eşecul suferit în primii ani de regim comunist nu distruge pofta de cuceriri. Câtva timp, comuniştii au de lucru cu duşmanii interni. O ură apocaliptică se indreaptă contra poporului rus. Jertfe uriaşe trebue să plătească pentru inscăunarea comunismului. Milioane sunt înpuşcaţi în ceafă. Milioane sunt exterminaţi în lagărele morţii din Siberia. Milioane mor de foame. In timp ce maşina "morţii" funcţionează, indivizi în vestul Europei incep să vadă progrese. "Banda de asasini", aşa cum era numită înainte, banda din Moscova, este recunoscută ca guvern legal şi tratată cu onorurile ce se acordă guvernelor naţionale. Mai târziu, li se acordă loc şi vot în rezolvarea problemelor omenirii.

In taină, se pregătea lovitura de graţie. Unelte bine plătite, cu bani din munca sclavilor, se infiltrează în multe guverne europene.

Europa neputând fi cucerită din est, popoarele din răsărit neavând încredere, în urma experienţei istorice cu guvernele din Moscova, comuniştii, schimbă tactica, încearcă din vest.

Franţa dominată prin "frontul popular" cred c'a sosit timpul cuceririi Spaniei pe care o transformă "în fum şi scrum". Siguri de victorie, ajutaţi de mulţi indivizi din vest, au început "să tragă cu mitraliera în obrazul lui Christos" (cum spunea Moţa), sperând cu o lovitură, să se debaraseze de prieteni şi să formeze în vest, un cap de pod. O luptă fratricidă pe viaţă şi pe moarte se angajează. Din mijlocul poporului spaniol însă se ridică un general care trezeşte poporul şi-l duce la victorie. Capul de pod nu l-au putut forma.

In luptele grele ce s'au dat pe pământul spaniol, poporul român trimite participanţi. O echipă de legionari vin din capătul de est, să lupte la capătul de vest al Europei. Soarta face ca şeful echipei, advocatul Ionel Moţa, să cadă alături de camaradul său Vasile Marin. Vestea morţii lor cade ca o lovitură de trăsnet! Corpurile lor, aduse în ţară sunt primite cu flori şi lumânări aprinse de milioanele de oameni care îngenunchează în faţa sicriilor lor, i-au parte la sfintele slujbe, şi se roagă pentru sufletul martirilor.

De ce li s'a făcut de Ţară primire de martiri? Moţa şi Marin căzuseră pe pământ străin şi nu pe pământ românesc. ¡De ce apăreau cu lumânări şi cu flori? De ce îngenunchiau? Simţiau furtuni? Simţiau vremuri negre? Cine le da de ştire?

In momentul când Moţa şi Marin, cădeau pe câmpiile Spaniei, iar mai târziu, când trupurile neînsufleţite erau purtate sub lumânări şi rugăciuni, nimeni nu ştia cum se va decide lupta în curs. Moţa şi Marin erau însă primiţi ca solii lui, ce fusesera trimişi să-l apre în locuri depărtate. Lupta de libertate a poporului spaniol i-l interesa. Victoria comunismului în apus însemna ca şi pentru poporul spaniol, intrarea în închisoare. De aceia trimisese în depărtări reprezentanţi să-l apere. Poporul prevedea furtuna. Viitorul î-l îngrozea.

Forţele comunismului, învinse în Spania, nu abandonează planul de cucerire. Făuresc planuri noui. Lupta se redeschide. Soldatul roman urmăreşte duşmanul până în inima Rusiei. Forţe socotite prietene, în timp ce ne vindeau în procente duşmanului ne transmiteau prin aer îndemnuri la renunţarea luptei şi asigurarea prieteniei şi a ajutorului etern, în cazul când ne predăm duşmanului nostru secular şi prietenul lor temporar. Oameni grăbiţi şi fără să ţină seama de realităţi istorice cred îndemnurile falşilor prieteni şi deschid larg porţile. Ce-a urmat, se stie. Numai la opt ani dela jertfa lui Moţa şi Marin, se prăvăleşte peste România tăvălugul morţii. Vremuri apocaliptice vin peste el! România este transformată în timpul Naţiunilor-Unite şi a "Declaraţiilor dreptului omului" în colonie modernă, căruia i s'a dat numele de "tară satelită sovietică". Tâlharii de drumul mare devin satrapii ţării. Furt planificat şi dirijat din cetăţi străine, iar locul roadelor cinstite. Crima este declarată dogmă de stat, minciuna calitate iar linguşirea satrapului virtute. Bisericile sunt transformate în grajduri, sau loc de desfrâu pentru venetici. Fruntaşii poporului sunt asasinaţi iar nevestele şi copilele siluite. Numărul orfanilor creşte zilnic. Tara este transformata în închisoare. Graniţele păzite de sentinele străine. Nimeni nu-i sigur de ziua de mâine. Nimeni nu poate părăsi Iadul, adus de urmaşii lui Tamerlan. Supravieţuitorii sunt, transformaţi în sclavi moderni.

Tabloul de mai sus voia să-l evite poporul român eşind cu lumânări şi ingenunchiind în faţa martirilor Moţa şi Marin. Ruga pe Dumnezeu să-l apere de năpastă!

Poporului roman, ca şi multor altor popoare, nu i se poate spune c'a fost laş! El şi-a făcut datoria! In lupta de evitarea năpastei a fost impiedicat de aceia cari susţineau şi susţin chiar astăzi, că-i sunt prieteni!

Lupta însă continuă, nu s'a terminat. Strigătele de disperare din estul Europei nu-s auzite. Naţiunile-Unite au alte scopuri. Forţele întunericului nu-s mulţumite numai cu transformarea a o suta de milioane de oameni liberi, în sclavi, vor restul lumei! Conştienţi sau inconştienti, pregătesc drumul teroarei. Pentru o vizită în Iad isi vând viitorul! Se fac întreceri în darea de onoruri şi ospătarea asasinilor! Forţe din întuneric impart otrava defetismului. Totul se atacă. Totul se falsifică! Mulţi nu ştiu unde se află. Mulţi nu mai pot deosebi binele de rău. Se pare că trăim în timpul turnului Babel! Voci conştiente, anunţă cu disperare pericolul ce se pregăteşte pentru omenirea indolentă! Maeştrii teroarei şi ai morţei au deja pregătite planurile. In ele stau: *câti, cine* şi *când* trebuesc asasinaţi diu cei ce se opun vremurilor apo-

caliptice, iar lumea stă încremenită ca pasărea la privirea şarpelui... Se poate salva... dar voinţa î-i este anihilată...

Dumnezeu rabdă poate. Răbdarea lui are margini. Din când în când ne trimite semne. Semne, cari ne dau speranţa că terorismul mongol, în curând va aparţine trecutului. Dumnezeu când pedepseşte pe om, î-i ia mai întai mintea! Pe urma îl transformă. Din duşmanul omenirii l-a transformat pe Nikita în binefăcătorul ei. Nikita nu se mai luptă cu oamenii. Acum se luptă cu strigoii. Duşmanul lui Nikita nu mai este lumea vie, ci cadavrul fostului său şef. Lupta, fără compromisuri a lui Stalin, pentru distrugerea omenirii, a fost transformată de epigonul lui, în lupta de combaterea cadavrului.

In timp ce Nikita se luptă cu cadavrul lui Stalin, promotorii comunismului din lumea liberă au pierdut piedestalul. In propaganda lor, nu mai ajută, nici sputnicii nici rachetele şi nici planurile falsificate.

In timpurile vechi, când Europa era aproape gata se fie sfâşiată de barbari, se gaseau pe undeva, forte care să trezească la luptă. Treziţi, luptau şi înlaturau primejdia. Şi în vremurile vechi se gaseau defetisti. In timp ce Turcii asaltau Viena, defetiştii răspândeau parola "mai bine sub Turci decât sub Papa". Urmaşii defetiştilor de ieri, trambiteaza parola morţii "mai bine roşu decât mort". Voinţa de a trăi este insă mai puternica decât a acelora ce omoară. In plus, voinţa de a supravieţui este un dar ceresc. Deaceia este puternică.

Dovezi că istoria se repetă sunt destule. De ce să nu se repete şi în timpul nostru? Oare Stalin n'a adus atâta groază cât a adus pe vremuri Atila şi Timurlan? Nu aşteptau europenii cu groază rezultatul luptei din jurul Vienei? Şi astăzi, nu se aşteaptă, cu aceiaşi groază a morţii, prăvălirea tăvălugului morţii? De undeva va veni salvarea! Dusmanul se va prăbuşi. Când si cum nu se poate spune la ora actuală. Semn că se va prăbuşi ni s'a arătat! Lupta epigonului contra cadavrului nu-i semn ca "sfârşitul a inceput să se deapene"? Moara lui macină încet, dar sigur!

Lupta continua şi va fi câştigată de cei ce apără libertatea.

Alexandru Şuga

TABLA DE MATERII

S'a tras din această Carte
475 exemplare în editie
obişnuită şi 25 exemplare în editie pentru bibliofili, numerotate dela 1
la 25 şi legate în piele.

Es manuscrito.

COLECTIA "CARPAŢII"

In limba româna:

1) INTRE VOLGA SI MISSISSIPI, de Aron Cotruş, 0,25 dol. USA.

2) ISPRAVILE SI VIATA LUI MIHAI VITEAZUL, de P. Ispirescu, 0,50 dol. USA.

3) OCTAVIAN GOGA, de Pamfil Şeicaru, 0,50 dol. USA.

4) A. C. CUZA, de Pamfil Şeicaru, 0,20 dol. USA.

5) C. STERE, de Pamfil Şeicaru, 0,50 dol. USA.

6) ARDEALUL SI HABSBURGII, de G. A. Pordea, 0,30 dol. USA.

7) N. IORGA, de Pamfil Şeicaru, 1,50 dol. USA.

8) TUDOR ARGHEZII, de Pamfil Şeicaru, 0,50 dol. USA.

9) RUMANIA, CENTINELA DEL ESTE, NO DEBE MORIR, de Conte Agustín de Foxá (ediţie bilinguă), 0,25 dol. USA.

10) TARA, de Aron Cotruş, 0,25 dol. USA.

11) PUEBLOS DE FRONTERA, de Blas Piñar, ediţie bilinguă, 0,50 dol. USA.

12) EMINESCU, poem de Aron Cotruş, 0,50 dol. USA.

13) HYPERION, de Mihail Eminescu, traducere în limba francesă, de Louis Combi, 0,25 dol. USA.

14) CAZUL IORGA-MADGEARU, de Horia Sima, 2 dol. USA.

15) POEZIA LIRICA JAPONEZA, de Dr. Faust Bradescu, 0,75 dol. USA.

16) SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL, de Blas Piñar, 1 dol. USA.

17) EFECTUL GRANDIOS AL REVOLUTIEI NATIONALE IN ROMANIA, de Pedro de Prat y Soutzo, marqués de Prat de Nantouillet, 1,50 dol. USA.

18) ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR, de Dr. Faust Bradescu, 1 dol. USA.